

IMF'nin Ajansı Kemal Derviş, Neden 'Solcuyum' Diyor?

Çıkarcılar,
vatan hainleri
bu ülkeyi
yönetemez!

En büyük
vatanseverler,
devrimciler
yönetecek!

Ekmek **Adalet**

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Ekmek **Adalet**

Haftalık Dergi
Sayı: 23
25 AĞUSTOS 2002
FİYAT (KDV Dahil) 750 000
EUROPE: 3 EURO
www.ekmekveadalet.com

Ekmek ve Adalet Merkez Bürosu,
Gençlik Gelecektir Dergisi ve TAYAD polis tarafından basıldı

Baskın,
Yağma,
Talan,
İşkence

POLİS HALKI
EKMEKSİZ VE ADALETSİZ
BIRAKMAK İSTİYOR!

Ölüm orucu
direnişi
676.
Gününde

Emperyalizme ve faşizme karşı
DİRENME SAVAŞI
ANTI-EMPERYALİSTLERE ve ANTI-FAŞİSTLERE
ÇAĞRIDIR

- 3... *Sol Maskesiyle
Solu Yoketme Planı*
- 5... *Hücrelerden.. Şehitler Vermeye
Devam Ediyoruz*
- 6... *"Bu Zamanda Direnmekten
Başka Seçenek Yok"*
- 9... *BASKIN, TERÖR, TALAN,
VALAN, GÖZDAĞI*
- 14... *Halkın Hukuku*
- 15... *CHP 'Solculuğu'nun
Evveli ve Yarını*
- 18... *Bağımsız Türkiye...
Bergamaları Yokedin*
- 19... *TAYAD DİRENİŞİN SESİNİ
YAĞIYOR... Konsolosluk
Önüde... Bırakın...*
- 22... *DİRLİK ÇIKAR MI?*
- 24... *Burjuva Politikacıları...
Ve Bizimkiler...*
- 26... *Çözüm... DEVRİMCİ PARTİ*
- 29... *Fatma'ların,
Halkın Namusu İçin Direnişi*
- 30... *İki UTANMAZ!*
- 32... *Türkiye Tarihinde Adı
"Suçlular" Arasında Yeralacak*
- 34... *Tüm Suçlular
Katliamda Yanyana*
- 37... *"Hücre İşkenceli Ölümdür"*
- 38... *Başka Bir
Terörizm Tanımı Var Mı?*
- 39... *Susturulamayan Ses...*
- 40... *Deprem ve "Ülke Menfaatleri"*
- 42... *Bir Arkadaşı
Semra Başyığıt'i Anlatıyor...*
- 44... *Tarihe Belge-3
Fatma Bilgin'den Yoldaşlarına*
- 45... *İTTİFAK; Kiminle, Kime Karşı?*
- 47... *Emperyalizme Karşı
Mücadele Çağrısı*
- 49... *Basına Terör ve Medya*
- 50... *Kahramanlar Ölmez*

Sol Maskesiyle Solu Yoketme Planı

Türkiye solunun, devrimcilerinin emperyalizmin bu planları içinde "parlamentoculuk" oynama lüksü yoktur.

Halktan, bağımsızlıktan, demokrasiden yana olan hiç kimse, "sol-da birlik" adına IMF'cilerin meşrulaştırılacağı, açlığın ve zulmün sorumluluğunun "sola" yıkılacağı oyunların içinde yer alamaz.

Ne sol üzerine, ne birlik üzerine masal dinlemeye vaktimiz yok.

Emperyalizme, faşizme karşı mücadeleyi yükseltelim. Solculuk budur. Solun birliği bu mücadele içinde sağlanır. Ve yoksul halkın çıkarları ancak bu mücadele içinde savunulur.

Başvurdıkları onca zulme, ideolojik-kültürel saldırıları rağmen, düşünceleri yokedemediler. Ideolojileri yokedemediler. Solu, devrimciliği yokedemediler. Egemen sınıflar şimdi yokedemediklerini kendi tekellerine alarak etkisizleştirmeyi deniyorlar. Artık herkes kabul etmek durumundadır ki, devrimci düşünceler de, Türkiyeli devrimciler de, ne zulümle, ne ideolojik bombardımanla yokedilemeyecek kadar güçlü ve köklüdürler. Düşünceleri, ideolojileri yok sayan projelerin bir bir iflas etmesi bunun sonucudur. Solu, devrimciliği yoketmek, bunu başaramadıklarındaysa içini boşaltmak için bugüne kadar bir çok yola başvurdular. Başaramadılar. Yine başaramayacaklar. Sol üzerine Derviş'li, Cem'li ayak oyunlarını bu tarihsel tecrübemizle ve ideolojik güç ve kararlılığımızla izliyoruz. Milliyetçi, pragmatist, icazetçi kimi kesimler oligarşinin "sol" üzerine geliştirdiği bu manevralara prim verse de, Türkiye solu, devrimcileri bu oyuna gelmeyecektir. Bu oyunu da bozacağız. Onların sol maskelerini de yüzlerinden düşüreceğiz.

Siyasi gelişmelerin seyri ilk bakışta şaşırtıcı görünüyor. "Sağ sol bitti, ideolojiler öldü" derlerken, birden solu keşfettiler. Bir kaç gün önce, sağı solu bırakıp "merkezi güçlendirmek" gerektiğinin teorisini yapanlar, birden "sol ihtiyacını" yazmaya başladılar. Düzenin "sol aşkı"nı depreştiren nedir, bunun iyi bilinmesi gerek. Sola, dolayısıyla halka kurulan tuzaklara düşmemek için bu şart. IMF'nin programının uygulanmasına göz kulak olmak üzere IMF tarafından bakan olarak atanan Derviş'in "solculuğundan" kimsenin pek fazla haberi yoktu. Ne zaman ki, emperyalistlerin isteği üzerine seçim sözü edildi (ki bu sözü gündeme taşıyan da yine emperyalizmin bakanı Derviş'den başkası değildi) o andan itibaren de Derviş solcuyum demeye, tekelci basının kalemşörleri de "solun birliği"ni sağlayacak "kurtarıcı" olarak Derviş'in reklamını yapmaya başladılar.

Derviş'in siyaset sahnesine "solcu" olarak çıkarılmasında sır olan hiç bir yan yoktur. Böyle yapmak zorunda kaldılar. Çünkü hatırlarsanız, Derviş siyaset sahnesine çıktığında "sosyal-liberal sentez" adını verdiği bir ucubeden sözediyordu. Bu "sentez"i

burjuva basındaki teorisyeni de Ertuğrul Özkök'tü. Onun çıkış noktası, "sağın solun olmadığı, ideolojilerin öldüğü"ydü. Kısa zamanda projelerinin **tutmayacağı görüldü!** Sağın, solun bitmesi, ideolojilerin ölmesi, ancak sınıflar arasındaki farklılıkların, çelişki ve çatışmaların bitmesiyle mümkündür. Oysa dünya gerçeği de, ülkemiz gerçeği de tam ters yöndedir; egemen sınıflarla ezilen sınıflar arasındaki fark her gün büyüyor, çelişkiler dünyada da, ülkemizde de her geçen gün daha keskinleşiyor.

Açlığın, sefaletin bu kadar yaygınlaştığı, zulmün bu kadar "olağanlaştığı" ülkemizde, halkımızın ancak solla, devrimle karşılık bulacak özlemleri ve talepleri güçlüdür. Pratiğe yansıyan boyut henüz cılız olsa da, halkın öfkesi, tepkisi, hoşnutsuzluğu büyüktür. Halkın hoşnutsuzluğunu, biriken öfkesini nasıl etkisiz hale getiririz diye bir plan daha yapılmıştır. Kemal Derviş, bu planın sonucunda ortaya "solcu"olarak çıkartıldı. Yani özetle;

- ✓ Derviş'in solculuğu, emperyalizmin devrimcileri yokedme planının bir parçasıdır.
- ✓ Solu yokedmek, gözden düşürmek için, fiziki olarak yokedemedikleri solu siyasi anlamda yokedmek için, kendilerine solcu diyorlar.
- ✓ Emperyalizmin suçlarını, günahlarını sola yıkarak için kendilerine "solcu" diyorlar.

Böyle olduğu için de; kendi misyonunu daha başından itibaren "**devrimci solun önünü kesmek, halkın düzene karşı mücadelesini törpülemek**" olarak belirlemiş olan

Solu, devrimciliği yokedmek, bunu başaramadıklarındaysa içini boşaltmak için bugüne kadar bir çok yola başvurdular. Başaramadılar.

Yine başaramayacaklar.

Sol üzerine Derviş'li, Cem'li ayak oyunlarını bu tarihsel tecrübemizle ve ideolojik güç ve kararlılığımızla izliyoruz.

Milliyetçi, pragmatist, icazetçi kimi kesimler oligarşinin "sol" üzerine geliştirdiği bu manevralara prim verse de, Türkiye solu, devrimcileri bu oyuna gelmeyecektir. Bu oyunu da bozacağız. **Onların sol maskelerini de yüzlerinden düşüreceğiz.**

CHP ve Baykal'la Derviş'in buluşması zor olmamıştır.

Bu solculuk, IMF solculuğudur. Dünyanın en zengin dolayısıyla en sömürücü üç kişisinden biri olan Bill Gates solculuğudur. Ne diyorlar? Bu ekonomik sistem, bu ekonomik politikalar olduğu gibi sürsün, ama işte biraz açlara yardım edilsin. Baykal'ın, Derviş'in, solculuklarının kanıtı olarak "**programın sosyal yönünü gözeticeğiz**" deyişlerinin anlamı budur. Solculuk bu kadar basitse, IMF, Dünya Bankası da solcuyum der. Nitekim, bir çok ülkede, bu arada ülkemizde de bu kurumlar "**yoksulluk haritaları**" çıkarıyorlar, günde bir somun ekmek vermek için. Solculuk buysa, işte onlar da solcu. Ama Türkiye solunda, Kürt milliyetçiliği hariç, onların bu solculuğuyla ortak olacak kimse yoktur. Kürt milliyetçiliği, Derviş aracılığıyla uygulanan plan karşısında, onun yüzündeki sol maskeyi düşürecek tersine onun "**solda birlik**" çabalarını takdirle karşıladı, daha ileri gidip onu "demokrasi bloku"nun "stratejik liderliğine" layık gördü. Ve halen, kendi varoluş gerekçelerini ortadan kaldırdıklarını görmeyen bir siyasi körlük içinde Derviş'i, Baykal'a, Cem'e "solda birlik için uğraşıyorsanız bize de gelin" çağrıları yapıyorlar. Derviş'in "solculuğunu" kabul edecek bir de "sahte solcu" oldukları teselli Aydınlikçılar vardır. Eğer ki, Derviş yarın "solcuyum" sözlerinin yanına "ulusalcıyım" sözünü de eklerse, aynı daveti Perinçek'ten de alacağına şüphe yoktur. Ama o kadar. Derviş'lerin, Baykal'ların "solda birliğine" katılacak başkası kolay kolay çıkmaz. Çikarsa, kendini bitireceği kesindir.

Türkiye solunun, devrimcilerinin emperyalizmin bu planları içinde parlamentoculuk" oynama lüksü yoktur. Halktan, bağımsızlıktan, demokrasi-den yana olan hiç kimse, "solda birlik" adına IMF'cilerin meşrulaştırılacağı, açlığın ve zulmün sorumluluğunun "sola" yıkılacağı oyunların içinde yer alamaz. Sistemden kopmayan solun meşruluk arayışı, onları Avrupa emperyalistlerinin, düzen güçlerinin kucağına itmektedir. IMF solculuğuyla, AB solculuğuyla, düzen güçleriyle ittifakla emekçi, ezilen yoksul halkımızın çıkarları savunulamaz. Kendine sol diyen, bu konuda iddialı ve samimi olan herkesin bunu görme zamanıdır. Ne sol üzerine, ne birlik üzerine masal dinlemeye vaktimiz yok. Emperyalizme, faşizme karşı mücadeleyi yükseltelim. Solculuk budur. Solun birliği bu mücadele içinde sağlanır. Ve yoksul halkın çıkarları ancak bu mücadele içinde savunulur.

1
9
8
4

ŞEHİTLER VERMEYE DEVAM EDİYORUZ!

“*Başka yollar, başka biçimler*” diyenler ne yapıyor?

Direnış 23. ayında. Semra, Fatma, Birsen... Şehitler vermeye devam ediyoruz. Zulme ve zamana meydan okuyuşumuz sürüyor.

Zulüm karşısında asla boyun eğmek, bizim için bir teori, bir ajitasyon, bir karar olup-olmaması meselesi değil, devrimci yaşam biçimimizdir. Böyle baktığımız için, zulmün hiç bir biçimi, direnişimizi kıramadı, emperyalizmin ve oligarşinin hiç bir taktiği bize boyun eğdiremedi.

Emperyalizme ve faşizme karşı mücadeleye, **hayatın her alanında ve her anında** sürdürülmesi gereken bir mücadeledir; **bütünselliği** ve **sürekliliği** esastır. Böyle baktığımız için, irademiz, kararlılığımız iki yıla yaklaşan bir süredir bu direniş omuzlayacak gücü verdi bize.

Şu gerçek, tüm devrimci, demokrat, sol güçler açısından açık olarak tesbit edilmelidir: Başından itibaren “ölüm orucuna alternatif” olarak kim ne söylediyse, söylediğinin gereğini yerine getiremedi.

Ölüm Orucu başlamadan, ölüm orucuna “alternatif” olarak “önce dışarıda mücadele geliştirilmeli” denildi; dediler ama gereğini yapmadılar, dışarıyı omuzlayan da devrimci hareket oldu... Ölüm orucumuza karşı, “Yaşamın Kutsallığı” üzerine çok şey söyleyenler oldu, ama yaşamımızı savunmak için söylediklerinin yüzde biri kadar emek harcamadılar, risk altına girmediler...

Katliamlar yaşadık, bize “ölüm orucunun dışında demokratik mücadele yolları” önerildi. Hapishaneler için bu “önerme” sadece saçmaydı, dışarı için ise, demokratik mücadelede de TAYAD’lılar vardı asıl olarak, teorinin sahipleri pek yoktu. Genel demokrasi mücadelesinin gelişmesinden söz edildi, ama sözedenler bu mücadelede yoktu... İçeri-dışarı bütünlüğü üzerine teoriler yapanlar, dışarıda biz ölürken yoktular... “*Ölüm orucunun dışında fiili direniş biçimleri var*” denildi. Somutlayın dedik, kimse somutlayamadı...

Kısacası, ölüm orucuna karşı çıkmak, katılmamak, desteklememek için, “alternatif” bulma adına bir çok şey söylendi de söylendi. Pratik, somut sonuçlar açısından tüm bu söylenenlerin karşısındaki hane ise boş kaldı.

Ve daha önemlisi; bugün tüm bu “alternatif biçimler var” diyenler artık bunu bile demez durumda. Daha doğrusu hiç bir şey diyemez durumdadır. Adeta devlet gibi, onlar da ölüm orucu yokmuş gibi davranıyorlar.

Unuttukları şu; direniş, öylesine güçlü ki, yok sayılınca yok olmuyor. Devletin bu konudaki tüm gayreti, iflas etmiştir. Semraları, Fatmalarını, Birsenleri kim, nasıl, ne hakla yok sayabilir? Yok sayanların “politikası” da kendilerini vuruyor, daha da vurur.

Halk güçleri, sol güçler, bu yoksayma, görmezden gelme “politika”sından dönmek; kendi çizgisinde, kendi “alternatifleri”yle de olsa, direnişin yanında yerini almak durumundadır. Kimse unutmamalıdır ki; direnişin her geçen gün büyüyen kahramanlığı, fedakarlığı, tüm solun sorumluluğunu da büyütüyor.

1
9
9
6

2
0
0
0

2
0
0
2

**direnme
savaşı sürüyor
676. gün**

7. Ölüm Orucu Ekibi Direnişçisi Birsen Hoşver, Direnişin Çağrısıyla Şehit Düştü:

“Bu zamanda direnmekten başka seçenek yok!”

Direnme Savaşında 672. Gün...

94. Şehit: Birsen Hoşver

Neredeyse iki yılı tamamlayacak olan direnişin son üç haftası içinde, üçüncü şehit verildi.

Malatya Hapishanesi'nde 26 Eylül 2001'de ölüm orucuna başlayan Birsen Hoşver, Ankara'da 22 Ağustos'ta şehit düştü. Yazdığı mektupta, “bu zamanda direnmekten başka seçenek yok” diyordu direnişin 94. şehidi. Kastettiği zaman nasıl bir zamandı? Hepimiz içinde yaşıyoruz. Söyledikleri, kimsenin yabancı olduğu şeyler değil.

Birsen Hoşver'in şehit düşmesi üzerine Cephe tarafından yayınlanan 268 no'lu açıklamada “zaman”ın nice bir zaman olduğu özetleniyordu:

Açlığın ve zulmün hükümler olduğu bir zamanda yaşıyoruz.

Sömürgecilerin ülkemizi yağma ve talan ettiği bir zamanda yaşıyoruz.

IMF'ciliğin, AB'ciliğin, Amerikancılığın, MGK'cılığın “solculuk” diye yutturulmaya çalışıldığı, halkın tüm özlemlerinin bastırılmaya, kurtuluş umudunun yokedilmeye çalışıldığı bir zamanda yaşıyoruz.

Halkın her kes-

iminin örgütlenmesinin, direnişinin katliamlarla, yasaklarla, F tipleriyle, baskınlarla, işkencelerle engellenmeye çalışıldığı bir zamanda yaşıyoruz.

Devrimci, vatansever, demokrat olmanın, halkın çıkarlarını savunmanın, emperyalizme, faşizme karşı bağımsızlık ve demokrasi kavgası vermenin büyük bedeller ödemeyi gerektirdiği bir zamanda yaşıyoruz.

İşte bu zamanda direniyor Semralar, Fatmalar, Birsenler.

İşte bu zamanda canlarını ortaya koyarak bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm kavgasını yürütüyor direnme savaşçıları.

“Solculuğun” çarpıtılmaya, içinin boşaltılmaya çalışıldığı, IMF'ciliğin solculuk diye pazarlanmaya çalışıldığı bir dönemde, Birsenler, solculuğun ne olduğunu gösteriyorlar:

F tipi hapishaneler, açık ki, Birsenlerin, onların devrimci düşüncelerini yoketmek için yapıldı. Birsenler, devrimcidir. Bağımsızlık, özgürlük savaşçılarıdır.

Ve onlar, katliamlara, tecrite rağmen, yokedilmek istenen düşüncelerini, devrimi savunmaya devam ediyorlar.

“Direnmekten başka seçenek yok” diyor Birsen. Çünkü gerçeği biliyor, görüyor ve ondan kaçmıyor.

“Hiç kimse, ülkemizin bu gerçeklerinden kaçmaz. Türkiye gerçeğinden kaçmak, aklıktır, işsizliktir, zamdır, zulümdür. Nüfusunun yüzde 18'inin mutlak yoksulluk sınırının altında yaşamaya

“Yeni Adalet Bakanı’na Çağrımızdır:”

Ölüm orucu direnişinin son iki şehidi, yeni Adalet Bakanı Aysel Çelikel’in döneminde verildi. Cephe açıklamasında bu vesileyle yeni bakana yönelik bir çağrıya da yer veriliyordu. Çağrı şöyle:

Yeni Adalet Bakanı Aysel Çelikel, bu göreve getirilmeden önce, bir öğretim üyesiydi. İnsan haklarından, demokrasiden yana yazılar yazan bir aydıydı. Türkiye aydınları adına bir sınavdadır şimdi. Türkiye halkına karşı sorumludur. Yazdığı gibi, devletin kendi vatandaşlarına zulmetmesine karşıysa, bu zulmün doruk noktası, tecrite son vermek durumundadır. Bunu yapmadığı noktada, tarih, onu aydın tavrıyla değil, Türkiye aydınının nasıl faşist devletin zulmünün aleti olduğuyula hatırlayacaktır.

Biz bu devleti tanıyoruz. Çok iyi biliyoruz ki, katliamcılar ona da “devlette devamlılık esastır” diyeceklerdir. Doğru değildir! Faşist devlet, gücü yettiği sürece zulmüne devam eder. Türkiye tarihi tanıklıktır ki, bu halk, hayatın her alanında, söke söke, kopara kopara kazanmıştır haklarını. Faşizmin zulmüne, yasaklarına direnişiyle geri adımlar attırmıştır. Devletin bu direnişi kıramayacağı çoktan kanıtlanmıştır. Ve direnenler, haklı ve meşru haklarını eninde sonunda elde edeceklerdir. Bunun devletin kaç cinayeti sonucunda gerçekleşeceği, şu anda bir yanıla Aysel Çelikel’e bağlıdır.

Fatma Bilgin ve Birsen Hoşver yoldaşlarımız, onun Adalet Bakanlığı koltuğunda oturduğu dönemde şehit düşmüşlerdir. Ne “geçici”lik, ne de başka bir gerekçe, bunlardaki sorumluluğunu ortadan kaldırmaz.

Ölümleri ortak olmamanın iki yolu vardır; ya tecrite son verecektir, veremiyorsa, o koltuğu terkedip ölümlerin sorumluluğuna ortak olmayı reddedecektir.

mahkum edildiği, hapishanelerden dizi dizi tabutların çıktığı, “doğal afet” adı verilen katliamların kader haline getirildiği bir ülkede, bu tabloyu değiştirmek, sandıktan değil, direnmekten, örgütlü olmaktan, devrim mücadelesinden geçiyor.

Birsen, örgütlüydü, devrimciydi, emperyalizme karşı bağımsızlığı, faşizme karşı demokrasiyi, kapitalizme karşı sosyalizmi savunarak bu ülkenin ve halkın kaderini değiştirmek için savaşıyordu.

Düzenin Birsenler’e, düşmanlığı işte bu yüzden dir.”

Emperyalizm ve oligarşi, Birsenlerin devrimciliğini, devrimci düşüncelerini, örgütlülüklerini yokederse, geniş kitleleri IMF solculuğuna mahkum edebileceği hesabını yapıyor. Ama o kadar kolay değil: Çünkü; “*Dervişlerin, Baykalların, Ecevitlerin, Cemlerin emperyalizme uşaklığının karşısında, Birsenlerin vatanseverliği var.*”

Herkes görüyor, işbirlikçiler de açıkça söylüyor; halkı aç, işsiz bırakacak olan yağma ve talan programı uygulanmaya devam edecek. “*IMF’nin açık ve talan programını durduracak, faşizmin zulmünü durduracak tek güç, devrimcilerin önderliğinde birleşen halkın örgütlü gücüdür. Devrimci düşünceler yokedilemediği, devrimci hareket yokedilemediği sürece, umut hala var demektir. Birsenler canları pahasına umudu savunuyorlar.*”

Emperyalizme ve oligarşiye karşı Direnme Savaşı’nı desteklemek, işte tam bu noktada, tüm devrimciler, demokratlar, vatanseverler, kitle örgütleri için vazgeçilmez bir zorunluluktur.

Kuşkusuz, bu çağrı defalarca kez d i l e getirilmiştir. A m a yoldaşlarımızın B i r s e n hoşver’le ilgili açıklamasında belirttiği gibi;

“ H e r çağrımız, tarihe düşülen bir nottur

Hiç kuşku

yok ki, bu çağrılar onlarca, yüzlerce kez dile getirdik. Binlerce olsa da devam edeceğiz. Çünkü bu çağrılarımız, hem somut bir eylem, somut bir tavır alış çağrısı, hem tarihe düşülen notlardır. Tarih bilinmeyen, hiç gelmeyecek bir gelecek değildir. Yarın bu direniş de "tarih" olacaktır. Ellerine şehitlerimizin kanı bulaşanlar da, omuzlarını şehitlerimizin tabutlarının altına koymayanlar da, yaşam hakkımızı, düşünce özgürlüğümüzü savunmak için kollarını kıpırdatmayanlar da bu tarihin muhasebesinde hesap verecekler." --

Birsen ve Özgürlük

Hareket, Türkiye ve dünya genelinde çok önemli bir yer ifade ediyor. Emperyalizmin tüm olanak ve saldırılarına rağmen, insan iradesinin üstünlüğünü gösteriyor. Devrim hedefiyle yola çıkmış, halkı bu savaşa katmak, bu savaşın bir parçası yapmak, büyük bir iddiadır. Hareket bu iddianın kendisidir. Benim için tüm çirkinliklere, pisliklere, yoz kültüre karşı kendi benliğine, insanlığa, kendi onuruna sahip çıkmayı ifade ediyor. Geleceği, paylaşımı ifade ediyor. Yeni insanı, sosyalist insanı yaratan ve yaratacak olan çatıdır. Hareket benim için özgürlüktür.

Yoldaşlarının Anlatımından Birsen Hoşver

Birsenler'i Yokedemezsiniz; Birsenleri Yenemezsiniz! Birsen, dava insanıdır, herşeyi halkı olan yeni insandır!

Birsen Hoşver, 1970, İstanbul doğumludur. Asıl memleketi Rize Pazar'dır. Laz milliyetinden olup, ana dili Lazcadır. İlk, orta ve liseyi Kartal'da okuduktan sonra Ankara Üni. Dil Tarih Coğrafya fakültesine girmiş, bu dönemde gençliğin mücadele ve örgütlenmeleri içinde yer almıştır.

Bu mücadelesi sırasında gözaltına alındı, aylarca tutsak kaldı. Tahliye olduğunda, kendini bütünüyle mücadeleye verdi. 1995 yılında okulundan ayrıldı. Gençlik örgütlenmesi içinde, halkın değişik kesimlerinin mücadelesi içinde yer aldı. Her yerde işkenceler, tutsaklıklar yaşadı.

Halk kurtuluş savaşçısı olmaya karar vermesinin ardından 1997 Eylül'ünde gerillaya katıldı. Dersim Kır Silahlı Propaganda Birliklerimizde yer aldı. Gerillaya katılışından 18 ay sonra, 5 Şubat 1999'da tutsak düştü.

Tutsaklığı, işkencelere, katliamlara karşı yeni bir mücadele süreciydi.

Bundan sonrasını, onun ölüm orucu gönüllülüğünü anlatan mektubundan aktaralım:

"19 Aralıktaki günler çok başka geçti benim

açımdan. Kendimi, süreci daha iyi gördüm. Çok büyük ve görkemli bir direnişin içerisindeyiz. Bu kadarına kimse cesaret edemezdi herhalde. Ama biz başarıyoruz. Bütün bunlar bana çok büyük bir güç veriyor. Özellikle dışarıdan verdiğimiz şehitler bambaşka... Bu zamanda direnmekten başka seçenek yok. Canlarımıza birer ikişer kıyıyorlar. Onlara çok üzülüyorum. Kendilerini feda ediyorlar ve sırada daha çok var.

Gencecik yaşlı kadın erkek, böyle bir zamanda kendini öne sürüyorlarsa ve can verebiliyorlarsa daha fazla konuşacak şey yok demektir. Ben de bu direnişin içinde yer almalıyım.

Çoğu o kadar gençki yaşamlarının baharındaydılar. Belki de başka memlekette çocuk derler ama onlar öyle bir sorumluluk üstlenecek kadar olgunlar. Onların pırıl pırıl hallerini düşünüyorum da gerçekten de çok üzülüyorum... Direniş çok farklı aşamalara girdi, ortada büyük bir kararlılık var. Son adam kalmayana kadar. Bunlar çok büyük bir gücü ifade ediyor. Kazanacağımıza dair sonsuz bir inancım var. Hem zafere hem devrime.

Uzun lafın kisası insan onuruna ve namusuna sahip çıkmalı. Hazırım ben de olmalıyım."

O da yüzlerce yoldaşı gibi, sırası geldiğinde, 7. Ölüm Orucu Ekibi direnişçisi olarak ölüme yattı.

Malatya Hapishanesi'ndeyken, direnişini kırmak için kaçırıldı, adli tutukluların yanına konuldu, tek başına tecrit edildi. Ama yukarıdaki satırların sahibinin direnişini kırmaları mümkün değildi. Kıramadılar.

Büyük direnişin kahramanlarından biri olarak 22 Ağustos'ta Ankara Numune Hastanesi'nde ölümsüzleşti.

**Ekmek ve Adalet,
Gençlik Gelecektir ve TAYAD'a**

Polis Baskını!

Ekmek ve Adalet Dergisi Merkez Bürosu

**“HUKUK DEVLETİ” YALANININ
DEMOKRASİCİLİK OYUNUNUN GERÇEK YÜZÜ:
BASKIN, TERÖR, TALAN,
YALAN, GÖZDAĞI**

*Haklar ve Özgürlükler Platformu polis baskınları
üzerine bir açıklama yaptı.*

İstanbul'un ortasında yine terör vardı. 20 Ağustos sabah 10:30 sularında başlayıp, saatlerce süren terör saldırısında, teröristlerin bu kez hedefleri:

EKMEK VE ADALET DERGİSİ

**GENÇLİK GELECEKTİR DERGİSİ ve
TAYAD idi.**

İstanbul'un orta yerinde balyozlar, kaynak makinaları bir basın kuruluşunun kapılarını, duvarlarını parçalamak için çalıştı saatlerce.

Yüzlerce maskeli, sivil, resmi polis, ambulans, itfaiye bunun için seferber oldu. Dergi binalarının bulunduğu caddeler bunun için trafiğe, yaya geçişi-

**Basın,
Talan edin...
Gözaltına alın...
Komplolar kurun...
Mahkeme izinli terörünüzü estirin...
Bütün teknik araçlarımızı, binamızı balyozlarla yıkın, parçalayın..
Bilgisayarlarımızı gaspedip götürün...

SUSMAYACAĞIZ!

IMF uşağı olduğunuzu, vatanımızı karış karış sattığınızı, coplarınızla, panzerlerinizle açlığa ve zulme isyanı bastırmaya çalıştığınızı...

yine YAZACAĞIZ!
yine YAZACAĞIZ!**

ne kapatıldı. Türkiye topraklarını IMF işgalinden, emperyalistlerin talanından kurtarmıyordu İstanbul polisi; gerçekleri yazanları, ekmeğin ve adaletin sesi olanları, gençliğin sorunlarını dile getirenleri, F tiplerinde tecrit altındaki yakınlarına sahip çıkanları susturmak içindi bütün bu abluka.

GERÇEKLERİ YAZMAYIN, SUSUN!

Söylenen buydu!

Baskınlarda, Ekmek ve Adalet ile Gençlik Gelecektir Dergilerinde yakma dahil büyük hasar verilirken, bilgisayarlar ve diğer basın araçları ya tahrip edildi, ya da el konulup götürüldü.

Dergi çalışanları ve misafirler kanlar içinde, yerlerde sürüklenerek gözaltına alınıp, işkencehanelere taşındı.

Gözaltına alınanların isimleri şunlardır:

Şadi Naci Özpolat, Caferi Sadık Eroğlu, Hüseyin Fevzi Tekin, Gülizar Kesici, Mehmet Doğan, Metin Yavuz, Ali Ercan Gökçü, İnan Gök. Ayhan Mimtaş, Songül Ergül, Yeliz Türkmen, Sema Koç, Yılmaz Kaya, Figen Kurtuluş, Celal Cahit Açar, Tuğba İyigün, Ercan Kutlu.

İktidar sadece kendi yalanları dinlensin istiyor. Gerçekleri açıklayan, halktan, ekmekten, adaletten yana yayın yapan, konuşan herkesi susturmak istiyor.

Kimse IMF'ye karşı çıkmayın. Kimse bütün partilerin IMF'ci olduğunu açıklamasın istiyorlar. Kimse tecrite karşı mücadele etmesin diyorlar.

POLİS İSTİYOR, BAŞSAVCILIK ONAYLIYOR DGM HAKIMI İZİN VERİYOR

İstanbul 2 nolu DGM'den alınan "arama kararı" ile gelmişti yüzlerce polis. Özetle 2002/456 kararlı verilen arama izninde şöyle deniliyordu:

"İstanbul DGM.C.Başsavcılığının 13.08.2002 gün ve 2002/18870 muh. sayılı yazı ekinde İstanbul Emniyet Müdürlüğü Ter.Müc. şb. Müdürlüğünün 19.08.2002 gün ve 2002/15297 sayılı yazısı gönderilerek, istem yazısında Marmara TAYAD adlı dernekte Alibeyköy semtinde oluşturulan ölüm orucu evine gitmelerinin sağlanarak feda eylemlerine hazırlandıkları, Ekmek ve Adalet adlı dergi bürosu ve Gençlik Gelecektir adlı derginin bürosunda DHKP/C örgütü militanlarının eğitildikleri belirtilecek... gündüzleyin bir defaya mahsus olmak üzere arama yapılmasına karar verilmesi talep edilmiş olmakla, evrak tetkik edildi.

GEREĞİ DÜŞÜNÜLDÜ

Marmara TAYAD adlı dernekte Alibeyköy semtinde oluşturulan ölüm orucu evine gitmelerinin sağlanarak feda eylemlerine hazırlandıkları, Ek-

mek ve Adalet dergisi bürosu ve Gençlik Gelecektir adlı derginin bürosunda DHKP/C örgütü militanlarının eğitildikleri anlaşıldığından;... ARAMA YAPILMASINA..."

Alibeyköy'de böyle bir ölüm orucu evinin bulunmaması bir yana, yeniden okuyun bu kararı:

Polisin yazdıklarını hiçbir araştırma, soruşturma yapma gereği duymadan, tek kelimesine dokunmadan aynen kendi kararına geçiren bir hukuk var karşınızda.

AB yasalarında "Polisin arama, ev, işyeri basma yetkisine kısıtlama... hakim izni getirildi..." ifadelerini; demokrasi nutuklarını hatırlayın;

Demokrasıcılık oyunu böyle oynanıyor bu ülkede. **DGM'ler oldukça**, arama, baskın, talan her türlü teröre yasal izin almakta hiçbir zorlukla karşılaşmaz polis.

Bu baskınların "istisna" olduğunu düşünüyorsanız; sadece devrimci yayınlara karşı hukukun bir kenara atıldığını düşünüyorsunuz; izlemeye devam edin. Bu ülkede polis terörü şu ya da bu biçimde mutlaka hakkını arayan, hak ve özgürlüklerini isteyen, herkesin karşısına çıkacaktır.

BU KAÇINCI YALAN BU KAÇINCI KEPAZELİK?

Yine aynı yalan, yine "canlı bomba" uydurması.

İstanbul polisinin "canlı bomba" diye açıklayıp, basında isimlerini lanse ettiği insanların kiminin tutsak, kiminin devrimcilikle alakası olmayan, kiminin yasal kurumlarda çalışan insanlar olduğunu, tümünün asılsız olduğu kaç kez kanıtlandı, sayı-

sını kamuoyu unuttu!

"Canlı bomba" yalanları konusunda rezil kepaze oldular. Hiçbirini kanıtlayamadılar. Ama sürdürüyorlar. Çünkü İstanbul emniyetinin tepesinde **Hasan Özdemir** ve yardımcısı **Şefik Kul** var.

İstanbul'daki bütün komplo, provokasyon, baskın, talan, yalan ve işkencelerden bunlar sorumludur.

Gözüne alınan herkesle; şunu asacağız, şunu keseceğiz, bunu gözüne alıp öldüreceğiz diye haber gönderen bunlardır.

Şefik Kul bütün eğitimini komploculuk, işkencecilik, infaz, katliam üzerine almıştır. Beyni başka bir şeye çalışmaz. Infaz, işkence, komplo suçlarıyla tescillenmiş ve bu sayede yükselmiştir.

Komploculukta hiçbir yasa kural tanımaz.

Yasal bir dernekte (Tayad) kimin "canlı bomba" olacağına

Evet bu devlet yağma ve talan devletidir.

Onlar hep kendi çıkarlarını düşünmüşlerdir. Halkın aç, işsiz olması hiçbir zaman onları ilgilendirmemiştir.

Açım diyen hakkını arayan halka saldırmışlardır. Terörünü halkın ve devrimcilerin üzerinden eksik etmemiştir.

Bu baskınlar da bunun bir parçasıdır.

ilişkin onlarca kişinin katıldığı "kitlese" toplantılarda insanların seçildiği yalanını bile uydurmuş, bu yalanla insanları tutuklatmayı bile başarmıştır! Şefik Kul, komploculuk üzerine ders verecek uzmanlığa erişmiştir!

GEREKÇEYE DE GEREK YOKTURI

Hiçbir iddianamede, mahke-

PROTESTOYA DA POLİS TERÖRÜ

Dergimizin basılmasını protesto etmek için Yeniden Atılım gazetesinin merkez bürosunda açık grevi yapan çalışanlarımız ve devrimci basın çalışanları da 22 Ağustos günü polisin gayri meşru baskınıyla gözaltına alındı.

Gerekçe mi? Ne önemi var.

Protesto da yasak, açık grevi de yasak. Baskın için mutlaka bir gerekçe yazdırmışlardır DGM'ye. Demokrasiymiş, hukukmuş, AB yasalarıymış... tümünün koskoca bir yalan olduğunda hala kuşkusu olan var mı?

"Gözaltına alınan gazeteciler serbest bırakılana kadar Atılım Gazetesi Merkez Bürosu'nda açık grevine başlıyoruz." açıklamasıyla;

dergimiz ve Gençlik Gelecektir dergisi çalışanlarıyla birlikte açık grevi yapan Atılım, İşçi-köylü, Devrimci Demokrasi, Kızılbayrak, Odak ve Çağrı dergilerinin gösterdiği dayanışma devrimci basına yönelik saldırılara karşı alınması gereken örnek tutumlardan biri olarak yerini almıştır.

Benzer sahiplenmelerin, hızla harekete geçen demokratik tepkilerin örgütlenmesi hak ve özgürlükler mücadelesinin birçok alanında yaşama geçirilebilmelidir. Polisin hiçbir meşru gerekçe aramaya dahi ihtiyaç duymadan Yeniden Atılım'ı basması Hak ve özgürlükler mücadelesinde ne kadar ısrarcı ve kararlı olunması gerektiğini gösteriyor.

Yeniden Atılım dergisinin basılmasını ve devrimci gazetecilerin gözaltına alınmasını protesto ediyor, derhal serbest bırakılmalarını istiyoruz...

GENÇLİK GELECEKTİR: "SUSMAYACAĞIZ"

Bizler gençliğiz. Bu ülkenin işsiz, eğitimsiz, geleceksiz, adaletsiz bırakılan gençliği olarak bizim olanı istemek, taleplerimizi dile getirmek, sorunlarımızı tartışmak gençliğin sesi olmak için Gençlik Gelecektir dergisini çıkartıyoruz.

Bu ülkenin iktidarlara gençlikten; gençliğin dinamizminden, taleplerinden, mücadelesinden hep korkmuşlardır. Geleceğin gençlik üzerine kurulacağını bilmelerine, gençlik üzerine özel olarak çalışmalarına rağmen hiç bir zaman gençliği bir dinamik olarak yanına alamamış, ondan hep korkmuşlardır..

Neden korkmasını ki; Şöyle bir gençlik düşünün, okula gidemiyor, üniversiteyi kazanamıyor, kazansa dahi parasızlıktan okuyamıyor, çalışıp para kazanmak istiyor ama iş bulamıyor. Yani yarın ne olacağını bilemeyen, geleceği olmayan bir gençlik var. İşte bu gençlik korkutuyor devleti. Bu yüzden yozlaştırmaya çalışıyor, bu yüzden çürütmeye bencilleşmeye, duyarsızlaştırmaya çalışıyor.

Geleceğini isteyen, sömürüye ve zulme karşı mücadele eden bir gençlikten korktuğu için; direnenlere, Türkiye Gençliğinin gerçeğini anlatan dergimize saldırılıyor.... İşte dergimize yapılan baskın da bu yıldırma amaçlı saldırılardan bir tanesiydi. Devlet ve tekelci medya söz birliği etmişçesine çeşitli yalanlarla saldırıyı meşrulaştırmaya çalışmışlardır. Dergi büromuzun polis ve medyanın açıkladıkları üzere yasadışı örgütlerle ve "hücre eviyle" ilgisi yoktur. Gözaltına alınan kişiler de dergi çalışanlarımız ve misafirlerimiz olup yasadışı örgüt militanlığıyla bir ilgileri yoktur.

Dergimiz yasal bir dergi olup emniyette, valilikte ve vergi dairesinde kayıtlıdır. Polis bu tür haberler yaptırarak yaptığı saldırıyı meşru göstermeye çalışıyor. Ayrıca söz konusu baskın yasal prosedüre uyulmadan gerçekleştirilmiştir. Polis oksijen tüpleriyle, balyozlarla, itfaiye araçlarıyla dergi büromuzun etrafını sarmış, merdiven boşluğuna ve asansöre gizlenerek çalışanlarımızın herhangi bir sebeple kapıyı açmalarına beklemiş, neticede saldırmış, zorbalıkla yakıp yıkmış ve 9 arkadaşımızı gözaltına alarak çıkmıştır...

Saldırı sonrası büroya gelindiğinde eşyaların, yakılıp yıkıldığını ve yerlere saçılarak kırıp döküldüğünü gördük. Ayrıca bir çok eşyamız, televizyon, fotoğraf makinası, bilgisayar vb. de çalınmıştır...

Bizler işgal altında demokrasicilik oyunuyla yönetilen, geleceksiz bırakılan bir ülkenin gençliği olarak susmayacağız.

Baskılar çalışmalarımızı durduramayacak. Gerçekleri yazmaya ve bu yolda bedel ödemeye devam edeceğiz. Mücadelemiz kesintisiz sürdüreceğiz.

me belgesinde böyle bir ifade geçmemesine rağmen gözaltına aldıkları **Şadi Özpolat** hakkında "**DHKP-C'nin askeri kanat lideri**" yalanını uydurmaktan utanmazlar.

Bilirler yalan olduğunu. Ama o anda baskını meşru göstermek için her türlü yalanı söylemek, te, basına bu yönde haber yaptırmakta hiçbir sakınca görmezler.

Baskın gerekçelerinin de bir tek cümlesini ispatlayamazlar.

**Hasan Özdemir ve Şefik Kul'a sesleniyoruz;
İSPATLAYINI İSPATLAYAMAZSANIZ;
KOMPLOCUSUNUZ,
MÜFTERİSİNİZ DEMEKTİRİ**

İspatlayamazlar, yoktur böyle bir şey.

Devrimci yayınları, demokratik kurumları basmak, çalışanlarını gözaltına almak için esasen gerekçe de önemli değildir, her seferinde mutlaka bir yalan uydurulur.

Hiçbir şey olmazsa; üç-beş ayda bir, "**adını veremeyen bir telefon ihbarında şu kurumda...**" diye başlayan uydurma ihbarlarla arama kararlarına gerekçeler yaratılır.

Basar, talan eder, dağıtır, yakar, yıkar, tutuklatır; sonra yeni baskınlar, komplolar için beyinlerini yormaya başlarlar.

Amaç, yıldırmaktır, devrimci yayınların çıkmasını, özelde Ekmek ve Adalet dergisinin çıkmasını engellemektir.

Peki ne yazar Ekmek ve Adalet ki, bu kadar rahatsız olur, susturmak isterler?

Takip edenler bilir; sayfaları IMF'nin gerçek yüzünün, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin sö-

Gençlik Gelecektir Dergisi Bürosu

Hasan Özdemir

Şefik Kul

HASAN ÖZDEMİR ve ŞEFİK KUL:

İstanbul'da bütün infazlarda, katliamlarda, işkencelerde, baskınlarda, komplolarda, hukuksuzluklarda, provokasyonlarda bu İKİLİ'nin imzası vardır.

Bu İKİLİ'nin olduğu yerde

HUKUK YOKTUR!

Gecekondu mahallelerinin binlerce polis ve panzerlerle basılması, düşman doprağını işgal eder gibi yoksulların mahallerinin işgal edilmesi, evlerinin gaspedilmesi VAR!

Evleri yıkılan, sokak ortasında bırakılan gecekondu yoksulları VAR!

İşkenceler, işkencede ölümler VAR!

TERÖR VARDIR!

mürü ve zulmünün anlatıldığı yazılarla doludur. Ekmek isteyen, adalet arayanın sesidir, emperyalizme ve faşizme karşı direnenlerin kavgalarını taşır halka.

Elbette iktidarlar, polis bunların yazılmasını istemiyor. Çünkü, satan onlar, katleden onlar, aç bırakan, adaletsiz bırakan onlar.

Ne yaparlarsa yapsınlar bu sesi susturamayacaklar. Zulüm ve sömürü varsa, bunları dile getiren, mücadele edenler de mutlaka olacaktır.

DEMOKRASİ MÜCADELESİNDE YERİ YOK MU?

Demokrasi mücadelesi verdiğini söyleyenlere, hak ve özgürlüklerden yana olanlara sesleniyoruz;

Devrimci yayınların, Tayad'ın basılması, talan edil-

mesi, onlarca insanın kanlar içinde gözüne alınması demokrasi mücadelesini ilgilendirmiyor mu?

Bunlara karşı çıkmak demokrasi mücadelesine dahil değil mi? Baskınlara karşı sesinizi yükseltmeyecek misiniz?

Birçok sosyalist basın çalışanının, Ekmek ve Adalet dergisine sahip çıktıkları, protesto açlık grevi yaptıkları için Atılım dergisinin basılarak gözüne alınmasına tepki göstermeyecek misiniz? Açlık grevinin, protestonun suç olmadığını haykırmayacak mısınız?

Basın örgütleri devrimci basının haklarını soramayacak mı?

Hukukçular, bu hukuksuzluğa, teröre karşı seslerini yükseltmeyecek mi?

TEPKİLER....

"...Bu yasadışı, keyfi arama ile ilk kez karşılaşıyoruz. Daha önce de yüzlerce kurum, demokratik kitle örgütü gerekçesiz, başka yerler için alınmış arama kararları ile basılmıştır. Şimdi de hiçbir illiyet bağı kurulmadan, hiçbir delile dayanmayan, gerekçesiz-soyut iddialarla iki dergi ve bir aile derneği basılmış, büroları ağır hasara uğratılmış ve 20'ye yakın insan gözüne alınmıştır. ...

Tüm bu yaşananlar bir kez daha gösteriyor ki; ülkemizde demokrasinin ifadesi olan Temel Hak ve Özgürlüklerimiz yoktur ve "demokratikleşiyoruz.." sözleri yalnızca bir aldatmacadır."

Halkın Hukuk Bürosu

*

Egemen güçlerin ve onların kolluk kuvvetlerinin tutumu yasalarda yapılan kimi kısmi değişikliklerin makyaj ve aldatmacadan öteye gidemeyeceğini gösteriyor. Son 10-15 güne bile baktığımızda TAYAD'lı ailelerin açlık grevine başlamaları ve bununla ilgili yapmak istedikleri basın açıklamasına polisin saldırarak 14 kişiyi gözüne alması yine TUYAB ve TAYAD'lı ailelerin Fransız Konsolosluğu'na dilekçe verme eylemine polisin saldırarak aileleri gözüne alması. Yine bu baskınlarda 18 kişi gözüne alındı... Baskınları kınıyor, ilerici demokrat tüm güçleri özgürlük ve demokrasi mücadelesine dönük saldırılar karşısında duyarlılığı yükseltmeye çağırıyoruz.

Demokratik Mücadele Platformu

Halkın hukuku

Adaletsiz bir ülke, güneşsiz bir dünyaya benzer

Teröre yasal kılıf; DGM izniyle...

AB yasalarındaki polisin arama, ev ve işyeri baskını yapmaya ilişkin yetkisinin "HAKİM İZNİ-NE" bağlandığı yer aldı. Kimi kesimler tarafından bu, (diğer aldatmacalarla birlikte) büyük demokratikleşme olarak lanse edildi.

"Hakim iznini" almak polis için ancak yerine getirilmesi gereken -ve esasında gereksiz- bir prosedürden öte değildir.

Çünkü, en büyük hukuksuzluğun yaşandığı baskın ve gözaltılar siyasi davalarda olmakta ve bunlara da DGM izin vermektedir. Terörle mücadele polislerinin bütün suçlarının altında, arkasında onların da imzası karşımıza çıkmaktadır.

Dergimize yönelik polis baskını, iki gün sonra Yeniden Atılım dergisinin basılması son iki örnektir, ama son olmayacaktır.

*

Türkiye'de DGM gibi bir mahkeme olduktan sonra, "polis keyfiyetini engellemek için", şu veya bu olayın "mahkeme iznine tabi kılınması" ne değiştirir? Demokratikleşme manevralarının ve Avrupa'nın ikiyüzlülüğü DGM'ler örneğinde çok somuttur. Sivil üye oldu diye DGM'leri meşrulaştıran zihniyet, demokrasiden yana olamaz.

Artık herkes daha somut görmüştür:

Ölüm orucu direnişinin DGM'lerle ilgili talebi, demokratikleşmenin kilit noktalarından biridir. Yine DGM'lerin görev alınan giren ve onbinlerce muhalifin cezalandırılmasına gerekçe yapılan "**Terörle Mücadele Yasası**" da aynı kapsamdadır.

Ölüm orucunun bütün talepleri bu ülkede demokrasi ve hukuk mücadelesini en genel çizgilerini çizen taleplerdi. "Demokratizm, hak ve özgürlüklerden yanayım" diyenler bu talepleri o dönem de, daha sonra da ısrarla ağızına almaktan kaçındı. İşte yine karşımızda aynı sorun duruyor. AB yasaları da bu durumu değiştirmiyor. Bu ülkede hukuk mücadelesi de direnişsiz yapılamaz.

FATMA BİLGİN ANILDI

Ölüm Orucu şehidi Fatma Bilgin, 7. gün yemeğiyle anıldı. Antakya-Kuzeytepe köyündeki evinde verilen yemeğin ardından mezarlığı ziyaret eden köy halkı, ailesi ve yoldaşları, Fatma'nın mezarı başında saygı duruşunda bulundu, "**Fatma Bilgin Ölümsüzdür**", "**Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez**" sloganları attı. Yusuf Kutlu'nun babasının bütün devrim şehitleri için okuduğu Kur'an'dan sonra Fatma'nın bütün köy halkına hitaben yazdığı mektup okunarak anma sona erdi.

ANTAKYA HÖP'TEN EYLEM

Fatma Bilgin'in cenaze töreninde jandarmanın halka saldırısı **HÖP tarafından yapılan bir eylemle** protesto edildi. Antakya İHD binası önünde yapılan eylemde, direnişe destek çağrısı yapılarak, "**Kararlılıkla sürdürülen direnişimizde demokratik güçleri hak ve özgürlükler mücadelesindeki kararlılığını ve samimiyetini pratikte görmek istiyoruz.**" denildi.

FATMA BİLGİN FRANSA'DA ANILDI

Fransa TAYAD Komite tarafından 10 Ağustos'ta yapılan anmaya 50 kişi katıldı. Ölüm orucu sürecine ilişkin yapılan konuşmanın ardından yapılan saygı duruşu şehitler ve 17 Ağustos depreminde yaşamını kaybeden halkımız için.

Fatma Bilgin'le ilgili yapılan Cephe açıklamasının okunmasının ardından sona eren anma öncesinde de Paris'de Türkiyelilerin yaşadığı bölgelerde kahvelerde konuşmalar yapıldı.

ZÜRİH'DE EYLEM

Semra Başyigit ve ardından Fatma Bilgin'in şehit düşmesi vesilesiyle ve F tiplerinde süren tecriti protesto etmek, katliamcı devleti lanetlemek amacıyla İsviçre'deki DHKC güçleri tarafından 14 Ağustos'ta Türkiye Konsoloslugu önünde bir gösteri gerçekleştirildi. DHKC imzalı "**Ölüm Orucu Şehitleri Ölümsüzdür**" pankartı ve şehitlerin resimlerini taşıyan kitle, burada attıkları sloganlarla ve okudukları bildirilerle devletin ve emperyalizmin tecrit politikasını protesto ettiler. Eylemi İsviçre basını geniş olarak izledi.

CHP 'SOLCULUĞU'NUN EVVELİ VE YARINI

Baykal, bu günlerde çok sevinçli. Sevinci sadece Derviş'in onun partisine katılmış olmasından değil. Daha ötesi, tekelci patronların "güvenini" kazanmış olmak sevindiriyor onu. Röportajlarda ağzı kulaklarında şöyle diyor:

"İş dünyası ile CHP arasında bir mesafe vardı ama artık bu kalkmaya başladı... Bize karşı bazı önyargılar vardı, klişe suçlamalar vardı, onlar kalıyor. Çok önemli bir evrim geçirdik..."

Geçirdikleri **evrim**, IMF'nin adamıyla yanyana gelmekten en ufak bir utanç duymamalarından, IMF'nin programını uygulayacağız derken hiç sıklamadıklarından belli.

Şu anda CHP, "IMF solculuğu" kelimesinin tam hakkını veren bir konumdadır. Ama CHP ve Baykal bu noktaya yeni gelmiş de değildir. CHP, hemen her dönem, devletin ve düzenin istediği türde, onun ihtiyaç duyduğu kadar sol olmuştur.

IMF ve TÜSİAD neden CHP'yi tercih etti?

Oligarşinin "**köklü**" partilerinden biridir CHP. Baykal da oligarşinin "**sadık**" kadrolarından biri. Emperyalizmin ve oligarşinin siyasi arenaya yeniden bir çeki düzen verme operasyonlarında çeşitli girişimlerinin sonuç vermemesi üzerine, CHP ve Baykal isimleri yeniden öne çıkarıldı. IMF ve TÜSİAD, yeni bir partiyi mayalamanın zorluğuyla karşılaşınca, tercihlerini elde hazır örgütlülüğü

bulunan "**köklü**" parti CHP ve onun sadakatini ispatlamış lideri Baykal yönünde kullandılar.

Oligarşinin siyasi krizinin iyice derinleştiği 1990'lar boyunca, Baykal ve partisinden kimbilir kaçınıcı kez parlatılışını yaşıyoruz. Bundan önceki **parlatma operasyonları** oligarşi açısından hep başarısızlıkla sonuçlandı. Ama bu defa IMF desteğiyle mutlaka sonuç almak istiyorlar.

Halkın elde avuçta kalan ekonomik ve sosyal haklarının da IMF programıyla gaspedileceği önmüzdeki dönemde, iktidarda CHP gibi "sol görünümlü" bir partinin olması tekellerin işine geliyor. IMF programının ilk bölümü, milyonlarca insanımızı aç ve işsiz bırakarak, bunun karşılığında ciddi bir patlama yaşanmadan "demokratik sol" DSP sayesinde uyguladılar. O kullanıldı ve posası kaldı geride. Programın geri kalanını uygulamak için yeni bir "sol" parti lazımdı. YTP'yi denediler, olmayacağını çabuk gördüler. Derviş ABD'ye gitti, Amerikalılarla, IMF yetkilileriyle görüştü ve dönüşünde direksiyonu CHP'ye kırdı.

CHP'nin "ihtiyaçtan kaynaklanan" solculuğu

CHP'nin 1980 öncesinde de ne kadar sol olduğu tartışmalıydı, ama sonrası hiç tartışılmaz.

1970'lerin CHP'sine çeşitli biçimlerde halkın muhalefeti ve devrimci mücadelesi yansımıştır. 12 Eylül 1980 sonrasında CHP'si ise, tümüyle generallerin ve TÜSİAD'ın yeniden biçimlendirdiği bir CHP'dir.

CHP, klasik bir **devletçi** partidir. Küçük burjuva diktatörlüğünün uygulayıcısı olduğu 1950'li yıllara kadar, CHP literatüründe sol, insan hakları, halkın iradesi gibi sözlere pek rastlanmaz.

Ne zaman ki DP(Demokrat Parti) karşısında yenilgiye uğrayıp iktidardan uzaklaştırıldı bu kavramlar da işte o zaman akıllarına ve gündemlerine girdi.

İlk kullandıkları "**sol**"lu kavram, "**Ortanın Solu**"dur. 1965 seçimleri öncesinde İnönü tarafından kullanıldı. Amaç, o dönemde gelişen halk muhalefeti, sol güçleri CHP içine çekebilmektir.

Devlet
Partisi
CHP

Devlet
Solcusu
Baykal

YENİ İTTİFAKLARIYLA

CHP, "Ortanın Solu" sloganını da kullandığı 1965 seçimlerinde 1961'den daha az oy aldı. Bazı parti yöneticileri, bu gerileyişin "Ortanın Solu" kavramından dolayı olduğunu söyleyip İnönü'yü eleştirdiler. İnönü bu eleştirilere karşı "Ortanın Solu"nun ne anlama geldiğini gayet açık ve veciz bir biçimde şöyle ortaya koydu:

"Ülke tam sola kayıyordu. Ortanın solunun gerekçesi tam sola gidişin önlenmesidir. Ortanın solu, ortanın çok soluna da çok sağına da bir duvardır."

İşte, o günkü CHP solculuğunun da, sonraki yıllardaki CHP solculuğunun da, bugünkü Baykal solculuğunun da asıl amacı, anlamı bu sözlerde-dir. CHP solculuğu, başından bugüne gerçek anlamda solun gelişmesini, halkın mücadelesinin, devrimcileşmesinin önünü kesme misyonunu üstlenmiştir.

Ecevit'in "demokratik solu"

Ecevit CHP 18. Kurultayı öncesi yayınladığı kitapta, 27 Mayıs anayasasının gereği olan "demokratik sol"un benimsenmesi gerektiğini savundu.

Daha sonraları CHP'liler zaman zaman da "sosyal demokrat" sıfatını kullandılar. Hatta Avrupa sosyal-demokratlarının çoğunluğu oluşturduğu "sosyalist enternasyonal"e bile üye oldular. Ne var ki, CHP'nin "sosyal-demokratlığı"nın, Avrupa sosyal-demokratlarıyla fazla benzerliği yoktu. Avrupa'daki sosyal-demokrat partiler sol bir gelenekten geliyorlar, zamanında işçi sendikalarına dayanıyorlardı. CHP'nin böyle bir özelliği de yoktu.

Ecevit'in solculuğunun en "keskinleştiği" dö-

BAYKAL VE GEÇMİŞ

? Hafızanızı bir yoklayın: Baykal'ın Su-surluk konusunda bir şey dediğini hatırlıyor musunuz?

? Baykal'ın faili meçhullere, infazlara, katliamlara karşı çıktığını hatırlıyor musunuz?

? Baykal, halk çocuklarının dolar karşılığında Afganistan'a gönderilmesine karşı çıkmış mıydı?

? Hatırlayın: Baykal, zamlara, işten atmalara karşı çıkmış mıydı?

BAYKAL VE GELECEK

? Baykal'a sorun: Amerika'nın Irak'a saldırısına ne diyor?

? Baykal'a sorun: IMF'nin vahşi programını uygularken nasıl "halkçı" olacak?

? Baykal'a sorun: İktidar olduğunda işkencelerin, katliamların hesabını soracak mı?

? Baykal'a sorun: İnanç, düşünce, örgütlenme özgürlüğü konusunda bir fikri var mı?

nem, 1970'li yıllardı. Yani halkın mücadelesinin, devrimci hareketin de geliştiği yıllar. Ecevit, bu dönem "düzeni değiştirmek"ten, "halkın iktidarı"ndan sözedecek kadar solcuydu. Öyle ki, bu nedenle Ecevit'e "komünist" dendiği bile oluyordu. Ama bakın Ecevit bu eleştiriye karşı ne diyordu:

"CHP, komünizme açılan bir kapı değil açılabilir kapıları zora başvurmaksızın örten bir demokratik güçtür."

İsmet İnönü'nün sözleriyle aynı neredeyse.

Çünkü CHP solculuğunun amacı her dönemde aynı. 1970'lerin ikinci yarısında Ecevit halkın devrimci mücadelesinin, devrimcileşmesinin önünü kesmek için daha keskin solcu olmuştur.

Solcu CHP'nin halka karşı suçları

1970'li yıllarda bir kaç kez iktidar koltuğuna oturdu CHP. Ama halk CHP iktidarlarında sadece zamlar, işkenceler, katliamlar, sıkıyönetimler gördü. Türkiye tarihinin en büyük kontrgerilla katliamları CHP iktidarında gerçekleştirildi.

Faşist terör, Ecevit başbakanlık koltuğundayken azgınlıktı. Ecevit ise, aynı dönemde, devrimci hareketlere, demokratik kurumlara karşı terör estirmekle meşguldü.

Hatırlatalım ki, kamuoyunun daha çok "hizipçiliği"yle tanıdığı, başka icraatlarının pek tartışılmadığı Deniz Baykal da, bu dönemki bütün Ecevit hükümetlerinde bakan olarak yer aldı. Ne zam politikalarında, ne zulümde, içinde yer aldığı hükümete en küçük bir eleştirisi olmamış, tersine bu politikaları uygulayan "kurmay heyet"in içinde olmuştur.

Baykal'ın "Yeni Sol"u

CHP'liler uzun yıllar siyasi arenada etkisiz kaldılar. 12 Eylül sonrası kurulan SODEP ve HP'nin dönüşümüyle, ortaya SHP çıktı. 1990'ların başlarında yeniden iddialı hale geldi eski CHP'liler. SHP de tam bir uzlaşmacılık içindeydi. Bu tutumu tekелci burjuvazi tarafından "takdirle" karşılandı. Ancak tekелci burjuvazi yine de SHP'ye henüz tam güvenmiyor, "ekonomi politikasındaki belirsizliklerin ve parti içindeki kargaşaların giderilmesini" istiyordu.

Ekonomideki belirsizlik dedikleri, IMF'ye, TÜSİAD'a tümüyle tabii olacaklarını ilan etmemiş olmaları; "parti içindeki kargaşa"dan kastettikleri de, hala bazı "aşırılıkların" varolmasıydı.

Deniz Baykal ve ekibi, 1990'ların başında tekелci burjuvazinin isteklerine cevap vermek için kolları sıvadı. Baykal (ve şimde YTP'yi kuran İsmail Cem) bu arada bir sol türü daha icat etmişlerdi: "Yeni Sol".

Aslında "Yeni sol" ne Baykal'ın, ne Cem'in icadı da değildi. İngiltere'de Tony Blair tarafından ortaya atılmıştı bu kavram. Onlar da hemen kopyaladılar.

Baykal'ın öncülüğünde partide geniş bir tasfiye başlatıldı. TÜSİAD'çılarla toplantılar yapılarak SHP'nin "devletçilik ve sosyal devlet ilkelerini terk ettiği" konusunda güvenceler verildi. Ancak Baykal operasyonu yarım kaldı. Çünkü Baykal üç kez parti başkanlığına adaylığını koymasına rağmen bir türlü o kolтуğu ele geçiremedi.

1992'de, cuntanın kapattığı partilerin açılması gündeme gince CHP'nin son yönetim kurulu ye-

niden örgütlenme çalışmalarına başladı. Ve CHP, 9 Eylül 1992'de yeniden açıldı. İlk genel başkanlığına da SHP'den ayrılan Deniz Baykal seçildi. Nihayet "genel başkan" olabilmışti Baykal.

Bu arada, DYP'yle koalisyon hükümeti içinde yer alan SHP, dolu dizgin uygulanan kontrgerilla politikalarının ortağı durumundaydı. İyice teşhir olup güçten düştü. Şubat 95'de SHP ile CHP birleşti.

91-95 arası (hem SHP, hem CHP olarak) onbinlerce faili meçhulün, infazların, kaybetmelerin ortağı oldular.

Aynı dönemde, kontrgerilla örgütlenmelerinin ve politikalarının hayatın her alanına hakim olmasının sorumluluğunu taşıyan SHP-CHP, Susurluk olayı gündeme geldiğinde, tam bir suçluluk telaşıyla **Susurluk'un üstünü örtme** operasyonlarına destek olmuştur.

CHP, Susurluk tartışmalarının halen tüm yoğunluğuyla sürdüğü ANASOL-D Hükümetini dışarıdan desteklediği dönemde de Susurluk'la ilgili tek bir talepte bulunmamıştır.

CHP, birinin yüzü açığa çıkınca, yeni bir sol türü icat etmiştir.

İnönü "Ortanın Solu" dedi. Ecevit "demokratik sol"u icat etti. Baykal önce "Yeni Sol" dedi. Tutmayınca bu defa "Anadolu Solu"nu kullanmaya başladı. Biri teşhir olunca, hemen ortaya yeni bir solculuk türü atmışlardır. Bu bile CHP "solculuğunun", solu bir çare olarak görenleri **aldatmaya**, kitleleri **oyalamaya** yönelik olduğunun yeterli kanıtıdır.

Kısacası, CHP sol değildir; tam tersine, Türkiye solculuğuna kurulan bir tuzaktır.

Derviş Yerini, CHP Layığını Buldu!

Kemal Derviş ne yapacak diye haftalardır burjuva medyayı meşgul eden soru nihayet cevaplandı.

CHP, Derviş'i, ama ondan daha önemlisi, Derviş'in başında olacağı IMF'nin ekonomik programını olduğu gibi kabul ederek, emperyalist merkezlere, tekелci burjuvaziye güven verme doğrultusunda

Derviş CHP'ye Değil, CHP IMF'ye İltihak Etti

kesin ve nihai adımını attı.

Bu anlamda Derviş'in CHP'ye iltihakından değil, CHP'nin IMF'ye iltihakından bahsetmek gerekir. 2001 Kasım'ının son günlerinde TÜSİAD üyeleri önünde görücüye çıkmışti Baykal. Burada kendini tekелci patronlara çok beğendirmiş olacak ki, 1 Aralık 2001'de burjuva

medya'da (Hürriyet, Milliyet, Sabah) kendisiyle ilgili övücü yazılar çıktı. Aynı günlerde yaptığı açıklamalarda ise, mevcut IMF programını kendisinin 1999'dan beri savunduğunu söylüyordu.

Şimdi "iktidara gelince ekonomi yönetimini Derviş'e bırakacağız" diyerek o gün söylediğini pratiğe geçiriyor.

'Yabancı Yatırımlar Yasası'nı YAPAN DA YABANCI

İktidar tarafından, daha net ifadeyle Sami Türk'ün Adalet Bakanlığı tarafından hazırlandığı söylenen "Yabancı Yatırımlar Yasası"nın da bizzat yabancılar tarafından hazırlanıp, uşak iktidarın eline tutuşturulduğu ortaya çıktı.

Türkiye gibi yeni sömürge ülkelere yasalar hazırlayan, yani işi bu olan kuruluşun adı: Yabancı Yatırımlar Danışmanlık Hizmetleri (FIAS).

120'den fazla sömürge ülkede "yabancı yatırım ortamını iyileştirmek" amacıyla, düz ifade edersek, tekellerin önündeki yasal engelleri temizlemek amacıyla 1985'te kurulmuş. Kuranlar da bildik: Dünya Bankası ve Uluslararası Finans Kurulu (IFC).

Tahmin edileceği gibi, bu konuda "uzmanlar". Yüzlerce ülkede, nereden tekellerin çıkarı korunur, hangi yasayla halkın tekellere karşı hukuk mücadelesi engellenir, tekeller talan ettikleri ülkelerin yasalarından nasıl muaf hale getirilir, nasıl daha pervasızca hiçbir engelle takılmadan sömürebilirler... bunların tümünde uzmanlar.

Üstelik bu kuruluş, hizmet ettiği tekellerinin önünü düzlemenin bedeleni de yine sömürge ülke iktidarlarından alıyor. Türkiye de bu kuruluşu, "Yabancı Yatırımlar Yasası" yapması için dolarlar akıtmış ve tasarı IFC tarafından açıklanmış.

"Türkiye Cumhuriyeti"nin "Kutsal Yasaları" öyle mi?

Parayla emperyalist tekellerin şirketine yaptırılan "Türkiye Cumhuriyeti Yasaları"(I)

Peki kim hazırlattı bu yasayı, kim onay verdi, kim ülkemizin talanı için üstelik dolarlar akıttı?

En "millici" geçinenler elbette; MGK onayı olmadan olmaz, MGK, Genelkurmay demektir. Seçimde bolca milliyetçilik yapacak olan MHP ve "ulusalcı sol cephenin öncüsü" misyonu yüklenen DSP.

Tescilli işbirlikçi ANAP'ı saymıyoruz.

Buyurun size "bağımsız devletin" resmi!

*Yasa hakkında aktaran Işık Kansu, Cumhuriyet

Dünya Bankası: "Bergama'ları Yokedin!"

Dünya Bankası hazırladığı "kalkınma raporu"nda içinde Türkiye'nin de olduğu bazı ülkelerin hem yabancı sermayenin gelmesini istediğini hem de engeller çıkardığını söyledi. Bu konuda verdiği örnek de Türkiye'den oldu. Ama öyle yasal, hukuki engeller değildi verilen örnek:

Bergamalı köylülerin altın tekeline karşı direnişiydi Dünya Bankası'nın sözünü ettiği "engel".

Gine, Nijerya, Malezya, Peru, Avustralya ve Tayland gibi ülkelerde de benzer isyanların yaşandığını söyleyen rapor, "yabancı sermayeye zorluk çıkarılıyor" dedi.

IMF ile birlikte uyguladığı programlar sonucu oluşacak isyanları önlemek adına "yoksulluk yardımları" yapan Dünya Bankası ne diyor bu raporlarda?

Bergamalı'ları susturun, yokedin, cezalandırın, köylerinden sürün, F tiplerine atın... ne yaparsanız yapın ama sermayemizin önündeki engelleri kaldırın diyor. Başka Bergamalar olmaması için iktidarı uyuyor.

Bu tür madenlerin çevresinde benzeri isyanlar oluyor; elbette olacak, elbette halklar toprağını, tarlasını, doğasını, ekmeğini ve hayatını koruyacak. Elbette, tekellere istediği gibi talan edeceği, toprağını, insanını zehirleyebileceği bir ülkeyi altın tepside sunmayacak halklar. İşbirlikçi iktidarlar tersini yapsa da, halklar emperyalizme karşı direnecek. IMF politikalarının sonucu olarak daha onlarca Bergama ile karşılaşmaktan tekeller kurtulamayacaklar.

BİR NOT: Aynı raporda Türkiye, ekonomisi en çok küçülen ülkeler arasında **dünya 4'cüsü**, en çok dış borcu olan ülkeler arasında ise, **7'nci sırada**. IMF programının zehirli meyveleri bunlar. Dervişli sosyal demokratlarla aynı zehiri içirmeyi sürdürmek istiyorlar.

Baskınlar, baskılar, sansürler TAYAD'lıları durduramıyor TAYAD DİRENİŞİN SESİNİ YAYIYOR

Geçen hafta İstanbul polisinin teröründen nasibini alan yerlerden biri de TAYAD idi. Çünkü TAYAD direnişin sesini kitlelere ulaştıran, herkes sussa da susmayandı. Topladığı yüzbin imzayla, açlığa yatırılan bedenlerle, hücrelerin ağababası AB'yi suçlayan eylemleriyle, paneller, konferanslar, toplantılarla hak ve özgürlükler mücadelesinde kararlılığını tartışmasız olarak ortaya koydu.

TAYAD'lıların tecrite karşı eylemleri sürüyor.

TAYAD AVRUPA'YI SUÇLAMAYA DEVAM EDİYOR

İlki Almanya Konsolosluğu'na dilekçe verilerek başlanan eylemin ikincisi Fransız Başkonsolosluğu'ndaydı. TAYAD, TUYAB, Halkevleri ve Sosyalist Demokrasi Parti Girişimi İstanbul İl Örgütü'nün katıldığı eylem öncesinde konsolosluk çevresi polis barikatına alındı.

Dilekçe vermeye gelen kitle, başkonsolosluğun açılmasını beklediği sırada, polisin saldırısına uğradı ve gruptan aralarında, TAYAD yöneticilerinden ve çalışanlarından Ünzile Araz, Jale Çelik, Murat Bargu, Kenan Ustabas, Aslıhan Gençay, Z. Abidin Şimşek, Mehmet Yayla, Ali Karagöz, Hüseyin Aktepe ve Sadık Bayrakçı'nın da olduğu 13 kişi coplanarak gözaltına alındı.

Gözaltılara ilişkin "AB İLE UYUM SAĞLADIK" başlıklı bir açıklama yayınlayan TAYAD, dilekçe vermenin hak olduğunu suç işleyen polis olduğunu belirterek, "direnenek, mücadele ederek, bedel ödeyerek haklarımızı alacağız." dedi.

AÇLIK GREVİ SÜRÜYOR

TAYAD'lıların Alibeyköy'de 11 Ağustos'da başladıkları açlık grevi devam ediyor. Açıkladıkları saatte, işkencehanede başladılar açlık grevine. Gözaltına alındılar, tehdit edildiler, bırakıldılar, evde kaldıkları yerden devam ediyorlar.

Eylemlerinin 12. gününde olan Niyazi Ağırman, Melek Akgün ve Kemal Ağdaş "tecrite son verin" diyorlar. Hücrelerde yeni "Volkanlar yaşanmasın" istiyorlar.

"BEN HEPSİNİ YAŞADIM"

Tecriti yaşayanlar TAYAD tarafından 18 Ağustos günü Karakedi Kültür Merkezi'nde düzenlenen F Tipleri konulu konferansta böyle diyordu.

FOSEM'in yaptığı "Diri Diri Yaktılar" kısa metrajlı filmin izlenmesinden sonra başlayan konferansın ilk konuşmacısı ölüm orucu gazisi **Özkan Güzel** oldu. Güzel, 19 Aralık'ı Bayrampaşa'da yaşadığını, hücrelerde tecritte, hastanelerde zorla müdahale altında kaldığını, tahliye sonrası direnişi sürdürürken Armutlu katliamını yaşadığını anlattı.

TAYAD'lı **Naim Kara** ise konuşmasında TAYAD'ın mücadelesini anlatırken, Halkın Hukuk Bürosu Avukatlarından **Özgür Cider**, F tiplerinde yaşanan hak gasplarının, hukuki boyutunu dile getirdi.

Son olarak sözü alan, direnişteki tutsakların eski temsilcilerinden **Şadi Naci Özpolat** ise, F tiplerindeki tecriti örneklerle anlattığı konuşmasında,

F tiplerine karşı mücadelenin hak ve özgürlükler mücadelesi olduğunu, bu mücadelede tüm sol, demokrat, ilerici, devrimci, sosyalist güçlerin harekete geçmesi gerektiğini belirtti. Bu konuda potansiyelin hiç de az olmadığını ortaya çıktığını söyleyen Özpolat tecrite karşı mücadeleyi büyütme çağrısı yaptı.

Konferans sonrasında Alibeyköy'de açlık grevi yapan TAYAD'lılar ziyaret edildi.

Konsolosluk Önünde Düşen Maskeler

F tiplerine ve tecrite karşı mücadele turnosol olmaya, gerçek kimlikleri ortaya çıkarmaya, beyinlerin içini göstermeye devam ediyor.

Kim bağımsızlıkçı, kim tecrite karşı, kim hak ve özgürlüklerden yana, kim bu ülkede demokrasi istiyor; MASKELER DÜŞÜYOR!

Önce Almanya, sonra Fransa; TAYAD'lılar tecrite karşı bir kaç kurumla birlikte Avrupa Birliği'ni suçlayan eylemlerine devam ediyorlar. Önce, AB ülkelerinin konsolosluklarına verilen dilekçelerin sonuç bölümünde ne yazıyordu yeniden hatırlayalım, sonra düşen maskelere bakalım:

"F tiplerindeki tecrit uygulamasının sonuçları onlarca ölüm, yüzlerce sakatlanmanın yanı sıra tutuklu ve hükümlülerde fiziki ve psikolojik rahatsızlıklar olarak da ortaya çıktı. F tipi projesinde AB'nin de imzası vardır. Dolayısıyla ortaya çıkan sonuçlardan AB de sorumludur."

Emperyalistlerin Demokratlığı !

Avrupa'nın, kendi konsolosluklarına dilekçe vermeye gidenlere, kendi toprakları sayılan binalarının önünde polisin müdahalesine ilişkin, "konsolosluğumuza herkesin dilekçe verme hakkı vardır, herkesin bizi eleştiri hakkı vardır" açıklaması yaptığını duyan oldu mu? Yoktur.

Çünkü, yerlerde sürüklenen en cilalı maske onlarınki. Demokrat, özgürlükçü görüntülerinin altındaki katliamcılık, hak ve özgürlüklere düşmanlık, ayna gibi ortaya çıktı bu direnişte. Bütün dünya 19 Aralık'tan bu yana biliyor bunu. Dilekçeler, bu gerçeği yeniden hatırlatan, "resmi" bir zemine de taşıyan bir işlev görüyor.

Maskeli "Demokrat"

Maskeli "Bağımsızlıkçı"

AB üyeliği tartışmalarının özünde kimin bağımsızlıktan, kimin bağımlılıktan yana olduğu vardı. Bu temelde iki cephe olduğu havası verilmek istendi. Gerçekte ne ulusalcı diyen ulusalcıydı, bağımsızlıktan yanaydı. Ne de AB'den yana olmasını hak ve özgürlükler temelinde açıklayanların demokrattığı sözkonusuydu.

F tiplerine ve tecrite karşı mücadele kim ne derse desin, bu konuda tam da bir turnosol olmaya devam ediyor.

Hak ve özgürlüklerden yana olduğunu söyleyen, AB'ciler tecrite karşı yükselen bu sestən özel-

likle uzak duruyor. Çünkü teşhir edilen Avrupa. Yani özgürlük, demokrasi bekledikleri Avrupa. Hayallerini süsleyen Avrupa! Ve o Avrupa ile birlikte bu kesimlerin de ne kadar hak ve özgürlüklerden yana oldukları sorgulanıyor. Onların da maskeleri düşüyor.

Diğer bir kesimse, "ulusalcı" olduğunu iddia edenler. Onlar da yoktu AB ülkelerinin konsolosluk önlerindeki iki eylemde de.

Çünkü onlar da söz konusu olan devrimciler olunca aynı "terör" edebiyatında emperyalistlerle hemfikirdirler. Bu ülkenin devrimcilerine karşı, emperyalistlerin hücrelerinin yanında yer almakta sakınca görmezler. (Kendisi de o hücrelere atılana kadar!) Bu kesimin teorisyenlerinden ve devrimci örgütlerin AB'nin "terör listesine alınması" için birkaç kez yazılar yazan **Erol Manisalı** "ulusalcı cepheyi" sayıyor: "Şükrü Gürel'in başı çektiği bir DSP, İşçi Partisi, Mümtaz Soysal'lar, Özden'ler ve CHP içindeki gerçek solcular...Sol düşmanlığından artık vazgeçen MHP'liler de bu ittifaka dışarıdan dostluk verebilir."

Elbette bunlar gelmezler AB Konsoloslukları önüne. Onlar da F tipleri ve tecrit konusunda tam da karşı çıktıkları Avrupa'yla birliktedir. Emperyalistlerin Türkiye'ye, "şöyle hapishane yapacaksın,

Avrupa'nın Copu; Türk Polisi

Fransa Başkonsolosluğu önünde kitleye saldıran Türk polisi, kimi koruyordu, kimin teşhir olmasının önüne geçmeye çalışıyordu?

Almanya, Fransa, Belçika... yani Avrupa'nın. Coplar onlar için inip kalktı. IMF için emekçilerin sırtında patlayan coplar bu kez **Avrupa aşkına**ydı. Öyle ya, Avrupa hayranı Türk polisi varken, Avrupa'yı eleştirmek, suçlamak kimin haddine düşmüştü.

Aferin Türk polisine!

devrimcileri böyle katledecek-
sin” demesinde o meşhur
“ulusal onurları” zedelenmez.
Tersine, DSP’liler gibi “dost”
MHP’liler gibi emri yerine ge-
tirirler, katliamcıdırlar.

Bunlardan ayrı olarak,
kendine sosyalist, ilerici diyen,
emperyalizme karşı olduğunu
söyleyenler de yoktu orada.

Bağımsızlıkçılık, anti-em-
peryalistlik dillerinden düş-
mez. Ama, emperyalistlerin
yaptırdığı artık aleni olan F
tiplerine karşı mücadeleye ge-
lince bin dereden su getirirler;
kiminin çok büyük işleri var-
dır, kimi seçimleri bahane
eder, kimisi ölüm orucuna
karşıdır...

Masallar bitmez, palavrala-
rın sonu gelmez.

İşte hücrelerin sahiplerinin
konsoloslukları önündeyiz; bu
konuda bundan daha somut
emperyalistlere karşı eylem
olur mu? Ama onlar yok!

Niye olmadıklarının eminiz
açıklaması da yoktur! Halka
açıklayabilecekleri mantıklı
hiçbir gerekçeleri olamaz.

Ne diyecekler?

Biz emperyalizme karşıyız,
ama Avrupa’nın hücrelerine
karşı elimizi oynatmayız. Ya
da, biz emperyalizme karşıyız,
ama AB’cilerle seçim ittifakı
arıyoruz, gelemeyiz.

Başka ne diyecekler?

Biz emperyalizme karşıyız,
ama bu sorunu AB’yi karşıma-
za alarak çözemeyiz...

Hiçbiri, ne kendi tabanını
ne de kitleleri ikna etmek için
yetmez. O zaman savunulan-
lar, anti-emperyalistlikler pra-
tik içinde sorgulanmaya de-
vam edecek demektir. Sorgu-
lama sürecek, kimse bu ger-
çekten kaçamaz.

“Bırakın!..”

Süresiz açlık grevine başlayacak-
ları evden gözaltına alınıp işkence-
haneye götürülen ÜÇ TAYAD’lı aile-
ye polis döne döne bunu söyledi...
Bırakın...

Ölüm orucu direnişçilerine kur-
şun, bomba yağmuru altında da,
hücrelerde de söylenen hep bu ol-
du: Bırakın... Şubelerde işkenceler
bunun için yapılıyor, rüşvetler bu-
nun için teklif ediliyor...

Gözaltına alınan muhabirlerimi-
ze, çalışanlarımıza işkenceler altın-
da dayatılan hep bu. Bırakın!

Sözkonusu olan sadece açlık
grevini bıraktırmak, ölüm orucunu
bıraktırmak, tek başına devrimci
gazeteciliği devrimci sendikacılığı
bıraktırmak değil; esas olan, **dev-
rimciliği bıraktırmak!**

Cevabımız net:

Bırakmayacağız!

Bırakın da ne yaparsanız yapın,
bırakın da ne olursanız olun! Oros-
pu olun, pezevenk olun, uyuşturuc
müptalas, mafyacı olun, hırsız
olun, uçkağırçı olun, ama devrimci-
liği bırakın!

Bırakın; Emperyalizme, sömür-
geciliğe karşı çıkmayı... IMF’ye,
Dünya Bankası’na karşı çıkmayı...
Faşizme karşı çıkmayı... Adaletsizli-
ğe, eşitsizliğe, haksızlığa karşı çı-
kmayı... bırakın!

Bırakın! Kendinizi kurtarın!

Cevabımız değişmiyor:

Bırakmayacağız!

Bırakın diyen işkence tezgahı-
ndaki bir kaç polis mi? Onlar “gö-
rev” olarak yapıyorlar bu işi. Kendi-
lerine verilen talimat bu. Asıl hede-
finiz bunlara devrimciliği, mücade-
leyi bıraktırmak olacak denilmiş.

Talimat ise yükseklerden geli-
yor. Taaa en yükseklerden.

ABD Başkanı Bush’tan. Avrupa

Birliği’nden. Emperyalist tekellerin
büyük patronlarından; kademe ka-
deme aşağıya aktarılıyor. MGK’ya,
Genelkurmay’a, hükümete,
TBMM’ye, orduya, polise... Ve hep-
si birden, kademe kademe bu sonu-
cu almak için çalışıyorlar. Kimi yasa
çıkıyor bunun için. Kimi terör uy-
guluyor. Kimi emperyalist yoz kül-
türü pompalıyor. Kimi baskın yapı-
yor. İşkence tezgahı, “devrimciliği
yoketme” planındaki son halka.

Bush’un uşakları, IMF’nin paralı
köpekleri olarak “bırakın!” diyorlar
orada. Bırakın devrimciliği.

Biliyorlar ki, sadece akılla, man-
tıkla, ideolojiyle bırakmaya “ikna”
edemezler kimseyi. İkna aracı ola-
rak copları, elektrik manyetalarını,
falakaları, hücreleri kullanıyorlar
bunun için. Bırakın!

İşkencelerde, kurşun yağmurları
altında, kan göllerinin ortasında,
izlasyonda;

Cevabımız değişmeyecek:

Bırakmayacağız!

Emperyalizm ve işbirlikçileri;
dünya halklarının direnişinin, ulu-
sal, islamcı muhalefetinin, halkın
iktidarını hedefleyen devrimci bir
mücadelenin olmadığı bir dünya
yaratmak istiyorlar. Halkları açlı-
ğa, adaletsizliğe mahkum etmek
istiyorlar. “Bırakın” sözleri bunun
için. Ama emperyalistlerin bu ha-
yali hiç bir zaman gerçek olmaya-
cak. Çünkü biz cevabımızı çoktan
açıklamışız;

ve bu cevaptan ölüm pahasına
da olsa vazgeçmiyoruz:

Bırakmayacağız!

Devrim, halkların tek umudu-
dur. Bırakmak, umudu öldürmek-
tir. Umudu öldürtmeyeceğiz. Dire-
necek, savaşıacak, emperyalistlere
ve işbirlikçilerine bugünkü gibi at
koşturabildikleri, sömürü ve zu-
lüm yapabilecekleri bir karış alan

Bırakmayacağız!

Alevi Örgütlerinin Birliğinde İleri Bir Adım...

Birlik Bin Yıldır Bizi Katleden Devletten İcazet İçinse,
Birlik Düzen Partilerine Yamanacak, Derviş'lerin Kapısını Aşındıracaksa

DİRLİK ÇIKAR MI?

16-18 Ağustos tarihleri arasında yapılan gele-
neksel olarak yapılan ve bu yıl 39'uncusu gerçek-
leştirilen Hacı Bektaş Veli'yi Anma Kültür ve Sa-
nat Etkinlikleri, aynı zamanda alevi kurumlarının
birlik toplantılarına ve bu yönde alınan kararlara
da sahne oldu.

Bir süre önce Avrupa'nın 11 ülkesindeki alevi
örgütlerini biraraya toplayarak Avrupa Alevi-Bek-
taşi Kuruluşları Federasyonu'nu (AABK) kuran
aleviler, Türkiye'deki alevi örgütlerinin de katılı-
mıyla **"Alevi Bektaş Kuruluşları Birliği Federasyo-
nu"** adıyla birleşme kararı aldıklarını açıkladılar.
Hedefin, "Dünya Alevileri Birliği" olduğu belirtilen
açıklamada, 450 alevi örgütü imzasıyla seçimlere
yönelik bir deklarasyon da yayınlandı.

Birliğimiz Olumludur

Federasyonlaşma kararı elbette olumlu bir
adımdır. Alevi halkımızın birliği noktasında atılan

ileri bir adımdır.

Binlerce yıldır katliamlarla, zulümle, baskıyla
yokedilmek istenen alevi halkımızın dayanışması-
nı, örgütlenmesini geliştirmesi, bir güç haline gel-
mesi, olması gerektir. Alevi inancına özgürlük
mücadelesi açısından olumludur.

Bu birlik, gerçekten alevi halkımızın zulüm
karşısında diri olmasını, bir olmasını sağlayabile-
cek mi, özgürlük ve adalet mücadelesinde ne
oranda yeralacak, bunları da önümüzdeki süreç
belirleyecektir.

Zira, her biraraya gelişi, **HALKIN BİRLİĞİ** de-
nilemez.

Alevi halkın sorunlarının çözümü için mücade-
le etmeyen, bin yıllık ezilmişliğinin hesabını sor-
ma mücadelesinden uzak duran, alevi kültürünün
zulme karşı mazlumun yanında yer alma, zalimin
karşısına dikilme gibi geleneklerini diri tutmayı il-
ke edinmeyen bir birliğin çok fazla bir anlamı ol-

Bu yıl 39'uncusu yapılan Hacı Bektaş Şenlikleri,
son yıllarda olduğu gibi yine siyasetçilerin akınına
uğradı. Genel Başkan düzeyinde CHP lideri Deniz
Baykal, DSP lideri Ecevit ve HADEP Genel Başkanı
Murat Bozlak hazır bulundular. Ancak bu kez, se-
çimlerin yaklaşması nedeniyle neredeyse tüm par-
tilerden il başkanı, milletvekili adayı, merkez yöne-

Canlar Birarada

ticileri de şarlatanlıklarını sergilediler.

Davetliler arasında MHP'nin de yeralması ise,
davet edenlerin hafızasının zayıflığından mı, yoksa
katillerle barışma niyetinden mi, her ne olursa ol-
sun bir olumsuzluk notu olarak düşüldü.

Üç gün süren etkinlikler boyunca çeşitli konu-
larda paneller, konferanslar düzenlenirken, kapalı
salonda ve açık havada konserlerde onbinlerce ale-
vi semaha durdu.

Grup Yorum'un da halk türküleri ve marşlarıyla
katıldığı etkinliklerde Arif Sağ, Erdal Erzincan,
Tolga Sağ, Canan Başkaya, Sadık Gürbüz, Ali Ek-
ber Çiçek, Grup Kızılırmak, Kıvırcık Ali, Yasemin
Çimen, Mazlum Çimen, Ekrem Ataer, Edip Akbay-
ram ve daha bir çok sanatçı ile çeşitli alevi dernek-
lerinin semah ekipleri katıldı.

Etkinlikler boyunca Mazuni'nin çilehane'deki
türbesi onbinlerin akınına uğrarken, açılan stant-
larda devrimcilerin mücadelesi ve alevi kültürünü
anlatan yayınlar sergilendi.

mayacaktır. Dileğimiz böyle olmamasıdır.

Hangi Düzend, Hangi Partiden İsteniyor Bunlar?

“Siyasi partilerin Alevileri tek tek kişiler aracılığıyla değil, Alevi kuruluşlarının tek ve örgütlü gücü olan Alevi Bektaşî Kuruluşları Birliği aracılığıyla muhatap alması gerektiğinin” belirtildiği bildirgede seçime ilişkin değerlendirme ve talepler şöyle sıralandı:

“a) Alevilerin hiçbir siyasi partiyi koşulsuz desteklemeyeceği,

b) Program, tüzük ve seçim bildirgelerinde, Alevilerin yıllardır örgütleri aracılığıyla ifade edilen sorun, talep ve çözüm önerilerine yer veren ve ayrıca Alevi adaylarına listelerinde yer açan eşitlikçi, özgürlükçü, laik ve demokratik siyasi partilerin değerlendirileceği...”

“Sorunlarımızı çözen, çözecek olan” deniliyor. Peki mevcut siyasi partiler arasında bunu yapabilecek hangi parti var? Onyıllardır desteklenen ve alevilere yönelik her katliamın onun döneminde yaşandığı **CHP mi?** Yoksa **Derviş mi, Cem mi,** adı “sosyalist... özgürlükçü” kendisi **Avrupacı olanlar mı?** Hangisi alevi halkının acılarında, yokluklarında yanındaydı? Hangisi Gazi davasının yolunu biliyor, hangisi Sivas’ın, Gazi’nin, Maraş’ın hesabını sormak için parmağını oynattı?

Birliğin, seçim kozuyla ortaya çıkması, daha baştan alevi halkımızın sorunlarının çözümünde olumsuz bir noktaya işaret etmekte. Hangi parti olursa olsun, kim iktidara gelirse gelsin, devlet

zulme başeğmeyen bir geleneği her zaman düşman olarak görecektir.

Ancak amaç, biz bu devlete sahip çıkıyoruz, bizi de kabul edin demekse; o zaman da alevi halkının kanına, canına, toprağa düşen gençlerine ihanetten öte bir şey yapılmaz demektir.

Yol, bu değildir canlar;

Alevi halkımız, Derviş’in kapılarında demokrasiyi, inançlara özgürlüğü bulamaz. Zulüm onların düzeni sürsün diye yapılmıyor mu?

İstanbul il başkanının alevi olmamasıyla övünen, “mezhep örgütü olmayacağız” diyerek, nispeten ilerici unsurları tasfiye etmekten iftihar duyan Baykal’lar sorunlarımıza çözüm olamaz. O, ancak aldatır, yalan söyler, gelip törenlerimizde nutuk atar ve giderler. Hem de çok şey söylemiş gibi yapar, ama bize ait tek bir kelime bulamazsınız arasında.

Baykal’ın Hacıbektaş konuşmasından alevi kimliğine, inanç ve düşünce özgürlüğüne yönelik bir tek kelime çıktı mı? Ezberlenmiş güzellemeleleri, onlarca yıldır dinlediğimiz pohpohlamaları sıraladı sadece.

Elbette, düzen alevi oylarını almak için, düzen içinde tutmak için birilerini parlatmak zorunda. Devrimci olmasınlar, devrimcilerle birlikte zulme karşı direnmesinler diye, Baykal parlatılıyor, olmazsa Cem, o da olmazsa Derviş. Tüm ne inançlarımızın özgürlüğünü sağlayabilir, ne de yoksulluğumuza çare olabilir.

Birliğimiz, kendi gücümüzle bu düzeni değiştirmenin, halktan, hukuktan, özgürlüklerden yana bir düzeni kurmanın birliği olmalıdır.

Alevi Halkımızın Başsağolsun!

Hacı Bektaş Şenliklerinden Adana’ya dönerken Tarsus yakınlarında meydana gelen kazada gençyaşı, ömrünün baharında 34 canımızı kaybettik.

Acıları yüreğimizi dağladı. Acıları büyüktür.

Canlarımızın yakınlarına, bütün alevi halkımıza başsağlığı diliyor acılarını paylaşıyoruz.

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi de yaptığı açıklama ile alevi halkımıza baş-

sağlığı dileğinde bulundu.

Bir gecede AB yasalarını, IMF’nin istediği yasaları çıkartan Meclis, yıllardır bekletilen trafik yasasını çıkarmıyor. Çünkü, ne AB istemişti o yasayı, ne de IMF; öyleyse ne gerek var çıkarmaya. Uşaklık iliklerine işlemiş. Trilyonları silaha yatan devlet alt yapıya, ulaşım hiçbir yatırım yapmaz. Öte yanda canlarımızı gidiyor, bu düzenin umurunda değildir.

Burjuva politikacıları...

İhanet, ikiyüzlülük, koltuk kavgası, çıkar çatışmaları, yalanlar, alavere dalavere, zerre kadar bir inancı olmayan, hiçbir ideal ve düşünce için bedel ödemeyen, halkla ve halkın çıkarlarıyla hiçbir ilişkisi bulunmayan... BURJUVA POLİTİKACILARI...

Çıkarcılar, vatan hainleri bu ülkeyi yönetemez!

Kemal Derviş'in Cem ve YTP'ye "ihaneti" konuşuluyor. Kısaca hatırlayalım bu "ihanetin" seyrini:

Derviş Amerika'dan aldığı talimatla yeni bir hükümet, bu olmazsa seçim tartışmalarını başlattı ve buna paralel olarak emperyalistler ve işbirlikçisi oligarşi için alternatif arayışlarına girdi. Mevcutlar içinde böyle bir alternatif yoktu. Öyleyse bölme-parçalama-birleştirme-lerle bu alternatif yaratılmalıydı.

DSP, herkesin izlediği bir operasyonla bölündü. Medya Derviş-Cem-Özkan üçlüsünü biktıncasına parlattı. Derviş, son güne kadar YTP ile birlikte olduğunu söyledi. İşin aslı, Cem'in ve ötekilerin kendi hesapları olsa da, YTP'yi kuranlar da Derviş'e güvenerek bu operasyona girdi.

Derviş, YTP ile birlikte olamaya-çağını açıkladı ve yönünü CHP'ye çevirdi. Çünkü "maya tutmuyordu", istenilen alternatifi YTP ile yaratılması teknelci burjuvazi açısından zora girmişti.

İhanet dedikleri bu! Ama, burjuva siyasetinde "ihanet" diye bir kavramın, yani "sadakat, bağlılık" gibi er-

demlerin yeri yoktur. En büyük erdem, koltuklar ve çıkarlardır.

Cem, Derviş'i liderlik çıkarları için kullanıyor, Derviş Cem'i tekeller adına girdiği operasyonda kullanıyor.

Bu arada yılların hizipçisi Baykal klasik manevralarını yapıyor.

Teknelci burjuvazi için hepsi birer araç; kullanıyor atıyor bir kenara. DSP-

MHP-ANAP iktidarını üç yıl tepe tepe kullandı, şimdi sıra ötekilerde.

Kişiliklere bakın; tümü birbirinden sahtekar, tümü birbirinden ikiyüzlü ve tümü birbirinden daha vatan haini.

Çıkarları sözkonusu olduğunda, ucunda koltuğun kırmızı meşinini gördüklerinde; birbirlerini anında satarlar, savunduklarını iddia ettikleri ne program, ne ilke kalır her şeyi terkederler. Çünkü inandıkları hiçbir dava yoktur. Halkmış, halkın çıkarlarıymış sözkonusu bile değildir.

Burjuva siyasi sistemin ahlakı, ilkesi yoktur; ilkesi tekellerin çıkarıdır. Tekeller kullanır, bu sınıfsal çıkarlarının gereğidir. Politikacı için kişiliksizlik de burada başlar; o da kendini kullandırmak için birbiriyle yarışıyor. Kim daha Amerikancı, kim tekellerin çıkarlarını daha iyi savunacak yarışına girerler.

Halkın açlığı, yoksulluğu, işsizliği sadece oy almak için birer malzemedir. Aldatırlar, yalan söylerler, işleri bitince unuturlar; daha büyük yoksulluklar, daha büyük işsizlikler yaratırlar.

Hiçbiri bu ahlakın, bu ihanetin dışında değildir.

Halka yalan propaganda ile "farklı" olduğu mesajı veren Tayyip Erdoğan da aynı kokuşmuş suda yüzenlerdendir. "Amerika AKP'yi istemiyor" haberlerine karşı yaptığı açıklamaya bakın: "bu bir çeviri hatasıdır, böyle bir şeyin aslı yoktur."

En iyi İngilizceyi o biliyor ya!

Amerika'dan bize ne; biz bu ülkeyi yöneteceğiz, bu halk için varız diyemiyor. Varsa yoksa Amerika'ya kendini kabul ettirmek için kırk takla atıyor.

Yine teknelci burjuvazinin son gözdesi Baykal'a bakın aynısını görürsünüz; "İş dünyası ile CHP arasında bir mesafe vardı ama artık bunun kalkmaya başladığını görüyorum. Çok önemli bir evrim geçirdik." (M. Balbay ile röportajdan, Cumhuriyet)

Şimdi bunların iktidarını düşünün; Amerika ne emrederse yerine getirecekler, TÜSİAD ne isterse emir belleyecekler.

Türkiye'yi yönetmeye talip olanların kişilikleri ve politikaları bunlar!

Ve Bizimkiler...

Halk ve vatan için gözlerini kırpmadan ölen, ölüme yatan, özverili, hiçbir kişisel çıkar hesabı olmayan, zulüm karşısında bağımsızlık ve demokrasi düşüncesinden bir adım gerilemeyen... BİZİMKİLER, DEVRİMCİLER...

En büyük vatanseverler, devrimciler yönetecek!

Büyük davalar, büyük özelemler büyük bedeller ister. Bizim davamız, insanlık tarihinin en büyük, en soylu, ezilen halkların özlemi olan devrim davasıdır. Devrim, adaletli, eşit, halktan yana bir düzenin kurulması demektir.

Binlerce devrimci şehit düştü bu uğurda. İstisnasız tümünün dilindeki son söz **"Ülkemizin bağımsızlığı, halkımızın özgürlüğü için"** oldu. İkinci yılına yaklaşan ve 93 devrimcinin ölümü gülerken kucakladığı direnişte, çok daha büyük bir özveriyle, fedakarlıkla haykırıldı bu sözler.

"Uğruna ölünecek hiçbir şey yoktur" düşüncesinin karşısına bedenlerimizden bir duvar ördük. Yıkılmaz, sarsılmaz, dimdik bir duvar. **Hayır!** dedik. **Uğruna ölünecek bir ülke, bir halk var, düşüncelerimiz, ideallerimiz, bir davamız var, dedik.**

Yaşama ait, halka ait güzel olan, soyluluğu, erdemi ifade eden ne varsa biz temsil ediyoruz. Düşmanın bile yad etmek zorunda kaldığı fedakarlığımızla, kendimizi halkımıza adamışlığımızla çıkıyoruz emperyalist ahlakın karşısına.

Bu **yeni insandır. Bu yeni ahlakın, yeni kültürün** top-rağa düşen bedenlerimizden fıskıran tohumlarıdır. Bu kültür, burjuva politikasının ve politikacısının bütün çirkeflikleri karşısında, vatan, halk, düşünceler, inançlar bayrağını en yükseklerde dalgalandıran kültürdür. Ben-cillikler, çıkarlar yoktur bu kültürde. **"Biz görmesek de halkımız özgür olsun..."** sözü felsefemizin, ahlakımızın, ideolojimizin özüdür.

Düzenin batağının içindekiler anlayamaz elbette bunu. Anlayamazlar, katliamın ortasında tutuşan bedenlerdeki yoldaşlarına sahiplenmeyi, fedakarlığı, vatan ve halk sevgisini.

Anlayamazlar, bir ananın ölüme giderken çocuklarını yazdığı mektubundaki; **"Bilin ki ananız sizlerin daha iyi koşullarda büyümesi için bedenini ölüme yatırdı. Bu düzende zulüm ve acı sürdükçe, bizim düşlediğimiz vatan topraklarında yaşamayacaksınız"** sözlerini. Çünkü, **"devrimcilik böyle bir şeydir işte. Sadece kendileri için yaşamazlar. Ben de devrimciyim kızım. Sizin ve halkımızın geleceği için bütün çabalarımız."**

Elbette anlayanlar da oldu çokça:

"Elbette onlar da yaşamın güzelliğini biliyor. Ama 'Bugün bize yapılanlar yarın başkalarına da yapılacaktır' diyorlar. Eylemlerinden vazgeçirmek için bir şey söylemek gelmedi içimden." (Edip Akbayram)

"Sayın Bülent Ecevit, ben 50 yaşında bir hekim ve bir öğretim üyesiyim... hala gülebilen yüzlerini, bakışlarının doğrudanlığını, ifadelerinin yalınlığını biliyorum ve itiraf etmeliyim ki beni çok etkiledi. Kendimce çok önemli saydığım bazı şeyler öğrendim orada." (Prof. Dr. Huri ÖZDOĞAN)

Unutturulmak istenen bütün değerler bizimle ete kemiğe büründü.

Düzen politikacıları, generaller satarlar bu ülkeyi, biz kurtarmak için direniriz, ölürüz. Onlar Amerika için kan döker, biz "yaşasın tam bağımsız Türkiye" diye alevler içinde kurşunların üstüne yürürüz. Emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı bu ülkenin onur, namus, bağımsızlık ve özgürlük kavgasıyız biz.

"Yeryüzünde, Anadolu topraklarında gözü yaşlı insanlar her gün artıyorsa emperyalizme kafa tutanlar asla yok edilemez."

"Biz bu halkın ve toprakların tek gücü ve geleceğiyiz..."

Bu vatanseverlik, bu feda ruhu bu inanç yönetecek bu ülkeyi.

Bu kokuşmuş düzeni, bu yoz kültürü ve ahlakı, Şenay'ın deyişiyile, **"bil ki biz değiştireceğiz. Buna inan."**

çözüm

Sorun varsa Çözümü de vardır

Mevcut 50'ye yakın yasal parti var. Hangisi sağ, hangisi sol karışmış, veya daha doğru bir deyişle **karıştırılmış**. Ama özünde bir karışıklık yok. Biri diğerinden farklı. **Sağı, zaten sağ, ama solu da sağ.**

Çünkü, **sol** olma niteliğini haketmiyor hiç biri.

Ne ekonomik, ne siyasal anlamda sol bir mücadelenin sahibi değildir; emperyalizm ve faşizm karşısında, sol bir pratikleri yok.

Ama daha önemli ve belirleyici olan; böyle bir pratiğe sahip olmaları da mümkün değildir. Çünkü sistem buna izin vermemektedir. **Sistemin icazetini esas alan**, bunun dışına çıkmayan hiç bir partinin sol, yani halkın çıkarları doğrultusunda bir pratik ortaya koymaları mümkün değildir.

Amerikancı dünya düzeninde “Düzen solu”na yer yok!

Dünden bugüne, pek çok ülkede, çeşitli program ve adlar altında **reformist** partiler olmuştur. Bunlar, sistem içinde olmak kaydıyla, sistemde çeşitli reformlar yapmaları, yapmayı hedeflemeleri yanı sıra ilerici, sol bir konumdaydılar. Ama bugün dünya çapında emperyalist sistem açısından reformist düzen partileri misyonunu tamamlamıştır.

Ülkemizde de, düzen içi sol olarak varlığını sürdürmeye çalışanlar var. Pek çoğu 1980 öncesi devrimci özellikler taşıyan siyasal hareketlerin yeni biçimleri olan bu legal parti çevreleri, nesnel olarak da şu anda “sol”

Devrimci bir parti, hayatın her alanında, ekonomide, yönetimde, sağlıkta, eğitimde, orduda, kültürde, mevcut düzene karşı **alternatiflere** sahip olmak demektir.

kategorisi içindedirler. Ama şu çok açıktır; özellikle son yirmi yılda, **Avrupa’da da, ülkemizde de** klasik anlam ve biçimlerdeki “düzen solu” ömrünü bitirmiştir. Artık onlara düzen içinde “sol” olarak oynayabilecekleri bir rol kalmamıştır. Sadece **“sol görünümle kitleleri aldatmalarına,**

DEVİR

halkın düzen içinde tutulmasına yardımcı olmalarına” izin vardır.

Sol, DEVRİMCİ sol’dur

İşte bu nedenle, bugün artık denilebilir ki; sol’un asli niteliklerinin hakkını verecek, tarihsel rolünü yerine getirebilecek bir parti, ancak **DEVRİMCİ** bir partidir.

Düzenin yasal, anayasal, fiili kuşatmasıyla tüm düzen partilerini, sözde ne derlerse desinler, pratikte **bir-birinden farksız** hale getirdiği bir noktada, bunların hiç birinin halka bir gelecek vadedebilmesi de mümkün değildir. Çünkü o “geleceğe” mevcut düzen izin vermeyecektir. Halka gelecek vadedecek tek program, devrimci bir partinin programıdır.

Devrimci bir parti, hayatın her alanında, ekonomide, yönetimde, sağlıkta, eğitimde, orduda, kültürde, mevcut düzene karşı **alternatiflere** sahip olmak demektir.

Bu bakımdan mevcut partiler, bırakın her alanda alternatif sahibi olmayı, tam bir alternatifsizlik içindedirler. Söyleyebildikleri tek şey **mevcut ekonomik ve siyasal programları** kendilerinin daha iyi uygulayacağından ibarettir.

Bunun dışında başka şeyler söyleyen legal partiler yok mu? Var. Ama bu sözlerinin ve iddialarının mevcut düzen içinde bir kıymeti harbiyesi yok. Söylediklerini yapabilecek bir araca sahip değiller herşeyden önce. Yani devrimci bir partiye. Düzenin dışına çıkmaya tevessül ettikleri ilk adımda, en basitinden kapatılacaklardır. Düzenin şiddetine karşı koyamayacaklardır.

Devrimci bir parti, mevcut düzeni yıkıp yerine halkın çıkarları doğrultusunda bir düzeni inşa etmenin kitlesel, kadrosal örgütlenmelerini, ekonomik, siyasal, askeri kurumlaşmalarını yaratan partidir. Böyle bir parti, düzenin parlamentosunu sadece demokratik mücadeleyi geliştirmek için, bazı reformlar için bir araç olarak kullanabilir. Düzenin parlamentosuna bundan **bir gram daha fazla bir misyon yükleyen**, devrimci bir parti olmaktan çıkmış, düzenin partisi olmuştur. Siyasal olarak, “çözüm parlamentoda” diyenler, düzenin bir parçası olmuşlardır ve doğal olarak da neticede emperyalizme ve oligarşiye hizmet ederler.

İMCİ PARTİ

Devrimci bir parti yok mu?

Kim ne derse desin, halk kitlelerinin sorunlarının mevcut düzen içinde köklü bir çözümünün olmayacağı besbellidir. Dünyada bunun örneği yoktur. Ülkemizde de olmayacaktır. Emperyalizm ve işbirlikçilerinin, kendi parlamentolarında kalkan ellerle düzenin değişmesini “gönül rızasıyla” kabul edeceklerini düşünmek için ya çok saf, ya sınıflar mücadele gerçeğinden habersiz olmak gerekir. Demek ki, o halde, sorun **mevcut düzeni yıkmaktır**. Ancak bunu hedefleyen, bu doğrultuda örgütlenip mücadele eden bir parti DEVRİMCİ bir parti olarak adlandırılmaya layıktır.

Peki ülkemizde devrimci bir parti yok mu?

Var tabii ki.

Ama onun adını, böyle bir yazı içinde zikretmek, “yasadışı örgütün propagandasını yapmak” fiiline giriyor.

Evet, o **yasadışı**.

Çünkü o, bu düzeni kökten değiştirmek istiyor. Zaten bundan dolayı devrimci.

Bu düzen ise, kendisini köklü bir biçimde değiştirmek isteyen, “**yasadışı**” sayıyor. Düzenin “demokrasisi”, düzeni savunanlara tanıdığı örgütlenme, propaganda hakkını, düzeni değiştirmek isteyenlere tanımıyor. Oligarşinin demokrasisi onun siyasi arenada yer almasına izin verecek kadar geniş ve tahammüllü değil. Buradan hareketle, mevcut partilerin “değişiklik” sözlerinin ne kadar sahte ve yüzeysel olduğu da çıkarılabilir.

**Her parti, ya sağ, ya soldur
Her parti toplumsal bir sınıfın,
kesimin çıkarlarını savunur**

“Biz sağda da, solda da değiliz, merkezdeyiz” sözü, ülkemizdeki partilerin çok sevdiği bir sözdür. Ama bu söz, siyasal bir gerçekliğe denk düşmez, sadece bir demagogidir. Apolitikleştirmenin üst boyutta olduğu veya düzenin apolitikleştirmeyi derinleştirmeyi istediği her dönemde, sıkça başvurulan bir demagogidir.

“Biz işçinin çıkarlarını da, işadamlarının çıkarlarını da savunuyoruz” sözünü de çok sever düzen partileri. Ama bu söz de siyasal açıdan doğru değildir. Bunu söyleyen her parti, açıkça YALAN söylemektedir. Çünkü böyle bir

şey, PARTİ denilen olgunun doğasına aykırıdır.

Parti’nin en genel anlamda, “ansiklopedik” tanımı şöyledir: “*Parti, belli bir sınıfın, katmanın siyasal çıkarlarını savunmak üzere belli bir siyasi düşünce çevresinde birleşip, ülkelerini bu düşüncelere göre yönetmek isteyenlerin meydana getirdiği siyasi topluluktur.*”

Çıkarları birbirine taban tabana zıt iki ayrı toplumsal sınıfın, katmanların çıkarlarını aynı parti çatısı altında savunmak mümkün değildir zaten.

“Merkez parti”, “tüm milletin partisi” gibi demagogilere başvurular, kendi gerçek siyasi kimliklerini ve hangi sınıfın çıkarlarını savunduklarını gizlemek isteyen partilerdir.

Tüm düzen partileri buna ihtiyaç duyarlar. Çünkü, tüm düzen partileri şu açmazı yaşarlar: gerçekte savundukları bir avuç oligarşinin çıkarlarıdır. Ama oligarşi “bir avuç” olduğu için onların “oyları” iktidar olmalarına yetmez. Dolayısıyla, geniş halk kitlelerinin oylarına ihtiyaçları vardır. Sömürü düzeninin iktidarını meşrulaştırmak buradan geçmektedir. İşte bu yüzden, hiç bir düzen partisi, ortaya gerçekte öyle olduğu halde, ben TÜSIAD patronlarının, toprak ağalarının, tefecilerin, emperyalist tekellerin çıkarlarını savunuyorum diye ortaya çıkamaz.

“Küçük Amerika”nın “Çok partili rejim”i

Kapitalist toplumu kapsamlı biçimde ilk çözümleyen devrimci önder olan Marks, burjuvazinin çok partililiğini şöyle tasvir eder: “*Burjuvazinin, iktidarı bir elden bırakırken öbür eliyle yakalayabilmesi için, en az iki partiye ihtiyacı vardır.*”

Ülkemizde, çok partili rejimin, esas olarak CHP ve DP’nin olduğu ilk dönemleri, bu anlatılana uygundur. Ama kriz derinleştikçe, oligarşinin yönetememe sorunu ağırlaştıkça, oligarşinin kendi iç çelişkilerinin de katkısıyla, ikiyle de yetinmeyip, onlarca parti kurulmuştur.

Ama tekeli burjuvazinin istediği esas olarak böyle bir düzendir. Yıllardır durmadan “**Merkez sağda birlik**”, “**merkez solda birlik**” deyip durmalarının nedeni de budur.

Amerikan burjuva demokrasisi, tekellerin bu isteğine son derece uygundur. Orada da onlarca parti vardır ama

sistem, seçimler, asıl olarak iki parti - Cumhuriyetçi ve Demokrat Parti- üzerinde dönüp durmaktadır. Onların dışındaki partiler, hiç bir zaman iktidarın, hatta Amerikan Kongresinin yakınına bile yanaşamazlar. İkisi de büyük Amerikan tekellerinin partisidir. Kitleler birinden bıktıkça, öteki umut olarak gösterilip iktidar yapılır.

12 Eylül cuntası da, yerini "sivil iktidara" devrederken, "ikibuçuk partilik" bir düzen hazırlamıştır.

Ama 12 Eylül'ün planı da daha ilk seçimlerde bozulmuştur. Oligarşi içi çelişkiler de, halkın çeşitli kesimlerinin talep ve tepkileri de çok istedikleri "iki merkez partili" düzene imkan vermiyor.

Kaldı ki, ülkemizde, ABD'den, Avrupa'dan farklı olarak, oligarşinin "çeki düzen vermesinin" mümkün olamayacağı bir alanda da partiler vardır.

Bu nedenle, halkı iki merkez partisine mahkum etmeyi hiç bir zaman başaramayacaklardır.

**Devrimci parti,
ezilenlerin,
sömürülenlerin, emekçilerin,
kısacası halkın çıkarlarını savunur**

Halkın çıkarlarını savunmak, en başta, sömürüye son vermeyi hedeflemektir.

Sömürüye son vermek ise, tekeli burjuvaziye, toprak ağalarına hayat hakkı tanımamaktır.

Her kim ki, tekeli burjuvaların, toprak ağalarının mallarına el koymaktan söz etmeyip, tersine, onların da sorunlarını çözeceğini söylüyorsa, o parti devrimci değildir.

Biz devrimciler, açık, seçik ve kesin bir biçimde söylüyoruz ki; biz halkın çıkarlarını savunuyoruz.

Açık seçik söylüyoruz ki, devrimci partinin iktidarında tekeli patronlara, toprak ağalarına hayat hakkı olmayacak.

TÜSİAD'cılarla, yani gerçekte ülkemizdeki tüm sömürü ve zulmün baş sorumlularıyla işbirliği, ittifak yapanlar, hiç bir biçimde devrimcilik iddiasında bulunamazlar.

**Devrimci bir parti,
mevcut düzeni yıkıp yerine
halkın çıkarları doğrultusunda bir düzeni inşa etmenin kitlesele, kadrosal örgütlenmelerini, ekonomik, siyasi, askeri kurumlaşmalarını yaratan partidir. Böyle bir parti, düzenin parlamentosunu sadece demokratik mücadeleyi geliştirmek için, bazı reformlar için bir araç olarak kullanabilir. Düzenin parlamentosuna bundan bir gram daha fazla bir misyon yükleyen, devrimci bir parti olmaktan çıkmış, düzenin partisi olmuştur.**

**Marks'ın Ögüdü:
Ne söylediğine değil,
ne yaptığına bakın!**

Devrimci bir partinin, kesin, net ölçüleri vardır.

Aynı şekilde, "sol" olmanın da şaşmaz, değişmez ölçüleri vardır. Ama buna rağmen, ortalık bu iddialarda bulunanlardan geçilmez.

Bu da siyasetin doğasında vardır.

Peki geniş kitleler ne yapacak?

En iyisi ve en doğrusu, Marks'ın dediği gibi davranmaktır.

Şöyle der Marks:

"Bir insanı, kendisi için ne düşündüğü ve söylediğiyle değil, o insanın aslında ne olduğu ve ne yaptığıyla ayırdederiz. Partileri de adları ve kendileri için söyledikleri ve göstermelik amaçlarıyla değil, gerçek sınıfsal yapıları ve çıkarlarıyla ayırdetmeliyiz."

Kısacası, ne söylediğine değil, ne yaptığına bakın.

Sözünün ve özünün bir, teorisinin ve pratiğinin birbirine

denk olup olmadığına bakın.

**Düzen, devrimci partiyi yok saymak,
ve yoketmek istiyor**

Baştan bu yana anlattığımız gerçeklerden dolayı, mevcut düzen, iktidarını koruyabilmek, sömürsünü, yağma, talan ve lüks-sefahat içindeki yaşamlarını sürdürebilmek için, devrimci partiye karşı her türlü baskı, yasak, işkence, katliama başvurur.

Başvuruyor da.

Bu ülkede yaşayan herkes biliyor ki, otuziki yıldır, **bir partinin** kadroları, taraftarları infazlarla, katliamlarla yokedilmeye, F tipleriyle teslim alınmaya çalışılmaktadır.

Çünkü o parti, devrimci bir partidir.

Çünkü o parti, mevcut düzeni değiştirebilecek, Türkiye halklarının taleplerine cevap verebilecek tek partidir. O gerçek bir alternatiftir.

“Ne ahlakı kızım, biz memlekette namus mu bıraktık...”

(Hatay emniyetinde bir işkenceci - başka bir emniyette de olabilirdi -)

Fatma'ların, Halkın Namusu İçin Direnişi

Ölüm orucu şehidi Fatma Bilgin de binlerce kadın devrimci gibi, gözaltına alındı, işkenceler gördü, devrimciliği bırakması için baskı yapıldı, tecavüz tehditlerine maruz kaldı.

Tarihçesi ve yaşayanların anlatımıyla İŞKENCE-1 isimli kitapta (Anadolu Yayıncılık) derlenen işkence anlatımlarından biri de O'nunkidir. Kurtuluş dergisi Antakya muhabiri olduğu süreçte yaşadığı işkenceleri anlattığı bu belgede, Fatma, 10 Aralık 1995 sabahı ablasının evinin polis ve **Hatay İl Jandarma Komutanlığı**'na bağlı jandarmalarca kuşatıldığını ve gözaltına alındıklarını söyledikten sonra gözaltında yaşadıklarını anlatmaktadır.

Hatay İl Jandarma Komutanlığı ve **Hatay Emniyetinde** günlerce işkence altında kalır Fatma:

*“Kısa bir süre sonra da Antakya Siyasi Şube'ye götürüldüm. Hemen saldırıya geçtiler ve gözlerimi bağladılar. Sonra “Hoca” dedikleri işkencecinin talimatıyla işkence yaptıkları odaya götürüldüm. Odada bana “Sana Kurtuluş muhabirliği yapmayacaksın demedik mi? Şimdi gör gününü” dediler. Ve imzalamam için bir kağıt verdiler. İmzalamadım. Bunun üzerine yere yatırdılar. Başımı birisi bacaklarının arasına geçirdi ve belime tekmelerle vurmaya başladılar. Daha sonra biri belime oturdu ve kollarımı büktü. Ardından üstümdeki elbiseleri zorla çıkarmaya başladılar. Onlara “İrz düşmanları, sizin ahlakınız yok mu?” dediğimde **“Ne ahlakı kızım, biz memlekette namus mu bıraktık? Her şey bizim keyfimiz için”** dediler. Soğuk su döktüler. Parmaklarımdan elektrik verdiler. Ardından askıya aldılar, başımdan aşağı bir kaç defa su döktüler... Orada tazyikli su tuttular. Sonra çıplak bir vaziyette küçük bir hücreye attılar. Yatmamam için hücrenin zeminine su döktüler. Bir süre sonra işkence seansı aynı şekilde başladı.*

Sabah olduğunda tekrar jandarma karakoluna götürüldüm.... Ekrem isimli işkenceci de sürekli olarak tecavüz ve ölümle tehdit etti.”

FATMA'LARIN NAMUSU

Fatma'ların namusu vatanıdır, halkıdır, halkımızın bağımsız, demokratik bir ülkede karnı tok ve özgür yaşamasıdır. Fatma'lar onur diye, namus diye bellemişlerdir özgürlük savaşını. Dört elle sarılmışlardır namus kavgasına. 32 yıldır süren bu kavgaya, binlerce yıl-

lık kavganın devamıdır. Fatma'lar, 'Hakikat Bacıları'nın, Kara Fatmalar'ın mirasını omuzladılar.

İŞKENCECİNİN NAMUSSUZLUĞU

İşkencecinin namussuzluğu Fatma'ları tecavüzle tehdit etmesinde, onlarcasına tecavüz etmesinde değildir sadece; asıl büyük namussuzluk IMF için yapılan işkencelerde, IMF düzeni sürsün diye meydanlarda salımlanan coplarda, oligarşinin iktidarı için yapılan katliamlarda, infazlarda. Bağımsızlık savaşının karşısına çıkmakta.

Bırakmadıkları namus, sadece uyuşturucuyu, fuhuşu, her türlü ahlaksızlığı bizzat organize eden olmalarından da değil, aynı zamanda bir ülkenin namusunu, onurunu satanların bekçiliğini yapmalarında. İktidarlar sattı koskoca bir vatanın namusunu, onurunu ayaklar altına aldı. Polisi, ordusu da namussuzluğa karşı isyan olmasın diye zulmetti, oluk oluk kan akıttı topraklarımıza.

DİRENEN FATMA'LAR HALKIN NAMUS KAVGASIDIR

Düzen, Fatma'lar devrimci olmasın da ne olursa olsun diyor; fahişe olsun, eroinman olsun, kişiliksiz, güçsüz olsun ama devrimci olmasın istiyor.

Çünkü biliyor ki, devrimci Fatma; güçlü, kendi ayakları üzerinde duran, zulümden hesap soran, sadece kendi namusu için değil, bütün halkın namusu için direnen, mücadele eden Fatma'dır. Bütün halkın namusu için mücadele; ahlaksızlığı, yozlaşmayı, kişiliksizliği üreten ve bilinçli bir politika olarak sürdüren bu düzenin yıkılması için.

Fatma'lar içeride, dışarıda bunun kavgasını veriyor, bunun için direniyor. Bütün genç kızlarımızı bu kavgaya çağırıyor...

İKİ UTANMAZ!

◀ Çıkarıcı ▶
 ◀ İşbirlikçi ▶
 ◀ IMF Ajanı ▶

Tam bir kepezelik. Yüzbinlerce işçiyi temsil eden konfederasyonların başkanları, bir IMF ajanının kuryeliğini yapıyorlar. Onun adına sağa sola mesaj götürüyorlar. Devrimcilere, hak ve özgürlük mücadelesi yürütenlere açmadıkları salonlarını IMF memurlarına açıyorlar.

İşçiler, meydanlarda “**Derviş Defol!**” diye haykırırken, onlar **Derviş’in postacılığına** soyunuyorlar! Derviş’in IMF’nin memuru olduğu, IMF programlarını uygulamak üzere gönderildiği herkesin malumu. Ama Çelebi ve Meral, bir IMF memuruna uşak yazıldıklarını gizlemek için, yaptıklarını “**solun ittifakını sağlamak**” için yaptıklarını söylüyorlar. Tüm işçileri aptal yerine koyuyorlar.

İşte bu tablo, yıllardır **devlet sendikacılığı, MGK sendikacılığı** üzerine söylediklerimizin bir kanıtıdır... Bu tablo, işçi sınıfına, halka ihanetin kanıtıdır... Ve bu tablo; işçi sınıfına, bunlarla bir yere varılamayacağını bir kez daha gösteriyor.

İşçilerin değil, IMF’nin “Başkan”ları

Meral ve Çelebi, yükledikleri bu rolle, halkın muhalefeti etkisizleştirmeyi amaçlayan **ABD operasyonunun** içinde yer almışlardır.

IMF programı daha büyük açılıklara, sefalete yolaçarak uygulanmaya devam edecek. “Sol” olarak ambalajlanacak bir iktidar aracılığıyla, işçinin, memurun, halkın muhalefeti etkisizleştirmek için bir oyun tezgahlanıyor ve konfederasyon başkanları da bu tezgahın içinde yer alıyor.

Biraraya getirmek için “arabuluculuk” yaptıkları Baykal ve Derviş, alenen, başıra çağıra **IMF programını uygulamaya devam edeceklerini** söylüyorlar. Peki buna rağmen Meral ve Çelebi, ne için, kimler adına destekliyorlar onları?

Derviş’le dostluklarını ve ittifaklarını böyle alenen ilan ettikleri bu noktada, onları **IMF sendikacıları** olarak adlandırmak yanlış değildir. Onlar, açıkça belli olmuştur ki, işçinin haklarını değil, “**IMF programının başarısını**” gözeteceklerdir.

Koltuk Düşkünü Başkanlar

Her sendika başkanı, daha koltuğa oturduğu andan itibaren kendini “milletvekili adayı” olarak görmeye başlıyor. O saatten sonra, tüm davranışları, kararları, politikaları da ona göre biçimleniyor; kendilerini düzen partilerine, düzenin efendilerine beğendirmeye çalışıyorlar.

KESK Başkanı Sami Evren: “O IMF’nin Sözcüsü...”

KESK Genel Başkanı Sami Evren’in adı da, Çelebi ve Meral’le birlikte, “**Derviş’in kontenjanından**” aday gösterilecekler arasında geçiyordu.

Sami Evren, yaptığı açıklamayla bu haberleri yalanladı ve IMF işbirlikçiliğine de açık bir cevap verdi. Evren açıklamasında şöyle dedi:

“O IMF’nin, ben kamu emekçilerinin sözcüsüyüm. IMF ile solculuğu aynı kefeye koymaya çalış-

şanlar tarihi yanılığ içindedirler. Derviş’le ve IMF politikalarını sürdürmek isteyenlerle hiçbir işimin olmadığını belirtiyorum.

Derviş’le aynı safta olduğumu ileri sürmek eşyanın tabiatına aykırıdır...”

Emekçilerin çıkarlarıyla Derviş’in temsil ettiği güçlerin çıkarlarının **çatıştığını** belirten KESK Genel Başkanı, açıklamasının devamında;

kendisinin de altında imzasının olduğu “Emek Platformu Programı’nın **IMF’ye karşı** hazırlandığını, bunu imzalayanların Derviş’le yanyana olamayacağını, platformda imzası bulunanların da imzalarına sahip çıkması gerektiğini vurguladı.

Sendika başkanlığı adeta TBMM'ye sıçrama basamağı gibi kullanılıyor.

Türk-İş ve Bayram Meral, her dönem, düzen partilerinin manevralarıyla içiçe olmuşlardır. Buna, uzun zamandır DISK de dahil olmuştur. **Devrimci işçilerin, sendikacıların tasfiye edilmesi**, onları bu noktada daha cüretli hale getirmiş, artık daha açık oynamaya başlamışlardır.

Devrimci işçi örgütlenmeleri varken, işçi sınıfı adına, DISK adına elbette IMF ajanlarıyla kukla kucaka olamazlar.

Sendikal mücadeleyi öldürdüler Mücadele ve örgütlenmeyi yeniden ayağa kaldırmalıyız

Bugüne kadar da işbirlikçilik, uzlaşmacılık yapıyorlardı. Bugüne kadar da düzen partileriyle al takke ver külah ilişkisi içindeydiler.

Bugüne kadar da, açlık, işten atılmalar karşısında gerçek bir mücadele verilmesini engelleyerek, IMF programlarının dolaylı destekçisi durumundaydılar.

Ama bir IMF memuruyla bu kadar aleni işbirlikçilik, IMF programlarına bu kadar aleni destekçilik, yenidir. Artık **çizmeyi aşmışlardır**.

Bir bakıma denilebilir ki, yüzlerini gizleme ihtiyacı duymuyorlar artık. Çünkü, zaten artık milyonlarca üyesi yok sendikaların. Çünkü zaten mevcut sendikalarda onların koltuklarını tehdit edebilecek, onların önünü kesebilecek devrimci örgütler yok. Yani işin özü şu: **Sendikacılığı, sendikal mücadeleyi öldürerek** geldiler bu noktaya.

Bu gerçek, çıkış yolunu da gösteriyor. Meraler'e, Çelebiler'e mahkum olmaktan kurtulmanın yolu, onların öldürdüğünü, yani işçi sınıfının örgütlü mücadelesini yeniden canlandırmaktan geçiyor. "Kötünün iyisini" seçmek dönemi artık geride kalmalıdır. Böyle denile denile Türk-İş'in, DISK'in, IMF'nin aleni ortağı yapıldığı noktaya gelindi.

Çelebilerin, Merallerin işçi sınıfına vereceği hiç bir şey yok. Onlar emekçilerin açlığı, işsizliği pahasına mal varlıklarını büyütüyorlar yıllardır. Milletvekilliği yolunu açıyorlar. İşçiler, başkanın da, tabanında kendilerinden olacağı taban örgütüllükleriyle ekmeği ve adaleti kazanmanın yolunu açmak durumundadırlar.

Utanmazlar; Cevap verin:

Son bir yıl içinde, bir milyona yakın işçiyi **işten atan** Kemal Derviş değil mi?

İşçi, memur ücretlerine zam **yapılmamasını** isteyen ve uygulattıran bu Kemal Derviş değil mi?

Cevap verin:

Siz, işçilerin, halkın önünde IMF politikalarına karşı çıktığınızı söylerken, **YALAN** mı söylüyordunuz?

IMF Programına karşı "Emek Platformu Programı"nı imzalarken, **SAHTEKARLIK** mı yapıyordunuz?

Siz, Kemal Derviş'in, IMF'nin sendikalar içindeki adamları, 5. kolları mıydınız?

Onun için mi, işçiler atılırken, özelleştirmeler sürerken, halk açlığa, yoksulluğa itilirken, koca iki işçi konfederasyonunun elini ayağını bağladınız?

Derviş'le **NE KARŞILIĞINDA** pazarlık yaptınız?

Cevap verin!!!

İşçiler, sendikacılar;

Satış, ihanet belki ilk kez bu kadar açıktan gerçekleştiriliyor.

"ONLAR BİZİ TEMSİL EDEMEZ" diye sesi-nizi yükseltmenin zamanıdır.

REDDEDİN bu işbirlikçileri!

REDDEDİN bu işçi düşmanlarını!

REDDEDİN bu IMF kuryelerini!

Onlar başınızdayken, meydanlarda "Derviş Defol!", "IMF'ye Hayır!" haykırıışlarınız boşa gidecektir.

Kendi örgütüllüklerimizi yaratmak ve kendimize güvenmek zorundayız.

DISK'in ilerici, demokrat, devrimci sendika başkanları; "Çelebi DISK'i, işçileri temsil edemez!" diyebiliyor musunuz?

Diyemediğiniz sürece, düzen politikasının ayak oyunları içinde, yani esasında ayak altında kalmaya devam edersiniz.

Genelkurmay
Başkanı
Hüseyin
Kıvrıkoğlu:

- Şaron'un en iyi müttefiki
- Hapishane katliamlarının komutanı
- Amerika'nın taşeronu
- IMF'nin generali

Türkiye tarihinde adı "suçlular" arasında yer alacak

Genelkurmay Başkanı Org. Hüseyin Kıvrıkoğlu, 30 Ağustos'ta "görevini" Org. Hilmi Özkök'e devrediyor. Önceki sayımızda değindiğimiz üzere, bu "görev" devir tesliminden önce, Kıvrıkoğlu'na "Devlet şeref madalyası" verildi. 30 Ağustos'ta da kendisine mutlaka daha başka şiltler, takdirnameler verilecektir.

Peki, bu madalyalara layık görülmesine neden olan "görevi" neydi Kıvrıkoğlu'nun? Genelkurmay Başkanlığı koltuğunda oturduğu dört yıl boyunca neler yaptı?

Bütün generaller gibi, Kıvrıkoğlu da Amerikan ve NATO karargahlarının eğitiminden geçerek, onlara bağlılığını kanıtlayarak askeri hiyerarşinin en üstüne çıkmıştır.

Kıvrıkoğlu, 1970-72'de Napoli'de AFSOUTH Karargahında Harekat Dairesi Karargah subayı olarak çalıştı. NATO Savunma Koleji'nde eğitim gördü. 83'e kadar SHAPE Harekat Merkezi (SHOC) Amirliği yaptı. 1984'den sonra NATO LSE Kurmay Başkanlığı'na atandı. 1993'de orgeneralliğe terfi ettiğinde NATO Güneydoğu Avrupa Müttefik Kara Kuvvetleri Komutanlığı'na atandı.

Herkesin bildiği gibi, bu ülkede gerçek iktidar, MGK'dır, yani dolayısıyla Genelkurmaydır. Sömürü ve zulmün her noktasında, doğrudan sorumludurlar. Ne IMF anlaşmalarına atılan **tek bir imza**, ne halka sıkılan **tek bir kurşun**, Genelkurmay ve MGK'dan bağımsız değildir. Kıvrıkoğlu dönemine bakalım:

Kıvrıkoğlu, emperyalizme teslimiyetin Türkiye tarihindeki en rezilce, en utanç verici boyutlara ulaştığı dönemin Genelkurmay başkanıdır.

Kıvrıkoğlu, açlığın, yoksulluğun onmilyonları içi-

ne aldığı dönemin, işsizlerin sayısının on milyona yaklaştığı dönemin Genelkurmay başkanıdır. Aç bakanlar, işten atanlar, arkalarındaki Genelkurmay güvenerek yaptılar bunları.

Kıvrıkoğlu, cumhuriyet tarihinin en büyük hapishaneler katliamının gerçekleştirildiği dönemin Genelkurmay başkanıdır.

Kıvrıkoğlu döneminde de, Kürt Halkına karşı İmha ve Asimilasyon politikası tüm şiddetiyle devam etti. Kıvrıkoğlu, bu konudaki

tüm baskı, infaz, işkence, yasak uygulamalarından DOĞRUDAN sorumludur. PKK ateşkes ilan etmiş, silahlı güçlerinin çoğunu yurtdışına çıkarmış olmasına rağmen, katliamlar, baskılar devam etti.

Silopi'de HADEP'li Serdar Tanış ve Ebubekir Deniz, **silahlı kuvvetler mensupları** tarafından kaybedilmiş olmasına rağmen, Hüseyin Kıvrıkoğlu bu konuda hiç bir şey yapmadı. Ne bir soruşturma, ne başka bir şey. Bu bile tek başına Kıvrıkoğlu'nun bunlarda bilgi ve onayı olduğunun kanıtıdır. "**Dünyanın en disiplinli ordusu**" olmakla övünen TSK içinde başka türlü olamaz zaten.

Kıvrıkoğlu, kendinden önceki Genelkurmay başkanları gibi, Susurluk'un hamisi, savunucusu ve başı olmaya devam etmiştir. Tanış ve Deniz'in "kaybedilmesi" tekil bir örnek değildir. Susurluk tartışmaları sırasında da tüm çıplaklığıyla açığa çıktığı gibi, ordu, bu ülkedeki kontrgerilla örgütlenmesinin hem kurmaylığını yapmış, hem ana gövdesini oluşturmuştur. Genelkurmay Başkanları da bu kont-

tra örgütünün başıdırlar. Susurluk soruşturmaları, Kıvrıkoğlu döneminde tümüyle kapatılmıştır. Emekli generallerin kontra şefi Korkut Eken'e sahip çık-

maları, Genelkurmayın bilgi ve onayı dışında değildir.

 Katliamların Genelkurmayı; Kıvrıkoğlu, 26 Eylül 1999'da 10 devrimcinin katledildiği Uluçanlar katliamının, ve 28 devrimci tutsağın katledildiği büyük hapisaneler katliamının "komutanı"dır. MGK da karar alanların **başında** o vardır. Katliamı gerçekleştiren güçler, **ona** bağlıdır.

19-22 Aralık Katliamını gerçekleştiren ölüm mangaları **Kıvrıkoğlu'nun emri altındadır. Diri diri yakanlar**, kurşunlayanlar, bombalayanlar, yalan tutanaklar düzenleyenler ve mahkemeleri baskı altına alarak haklarında dava açılmasına engel olanlar Kıvrıkoğlu'nun komutanları, askerleridir.

F tipi hapisanelerde de, Genelkurmay işkence ve zulmü sadece "sivilere" bırakmayıp, rütbeli personeliyle işkence operasyonlarını bizzat yönetmiştir. Genelkurmay'ın talimatları doğrultusunda işkence, baskı, yasak politikasını halen sürdürmektedirler.

 Akkise saldırısının komutanı da Kıvrıkoğlu'dur. Konya'nın Akkise beldesinde halkın üzerine kurşunlar yağdırılması ve 1 köylünün katledilmesi olayını, bir çavuşun başının altından çıkmış bir olay olarak görmek büyük bir yanılgıdır. Akkise'deki saldırı, **halka yönelik gözdağı politikasının** bir halkasıydı. Halka gözdağı politikasının karar mercii ise MGK'dır. Uygulanmakta olan IMF programları, halk faşist terör ve tehditle sindirilmekten uygulanamaz. Genelkurmay, bu politikayla, "Türkiye'nin milli çıkarları"nın değil, IMF'nin çıkarlarının savunucusu olduğu göstermiştir. Kıvrıkoğlu, tartışmasız olarak IMF'nin generalidir. Türkiye tarihinde belki de ilk kez, bir Genelkurmay başkanı, **"IMF bizi yarı yolda bırakmaz"** diyerek, nasıl bir bağımlılık içinde olduğunu açıkça sergilemiştir. Bu "şeref" de Kıvrıkoğlu'na aittir.

 28 Şubatın Genelkurmay başkanı: Kıvrıkoğlu, İsmail Hakkı Karadayı döneminde gerçekleştirilen 28 Şubat'ın her alanda sürdürücüsüdür. **"28 şubatın bin yıl süreceğini"** ilan etmiştir.

28 Şubat, düşünce, inanç, örgütlenme özgürlüğünün tankların gölgesinde yok edilmesidir. Düzen partileri nezdinde bile, muhalefete tahammülsüzlüktür. Herşeyin Susurluk düzenine tabi kılınmasıdır. "Tek iktidar bizim" in ifadesidir.

 Cumhuriyet tarihinin en büyük silahlanma ihaleleri Hüseyin Kıvrıkoğlu döneminde ger-

çekleşmiştir. Halkın açlığı büyürken, işsizlik büyürken, silahlanma harcamaları da durmadan artırılmıştır. Halkımıza, ve komşu halklara karşı kullanılmak üzere, durmadan silah alınmıştır. Helikopterler, AWACS uçakları, tanklar... 2000'in üç ay içinde silah ihalelerine 11 milyar dolar (6.7 katrilyon lira) harcadı. İhalelerin altında imzası olan Kıvrıkoğlu, hem IMF anlaşmalarına verdiği onay, hem bütçenin büyük bölümünü silahlanmaya sarfettirmesi nedeniyle, **AÇLIĞIN birinci dereceden sorumlularındandır.**

 Siyonist İsrail'le ilişkiler, Kıvrıkoğlu döneminde en üst boyuta çıkarılmıştır. Kasap Şaron'un bölgedeki en iyi müttefiki Türkiye Genelkurmayı olmuştur. Kıvrıkoğlu, Filistin halkı katledildiği sırada, İsrail'le anlaşma yapacak kadar siyonizm dostu olduğunu göstermiştir.

Kafkaslar, Ortadoğu ve Balkanlar'da Amerika'nın kiralık askeri olma misyonu, Kıvrıkoğlu döneminde daha da geliştirilmiştir. Türk Silahlı Kuvvetleri'ne bağlı askerler, emperyalistlerden alınan dolarlar karşılığında Afganistan'da, Bosna'da emperyalizmin hizmetine satılmıştır.

Bunlar, Kıvrıkoğlu'nun **vatana ihanet ve halka düşmanlık** suçlarını işlediğinin kanıtlarıdır.

Dört Yıl Önce Kıvrıkoğlu'na İlişkin DEVRİMCİLER NE DEMİŞTİ?

Genelkurmay Başkanlığı'nı devraldığında "şeriatçılara karşı daha esnek davranacağı" vb. şeklinde çeşitli spekülasyonlar vardı. O zaman Kurtuluş Dergisi'nde şöyle yazılmıştı:

"Kıvrıkoğlu, ordu içinde aldığı görevleriyle emperyalizme uşaklık etmiş, bu düzenin devamı için halka karşı açılan savaşa kurmaylık yapmış ve bugün karşı-devrimci savaşın en üst kurmaylığını üstlenmiştir.

... O da tıpkı diğerleri gibi emperyalizmden 'liyakat madalyası' almak için emperyalizmin ve işbirlikçilerinin halkımızı sömürmeye yönelik tüm politikalarını eksiksiz hayata geçirmeye çalışacaktır. Vereceği emir ve talimatlarla halk düşmanlığı suçunu en üst düzeyde işlemeye, işkence ve katliamlarıyla zulmü sürdürmeye devam edecektir." (Kurtuluş, 15 Ağustos 1998)

Geçen dört yılda bu satırlarda öngörülenin dışında tek bir şey oldu mu?

Afganistan'da katliam gerçeğini toplu mezarlar belgeliyor ABD, Kuzey İttifakı, Birleşmiş Milletler... Tüm Suçlular Katliamda Yanyana

Afganistan'daki Amerika'nın ve işbirlikçilerinin katliamlarının kanıtları birbir ortaya çıkıyor.

Hatırlanacaktır; Kunduz'un 2001 kasım ayı sonunda Kuzey İttifakınca ele geçirilmesinden sonra **bin Taliban askeri**, Türkiye'nin dostu General Raşit Dostum'a teslim olmuştu. İşte bu esirlerin, su-suz, **havasız konteynırlara öldürmek amacıyla dol-durularak** Kunduz'a yaklaşık 15 dakika uzaklıkta-ki Şibirgan Hapishanesi'ne nakli sırasında katledik-leri ortaya çıktı.

Bu olay, aynı zamanda halklara karşı savaşan bütün güçlerin karıştığı, suç ortağı olduğu, suçla-rını gizlemek için işbirliği yaptıklarını da bir kez daha ortaya çıkardı: Amerika'dan şimdi hükümet olan Kuzey İttifakına, Birleşmiş Milletler denilen Amerika'nın suçlarını meşrulaştırma örgütünden medyaya kadar bütün suçlular oradaydı.

Hitler'den Miras: TOPLU MEZARLAR

Antropolog Bill Haglung'un, Deşt-i Leyli çölün-de yaptığı araştırmalarla, etleri henüz çürümemiş insan kemikleri ve esirlere ait özel eşyaların bulun-

Türkiye'nin "Dostuna" Böyle Katliam Yakıştırdı!

Katliamı bizzat yapan Raşit Dostum, hatırlanacağı gibi oli-garşinin büyük dostuydu. Pastadan pay almak için canhıraş sa-hip çıktı oligarşi Dostum'a. Ve en önemlisi Dostum'u eğiten, si-lah sağlayan da Türkiye'ydi. O günlerde de Raşit Dostum, "**Ka-bil'i yağmalayan, tecavüz vakalarına karışmakla nam salmıştı.**"

Dostum'a sahip çıkılması TBMM'de de tartışılmış, Dos-tum'un kim olduğu anlatılarak SP'li Oya Akgönerç tarafından eliştirilmişti. Ecevit'in cevabı ise şu oldu:

"Türkiye'nin dostu, Raşit Dostum'a ha-karet edilmesini içime sindiremiyorum."

Oligarşi toplu mezarları da sindir-mesini bilir. Çünkü Dostum'un yaptıkla-rı oligarşinin kanlı tarihi yanında hiçtir.

Oligarşinin dostuna, eğittiği katile de böyle bir katliam yakıştırdı! Dostum, tutsak katletme eğitimini de oligarşiden almış anlaşılan.

duğu **TOPLU MEZARLAR** tespit edildi. Mezarların bulunduğu bölgenin o süreçte Amerikan motorize güçler tarafından kontrol edildiği, buldozerlerle üzerlerinin düzlendiği ortaya çıkarken, esirlerin nakli sırasında ABD askerleri ile Raşit Dostum bir-liklerinin birarada oldukları da medyaya yansıyan görüntülerle belgelendi.

Toplu mezarlar Hitler'den miras. Milyonlarca yahudiye, komünisti, yurtseveri toplu mezarlara gömen faşizmin mirası Amerika'nın ve işbirlikçile-rinin elinde.

Asıl Suçlu Amerika

Afgan topraklarında işlenen hiçbir suç, hiçbir katliam Amerika'nın onayı ve organizasyonu dışın-da değildir. Bütün katliamlar ya onun komutasın-da yapılmıştır, ya da onayıyla.

Kunduz katliamının da asıl suçlusu Amerikan emperyalizmidir. Dünya halklarının başdüşmanı Amerika için, Amerikalı'lar dışında hiçbir halkın, insan yaşamının zerre kadar değeri yoktur.

Bu zulüm politikası bütün dünyaya tehdittir. Yarın aynı sonuçlar Irak'ta yaşanacak, öbür gün başka bir ülkede. İmparatorluğa karşı bütün halk-lar direnişe geçmedikçe böyle sürüp gidecek de-mektir. Ve Amerika'nın suçlarını yargılayacak hiç-bir mahkeme, hiçbir uluslararası kurum yoktur; yargılayamazlar, yargılamazlar.

Katliamcılar İktidarda

Katliamı yapanlar, yaptırımlar halen Afganistan iktidarını oluşturuyor. Kralların, katliamcıların ikt-idarı emperyalist demokrasinin gerçek yüzüdür.

Afgan hükümeti soruşturma başlatma kararı al-mış; kimi soruşturacak, kendini mi? Nasıl soruştu-racağı da belli; "**kurunun yanında yaş da yanar**" di-yecektir. Düğün evinin bombalanmasına aynı açık-lamayı yapmadılar mı? Amerika'ya fazla yüklenili-yor demedi mi? Bunu da ancak böyle soruşturur.

BM, Katliamı Gizledi

ABD merkezli İnsan Hakları İçin Doktorlar ör-gütü açıklıyor; "**ABD ve Afganistan hükümetleriy-le BM'den defalarca kapsamlı soruşturma talep**

ettik, yapılmadı.”

BM müfettişleri gerçekte aylar önce katliamı öğrenmiş, incelemeler yapmıştı. Bütün deliller ortadayken soruşturma ve inceleme BM kararıyla “ikinci bir karara kadar” durduruldu.

BM’nin aldığı “gizli memorandum” (muhtıra) kararında “siyasi hassasiyete” değinilerek, bir karar verilinceye kadar, davayla ilgili tüm faaliyetlere son verilmesi istendiği kaydedilmişti.

Nedir “siyasi hassasiyetler”?

Tek kelimeyle Amerika’nın hassasiyetleri, onun çıkarları. “Terörle mücadele” yalanıyla sürdürülen savaşın hedefinde başka ülkelerin olması, ABD’nin yalanlarının, katliamcılığının bu katliamla da ortaya çıkacak olması. Hassasiyetler bunlardır.

Peki BM “ikinci kararı”nda ne diyecek? Tahmin etmek zor değil; Amerika aklanacak, göstermelik bir raporla olay kapatılacak.

Cenin katliamı raporunu hatırlayın. Bütün dünyanın gözleri önündeki katliama, “katliam” bile demeyen, üstelik Filistinli direnişçileri suçlayan BM raporunu hatırlayın. Hala işgal ve katliama karşı bir tek yaptırım uygulamayan BM’yi hatırlayın.

BM’nin ne işe yaradığı konusunda hala kafasında soru işareti olan, BM’yi meşru gören, göstermeye çalışan varsa; iflah olmaz bir Amerikancı demektir.

BM’nin görevi tartışmasızdır halklar nezdinde; Emperyalistlerin suçlarını aklamak, katliamlarını meşrulaştırmaktır onun görevi. Görevini layıkıyla yerine getiriyor.

Suç Ortağı Medya

Tv kanalları Taliban esirlerinin havasız konteynırlara bindirildiklerini görüntülemişti. Ama sonrasında esirlere ne olduğuna ilişkin hiçbir haber yeralmadı medyada.

Çünkü onlar, canları değerli olan efendiler sınıfında değildi. Çünkü Amerika katliam gerçeğinin ortaya çıkmasını istemiyordu; medya sustu, katliamı izledi. Tıpkı Ceng kalesinde izledikleri ve bütün Afgan topraklarında izledikleri gibi.

UCM Ne Yapacak?

Katliamın belgeleri, savaş suçu gerçeği tartışmasız olarak ortada. Peki ‘Uluslararası Ceza Mahkemesi’ ne yapacak bu suç için?

Katliamı düzenleyen Amerikan işbirlikçisi Afgan hükümetine, katliamı organize eden, başında bulunan Amerikalı ve İngiliz askeri güçlerine, katli-

İşgal Altında “Kurtuluş Günü”

Afgan hükümeti İngiltere’den 1919’da bağımsızlığını kazanmasını törenlerle kutladı.

İşgal edilmiş topraklarda bağımsızlıkçılık oyunu oynayan Afgan hükümeti kendini korumaktan aciz, yankilerce korunuyor. Üstelik sözkonusu kutlamalar da Amerikan ve İngiliz askerlerinin koruması ve denetimi altında yapıldı.

Sömürgecinin bağımsızlık kutlaması soytarıllığı işte böyle olur.

amı gizleme suçu işleyen BM’nin ilgili organlarına soruşturma açabilecek mi?

Açamaz. En fazla Raşit Dostum feda edilir, o kadar. Hiçbir işbirlikçinin efendinin gözünde değeri yoktur. Raşit Dostum rolünü oynamıştır nasılsa.

ABD Bunun İçin UCM’ye İtiraz Etti

ABD, sadece Afganistan’da değil, saldırdığı bütün ülkelerde, askerlerini bulundurduğu bütün topraklarda buna benzer suçlarının ortaya çıkması için UCM’ye itiraz etti.

Bu katliamdaki suç ortağı BM, bir yıllık yargılamadan muafiyet sağlayarak Amerika’nın isteğini her zamanki gibi yerine getirdi.

Ama bu da yetmiyor Amerika’ya.

Amerika “yargı”dan ebedi muaf olmakta ısrarlı: UCM konusunda tek tek ülkelerle anlaşmalar yapılarak, askeri desteği kesme tehditleriyle UCM’yi fiilen tasfiye ediyor. Amerikan devleti, teröristliğini, insanlık ve savaş suçları işlediğini biliyor.

Ceng Kalesi Katliamı

Kunduz katliamı ortaya çıkan ilk katliam değil. Bundan önce de Ceng Kalesi’ndeki katliam tüm dünyanın gözleri önünde yaşanmıştı. Yerden Raşit Dostum birlikleri, havadan Amerikan uçaklarının bombalarıyla 450 Taliban kale içinde katledilmiş ve “esirler isyan etti” açıklaması yapılmıştı.

Bu katliamın video görüntüleri de Avrupa Parlamentosu ve Alman Meclisi’nde gösterilmiş, sonra olay kapatılmıştı. Oysa görüntülerde, ABD

ve İngiliz askerleriyle Raşit Dostum’a bağlı birliklerin Ceng Kalesi’nde ve Mezar-ı Şerif çevresinde binlerce Taliban askerini katlederek savaş suçu işledikleri belgelenmişti.

Amerika, İsrail ve Romanya ile imzaladıktan sonra aynı anlaşmayı Türkiye'ye de dayattı.

Yani diyor ki; ben Türkiye topraklarında suç işleyebilirim, **kadınlarınıza, kızlarınıza tecavüz edebilirim, insanlarınızı toplu mezarlara gömebilirim; ama sen UCM'ye gitmeyeceksin.**

Oligarşi, bu kararda AB ile ABD arasında kalmış durumda. Bilindiği gibi UCM aracılığıyla AB, ABD'ye karşı eline bir güç almak istiyor. AB, Türkiye'nin üyeliğini tehdit aracı olarak kullanırken, ABD de "stratejik müttefikliği" ve IMF dolarını tehdit aracı olarak kullanıyor.

Onursuzca kendi deniz sularında arama-tarama yapma yetkisini ABD'ye veren oligarşinin bu konuda alacağı kararın aynı onursuzluğun bir parçası olacağını söylemek kehanet olmayacaktır.

Yankilerin Ayak Bastığı Her Karış Toprağı Araştırın

Afganistan tekil değil, onlarca yıllık katliamları da "dün, geçmiş" değildir.

Halen yankilerin ayak bastığı bütün topraklarda, dünyanın onlarca yerinde yansıyan, yansımayan katliamlar yaşanmakta, katliam hazırlıkları yapılmaktadır.

Kontra örgütlenmeleriyle, Amerikan askerleriyle ya da işbirlikçi faşist iktidarlar aracılığıyla, ama mutlaka Pentagon'da planlanan katliamlarla halkların kanı akıtılmakta.

Yankilerin ayak bastığı her karış toprak kan gölü demektir, toplu mezarlar demektir. "Terör" demagojileri bu terörü gizlemek içindir. **Yankilerin ayak izlerini takip edin**, bütün katliamlar ortaya çıkacaktır.

El Kaide Kasetleri Ve Irak'a Saldırı İçin Masallar

Amerikan CNN her gün parça parça yayınladı, çünkü "terör" sürekli gündemde olmalıydı. Dünya medyası haberi, görüntüleri oradan alıp bütün dünyaya ulaştırdı.

Evet, CNN Türk tarafından da canlı yayınlanan El Kaide'ye ait olduğu söylenen kasetlerden söz ediyoruz.

Ne varmış kasetlerde? El Kaide militanları eğitim görüyormuş ve köpekler üzerinde kimyasal silah deneyleri yapıyormuş...

Söyleyene bakın; en gelişmiş nükleer, biyolojik, kimyasal silahlara sahip olan Amerika, bütün dünyayı terörize eden Amerika.

Kasetlerin neden gösterildiği ise, bir iki gün içinde anlaşıldı. Hedef Irak'tı ve saldırı için "malzeme" sorunu yaşıyordu Amerika.

ABD Dışişleri Bakanı Rumsfeld kasetlerin ardından *"Irak'ta El Kaide militanlarının bulunduğuna eminiz."* açıklaması yaptı. *"Kuzey Irak'ta kimyasal ve biyolojik silahlar üretiliyor. Oradaki islami grup, köpekler üzerinde deneyler yapıyor olabilir"* diyen Rumsfeld kasetlerle böyle bağlantı kuruyor.

Hani El Kaide kasetlerinde köpekler gösterildi ya! Amerikan halkını aptallaştırmış, tüm dünyayı da aptal zannediyor.

Irak'a ilişkin bütün yalanları çöktü şimdi El Kaide masalları başladı.

Rumsfeld bir süre önce de *"El Kaide liderleri İran'da"* demişti. (Sonraki hedeflerden birinin İran olduğu biliniyor) Bir mizah olarak anlatılan, "Amerika nereye saldıracaksa El Kaide orada" sözleri hiç de mizah olarak kalmıyor. Emperyalizm bu kadar kaba, bu kadar aleni sürdürüyor saldırı politikalarını. Emperyalistlerin amaçlarına ulaşmak için söylemeyecekleri yalan, manipüle etmeyecekleri haber yoktur.

Amerika'nın kendi içinden bile saldırıya karşı itirazlar yükseliyor. İşte bunlardan biri de Amerikalı, BM eski silah denetçisinin açıklaması oldu: *"Irak büyük ölçüde silahsızlandırıldı ve bölgeyi, ABD'yi ve dünyayı tehdit etmiyor. Kitle imha programına yeniden başlayacak kapasiteye sahip değil. 5 yıl araştırdım, Rumsfeld'in söylediği gibi, ne yeraltında ne de tırlarda silah üretildiğine rastlamadım. Söylentiler üzerine savaşılmaz."*

Ama bu gerçekler de değiştirmeyecektir; *"gerekirse tek başımıza yapacağız"* diyen emperyalistler halklara karşı, dünya tarihinin gördüğü en büyük terörizm kampanyasını sürdürmek için mutlaka bahaneler bulacaktır.

Demagog Faşist !

MHP'li savunma bakanı Irak saldırısında ABD'nin yanında olma, kendine savaştan rant sağlama uğraşında. "Kuzey Irak misak-ı milli sınırlarımız içindeydi, bize emanettir."

Faşistler için yalan ve demagojide sınır yoktur. Açıkça, ben ABD'nin kuyruğundaki bir faşistim, ben de fırsat bu fırsat işgalci, yağmacı ve talancı mirasıma sahip çıkacağım demiyor, demagoji yapıyor.

Kandıra'dan Guantanamo'ya kanıtlanan gerçek:

“Hücre işkenceli ölümdür”

“Hücre ölümdür”. Kısa, yalın ve kesin bir gerçek. Hücrelerden, başka bir deyişle, “tabutluk”lardan meydana gelen F tipleri tartışmalarının daha başında telaffuz edildi bu iki kelime.

Bu iki kelime, ne bir siyasi tesbit, ne yorumdu; çok düz olarak hücre gerçeğini ifade ediyordu.

“Hücre işkenceli ölümdür” dedik anlattığımızı biraz daha açarak. **Tecrit** esası üzerine kurulan hücreler, ilk kez Türkiye’de yapılmıyordu. Amerika’da, Avrupa’da, sayısız yeni-sömürge ülkede hücre tecrübeleri vardı. “Hücrelerde İzolasyon” emperyalistler tarafından merkezi bir politika olarak benimsenmiş olup, hem kendileri uyguluyor, hem sömürgelerinde uygulatıyorlardı.

İzolasyonun sonuçları ve hapishanelerde izolasyona karşı mücadele onlarca yıldır gündemdeydi. Ama tüm bunlardan habersiz, mücadelelerden, direnişlerden habersiz, kafalarındaki Amerika-Avrupa şablonlarıyla düşünenler, Amerika-Avrupa patentli hücrelerin mutlaka daha iyi, daha insan haklarına uygun, daha birey iradesine ve özgürlüğüne uygun olduğuna hükmetmişlerdi.

Bu nedenle, özellikle TAYAD’lıların “Hücre işkenceli ölümdür” sözleri onların bir kulağından girip ötekinden çıkıyordu. Onlar hala F tiplerinin, hücrelerin birey iradesi açısından daha uygun olacağına dair teoriler yapmakla meşguldüler.

Hücreler, ölüm üretiyor. Hücrelerdeki her ölüm, bu teorilerin de ölümü demek. Hücrelerdeki her ölüm, Amerika’nın, Avrupa’nın “demokrasisinin”, “standartları”nın da ölümüdür.

Kandıra F tipinde intihar eden Volkan Ağırman, “uluslararası standartlar”ın sonucuydu.

İşte bu standartların başka sonuçlarından bazıları:

“CEZAEVİNDE İNTİHAR PATLAMASI”

Bir gazete haberinin başlığı bu. Sözü edilen cezaevleri İngiltere’nin cezaevleri. Sözü edilen cezaevleri, “HÜCRE TIPI” ve tutukluların her fırsatta daha ağır bir izolasyonla cezalandırıldıkları bir statüyle yönetiliyorlar.

Haberin devamından okuyoruz:

“Ülkenin çeşitli yerlerindeki cezaevlerinde intihar vakaları artarken 1999’da 91 kişinin, 2000 yılı içinde de 54 kişinin kendini öldürdüğü belirtildi.”

Yüzde 75’i Afrika, Latin Amerika kökenli 2 milyon kişinin hapsedildiği ABD hapishaneleri, “izolasyon politikasının” kompedanı olarak, intihar vakalarında dünya rekorunu da elinde bulunduruyor. Her yıl intihar eden veya buna teşebbüs eden tutuklu-hükümlülerin sayısı, ABD’de binlerle ifade ediliyor.

Ve güncel bir başka hücre gerçeği:

“ESARET DEĞİL, İNTİHAR KAMPI”

16 Ağustos 2002 tarihli gazetelerdeydi bu başlık. Anlatılan ABD’nin **Guantanamo** Hapishanesi: “Guantanamo Üssündeki tutukluların en az 30’unun **intihara teşebbüs ettiği** kaydedildi.”

“Üssün doktorlarından James Radkee, tutukluların plastik aletlerle kendileri kesmeye, kafalarını duvarlara vurmaya, duvarlara yumruk atmaya kalkıştıklarını... üste tutulan 598 esirin bazılarında da kronik psikiyatrik rahatsızlıklar görüldüğünü aktardı.”

Terörist İsrail “Canlı Kalkan” Uygulamasını Savundu BAŞKA BİR TERÖRİZM TANIMI VAR MI?

İsrail, Filistinli direnişçilere karşı, **silahsız Filistinlileri CANLI KALKAN olarak kullandığını** açıkladı ve bunu da aleni olarak savundu.

İsrail’in, son olarak geçtiğimiz hafta Hamas militanı Nasır Cerrar’ın evine düzenlediği operasyonda canlı kalkan olarak kullandığı komşusu, 19 yaşındaki Nidal Muhsin hayatını kaybetmişti.

Bunun üzerine insan hakları kuruluşlarının tepkisi ile ortaya çıkan gerçek, İsrail’in bu yöntemi yeni kullanmadığı oldu. (Daha önce açılan dava, kullanmayacağı sözü vermesi nedeniyle ertelenmişti. Teröristin sözü mü olurmuş!)

İsrail şimdi Amerika’dan ve tüm dünyada estiren terörün yarattığı ortamdan aldığı güçle aleni olarak savunuyor. İsrail Savunma Bakanlığı ve bir polis yetkilisi bakın ne diyor: *“bu yöntemi çok yoğun şekilde kullandık. Şüphelilere ulaşmak ve içinde bubi tuzağı bulunabileceği düşünülen evlere girmek için yüzlerce kez kullandık.”*

Bundan daha somut **terörizm itirafı olur mu?** Bundan açık **savaş suçu olur mu?** Ama o meşruh uluslararası kurumlar yine susacaktır.

“Yaşam Kurtarma” Yalanı

İsrail ordusu neden canlı kalkan kullandığını açıklarken, **“yaşam kurtarıyoruz”** diyor. Ölen, elinde hiçbir silahı olmayan Filistinli canlı kalkanın hiçbir değeri yok elbette.

“Yaşam kurtarma” yalanını tanıyoruz biz. 19 Aralık’tan biliyoruz, zorla müdahaleyle beyinleri yokedilen 400’e yakın insanımızdan biliyoruz.

Yalan ve demagoji “canlı kalkan”ın kendisi için de geçerli. Bütün baskıcı, faşist iktidarlar bu yöntemi kullanıyor ve sürekli olarak kendilerine karşı direnenlerin kullandığı demagojisini yapıyor. Türkiye’de üslerinde kuşatılan devrimcilere, Filistinli

direnişçilere karşı kaz kez kullanıldı bilinir.

Bütün zulüm iktidarları aynı zulüm yöntemlerini ve aynı yalana, alçakça ikiyüzlülüğe başvuruyor. Çünkü tümünün ağababası bir; Amerika.

Ağababaları Emperyalizmdir

“Canlı Kalkan”, emperyalist terörün ahlak, hukuk sınırlarını tümenden yokettiği yöntemlerden biri ve ağababası da Amerika. Yeni değil emperyalist terörün eski bir yöntemidir.

Naziler, Avrupa’da faşizme karşı direnen yurtseverlere, komünist partizanlara karşı binlerce kez kullandılar.

Amerika, Vietnam işgalinde çocuk, genç, yaşlı, kadın erkek demeden binlerce Vietnamlıyı canı değerli yankilerin önüne siper etti. Buna rağmen Vietnam’da yenilmekten kurtulamadı.

İnsana değer vermeyen, halkları değersiz gören sistemlere karşı savaşmak dünyanın en meşru en haklı savaşıdır. Ve bu sistemler mutlaka dünya üzerinden silinmelidir.

Teslimiyet Reddedildi

Filistin yönetimi ile İsrail arasında ABD’nin dayattığı, koşullarını belirlediği “Önce Gazze” anlaşması imzalandı. Devrimci, ulusal, islami örgütler ise bu anlaşmayı tanımayacaklarını açıkladılar.

Anlaşmaya göre, İsrail kademeli olarak işgal ettiği ve Filistin polisinin alt yapısının bulunduğu yerlerden çekilecek. Buna karşılık Filistin güvenlik güçleri de İsrail’e yönelik saldırıları önleyecek.

Bütün Filistin altyapısı gibi, polisin altyapısını da yokeden, karakolları yıkan İsrail değilmiş gibi, böyle bir şartla çekilmeyi kabul etmesi bir yana, anlaşma tam da sorunu ABD ve İsrail’in istediği noktaya çekiyor.

FHKC, FDKC, Hamas ve İslami Cihad’ın da yaptıkları açıklamalarda özellikle vurgu yaptığı ve karşı çıktığı nokta da bu: **“Filistin’in haklı direnişi bir güvenlik sorununa dönüştürülüyor.”**

Binlerce kez kanıtlanmış, bu sayfalarda yüzlerce kez ifade edilmiş bir gerçeğin altını bu vesileyle bir kez daha kalınca çizelim: Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin belirlediği koşullardaki “barış”, gerçek barış değil teslimiyettir.

Susturulamayan Ses...

-Peder Ataallah Hakkında-

Mahir El Yousfi

Peder Ataallah Hanna, bulunduğu dini konumundan atılmasını amaçlayan saldırılara cevap vermekle uğraştığı gibi, ABD-İsrail'in azgın saldırısına ve soykırım savaşına maruz kalan Filistin Halkının davasını ve insanlık onurunu savunmaya da çalışıyor.

Peder Ataallah, Filistin davasını tehdit eden tehlikelere ve intifadayı, direnişi tasfiye çabalarına işaret ederken hem dini hem de ulusal konumundan hareket ediyor. Hem vicdan sahibi, hem doğru. Konumu ve konuşması bize bilgelik ve deneyim veriyor. Güçlü sözlerle konuşuyor. Tavrı bize büyük mücadeleci başpiskopos Helargo Kapuçi'yi hatırlatıyor. İşgalcinin zulmüne cüretle karşı duruyor, kendi halkının ödediği bedellere ve direnişine vefa duygusu taşıyor. Dini aşılıyor, ulusa ulaşıyor ve insanlık ile ilahi arasında bağ kuruyor. Kendileriyle çok övünen İsrail-Amerika'nın zorla yok ettiği adaleti arıyor. Mütevazı insan, hem ruh hem de irade gücüne sahip.

Ortodoks kilisesi, kutsal topraklardaki sözcüsü ve koruyucusu olarak nasıl Arşimendrit Ataallah Hanna'yı seçtiyse, Filistin davası da onu nerede olursa olsun kendi sözcüsü olarak seçti. Bu seçim doğru, kahramanca ve bilgece bir seçimdi. Amerika-İsrail ise, işgal yasalarına karşı çıktığı ve ırkçı, baskıcı uygulamaları teşhir ettiği için bu seçimi kendi istekleri ve hakim politik yürüyüşleri dışında görüyorlar. Peder Ataallah, üst düzey bir kilise yetkilisi olduğundan **kiliseyi tarafı tutum almaya, çatışmanın ön safalarında fiili olarak yer almaya** itiyor. Kendini işgal altındaki topraklarda, yaşananlardan ayırmıyor. Bizzat bu nokta, Yahudi devletini ve ABD'yi rahatsız ediyor. Bu nedenle İsrail-Amerika kendisine, açıklamalarına ve yurtsever tavrılarına yönelik eleştiriler yapıyor. Zira bu cesur tavrılarında intifada ve direnişi destekleme çağrısı yapıyor; Filistin halkının ve ulusal güçlerinin takdirini topluyor. O artık, Ortodoks ve çoğu kilisenin kahraman tavrını temsil ediyor. Daha önce de aynı onurlu tavrı, Beytülahim'deki Mehd kilisesinde görmüştük. Direnişçiler kiliseye sığınınca rahipler onurlu tavrı almış, mücadeleci savunmuşlardı.

Peder Ataallah Hanna'ya yönelik tehditlerin ve üst düzey dini konumundan azline yönelik konuşmaların sebeplerini şöyle sıralayabiliriz. **Birincisi:** Ortodoks kilisesi sözcüsü olalı beri, Kudüs'teki rahip Mişel Sabah ve diğer rahip ve patriklerle beraber güçlü bir

şekilde Filistinli mücadeleci görüntüsü verdi. **İkincisi:** İntifadanın başlangıcından itibaren kilisenin daha büyük ve etkili bir destek rol almasını sağladı. Bu rol, çatışmanın ilerlemesini sağladı. Kiliseye, dini, insani mesajına ek olarak, işgale karşı direnen Filistin mücadelesine destek amaçlı politik ve sosyal görevler yükledi. Ölüm sessizliği ortamında üstlendiği rol daha da önem kazandı. Bulunduğu yerde hakkın sesi olmaya çalışıyor. **O hayata ve İsa'ya inanıyor. İnancını, halkının kurtuluş ve bağımsızlık davasıyla beraber yaşıyor.**

Peder Ataallah Hanna'nın, ABD-İsrail kurumlarının hedef alınması, başkanlar, düzenler değiştirme politikasından bağımsız değil. Bu politika her ayrıntıya sızıyor, her konuma ve kuruma uzanıyor. Artık, etkili ulusal, dini şahsiyetlerin tavrılarına bile karışılıyor. Temel aynı, Bush'un konuşmasında ağız dolusu ilan ettiği temel; *"Bizden olmayan bize karşıdır."* Susturulamayan sesi, Bush'un yanında değil, karşı-sında. İsraili generallerle anlaşmıyor, kuşatılan halkının, Filistin'in yanında hakkın ve halkların sesi oluyor. **Amerikan zamanında kilise sözcüsü artık, ABD'den gelecek ve İsrail onay verecek. ABD-İsrail başka neye karışacak, nasıl küstahlıklar dayatacak?**

Peder Ataallah'ın mesajı ise net; *"İç işlerimize ve kilisenin işlerine karışmak, Ortodoks kilisesi halkının reddettiği bir durumdur. Ortodoks kilisesi, Kudüs'te Arap ve Filistin haklarının destekleyicisi, mültecilerin geri dönüş hakkının savunucusudur."* Peder Ataallah'ın görevinden alınması talebini Filistin halkı protestoyla karşıladı.

Peder Ataallah, **"dünyada, tavrılarımızı dile getirmekten bizi korkutacak güç yoktur"** dercesine otoriter sömürgeci mantığa boyun eğmeyi reddediyor. Burada, İsrail'in kiliseye, Filistinli kurumlara, İslami, Hristiyan şahsiyetlere uyguladığı baskının büyüklüğü ve onları suskunlukla nasıl zincirlemeye çalıştığı ortaya çıkıyor. Buna rağmen sonuç İsrail'in istediği gibi olmuyor. Aksine, direniş sahipleniliyor. Kilise, bayrağı ve meşalesi kabul ettiği direnişe güvenmektedir.

Yahudi devletinde diğer dinlerle beraber yaşamak yoktur. Her şey, hem insanı hem toprağı Yahudileştirmeyi, İsrailileştirmeyi ve yoketmeyi amaçlayan İsrail yasalarına bağlanmıştır.

Peder Ataallah, Kudüslü peygamberlerle beraber sesini yükseltiyor; **zulüm, acılar, facialar yok olsun. Demek ki, barış yok, rahiplere rahat da...**

Peder Ataallah Hanna, bulunduğu dini konumundan atılmasını amaçlayan saldırılara cevap vermekle uğraştığı gibi, ABD-İsrail'in azgın saldırısına ve soykırım savaşına maruz kalan Filistin Halkının davasını ve insanlık onurunu savunmaya da çalışıyor...

3 yıl önce yitirdiğimiz 40 bin canımızı andık
40 bin canımızı daha alacak deprem için devlet sadece “SUSUN” diyor.
“İstanbul Metropolitan Bölgesinde Deprem Risk Analizi” raporundan ayrıntılar...

DEPREM VE ‘ÜLKE MENFAATLERİ’

Depremi üçüncü yılında deprem bölgesinde bu yıl devlet adına anma törenlerine katılan hiçbir yetkili yoktu.

Sadece iktidar partileri mi; muhalefet de yoktu bölgede. Çünkü onlar da halkın öfkesinden duydukları korkuyla gitmemişlerdi. Siyasetçiye duyulan tepki öyle büyük ki, dünkü politikacı Mehmet Ali Bayar dahi Sakarya’da bu öfkeden payını aldı. Açık ki, haklı olarak, halkın tepkisi, bu düzeni temsil eden bütün kurum ve kişilerdir.

Bu düzen, ölüm demektir; depremzedeler bunu 40 bin can ödeyerek anladılar.

Bu düzen, açlık demektir; depremzedeler sorunlarının çözülmediği üç yıllık yaşamlarından biliyorlar bu gerçeği.

Onbinlerce depremzede halen geçici prefabriklerde, işsiz, açsız, muhtaç durumda. Buna rağmen devletin Bayındırlık Bakanı MHP’li Abdulkadir Akçan yıldönümü vesilesiyle yaptığı açıklamada; **“devlet, deprem bölgesi için toplanan yardımlardan daha fazlasını yaptı.”** diyor.

Hani bu devlet halk için vardı; şu bu ülkeden gelen, halktan toplanan paralardan fazlasını harcamış da büyük iş yapılmış! Geçen sayıda anlattığımız, **“devletin halkın ihtiyaçlarına göre örgütlenmediği”** gerçeği işte bu sözlerde ifadesini buluyor. Yıkımlar altında, evsiz barksız kalmış insanlara yapılan yardım bir lütuf olarak görülüyor.

Eğitimden sağlığa, konuttan, altyapıya kadar her konuda böyledir. Devlet sadece tekellerin ihtiyaçlarını ve emperyalistlerin emirlerini yerine ge-

tirmek için vardır.

“Ülke Menfaatleri” Halkın Ölümüdür

Ne 17 Ağustos depremi öncesinde en küçük bir tedbir vardı, ne sonrasında halkın ihtiyaçlarının karşılanmasında ortada bir devletin varlığı sözkonusuydu. Bugün de beklenen Marmara Depremi için yapılan bir hazırlık yoktur.

Büyük bir baskılanma altında yapılan gözboyamalardan başka bir şey olmayan çalışmaların hiçbir anlamı yoktur. Kurtarılacak bankalar varken, koltuk savaşları varken, halk ölecekmiş onların umurunda değildir.

Devletin aldığı tek “önlem”, tehditle, baskıyla halkı, bilim adamlarını susturmak.

Devletin bakanı, **“deprem konusunda eleştirilerle devleti yıpratmayalım”** diyor, İstanbul Valisi Erol Çakır, **“Deprem riski var sözü ülke menfaati-ne aykırıdır.”** diye tehdit ediyor.

Onbinler ölsün, yüzbinler aç kalsın yeter ki, devlet yıpranmasın. Öyle bir devlet ki, halka ait en küçük bir ses, talep duyduğunda saldırıya geçiyor, tehdit ediyor, susturuyor, olmazsa katlediyor, F tiplerine atıyor.

Ölecek olan Çakır ve zenginler olmayınca o menfaate de bir halel gelmez nasılsa. **“Ülkenin menfaati”** dediklerinin nasıl bir şey olduğu açık değil mi? Devrimcilere karşı kimbilir kaç kez yinelen-di bu söz, kaç hak arama eylemi aynı yalanla bastırılmak istendi. **“Ülke menfaatleri”** dedikleri ko-kuşmuş, çürüyen düzenlerinin sürmesi için tüm halkın susması için adi bir yalandan ibaret.

Böyle “ülke menfaatlerinin” yokolması için bütün halk elbirliği etmeli, bütün yurtseverler bu menfaatlere karşı savaşmalıdır.

‘İstanbul Metropolitan Bölgesinde Deprem Risk Analizi’ Raporu Uyarıyor: “En Az 35-40 Bin Ölüm...”

Beklenen Marmara Depremine ilişkin bir çok rapor hazırlandı, onlarca bilim adamlarının uyarıları

‘Unutun’ diyen devlet deprem bölgesinde yoktu. Yaşam savaşı ne ki; onlar koltuk savaşında. 3 yıllık yalnızlık umutsuzluğa dönmessin; 40 bin can daha ölmesin diye, hesap sormalıyız.

TMMOB: “Doğa Olayı” Felakete Dönüşmeyebilir

TMMOB Genel Başkanı Kaya GÜVENÇ, Anadolu’nun Sesi radyosunda, deprem bölgesindeki gözlemlerini ve beklenen depreme ilişkin değerlendirmelerini anlattığı ‘Haber Analiz’ programında “Koca 3 yıl geçmesine karşın milyonlarca insanın kade-riyle başbaşa bırakıldığını gördüklerini” dile getiriyor ve ekliyor:

“Siyasi iktidarın aldığı söylediği önlemleri ne yazık ki çok **inandırıcı bulamıyoruz gördüklerimiz karşısında**. Bir doğa olayı deprem... Önemli olan doğa olaylarının felakete dönüşmemesidir. Biliyoruz ki artık çağımızda bilim ve teknik, doğal afetlerde kayıpları asgariye indirecek güçte ve birikimdedir. Dolayısıyla başka bir neden var; Temel so-

run, **halkın çıkarlarına değil de rantı ele alan politikalarda yatıyor...**

Gölcük ve Saraybahçe’de orta hasarlı binaların %50’sinin de onarılmadığı halde barınım amaçlı kullanıldığı ortaya çıktı. Biz rapor hazırlamıştık. Yani bu çok vahim bir durum. Bu binalar teknik mühendisler mimarlar eliyle yapılmak zorundadır. Bu yönde siyasi iktidar yapacaklarımızı özendirmek yerine engeller çıkarmayı uygun görüyor.”

Jeoloji Mühendisleri Odası Başkanı Aydın Çelebi de yaptığı açıklamada, “1 gecede 15 yasa çıkaran siyasetçilerin **insan yaşamına saygı** duymadıklarını, insan-doğa ilişkilerinin **AB-Türkiye ilişkilerinden çok daha önemli olduğunu**” söyledi.

yayınlandı. Bu raporlardan sonuncusu, bugüne kadar elde edilen bütün yerbilimsel verileri, bina ve zemin durumları üzerine bulguları dikkate alarak, Kandilli Rasathanesi ve Deprem Araştırmaları Enstitüsü’nde deprem mühendisi Prof. Dr. Mustafa Erdik başkanlığında hazırlanan rapor.

Rapor, 310 bin binanın hasar göreceğini, mad-di hasarın yanı sıra 35-40 bin insanın yaşamını kaybetme riski olduğunu öngörüyor.

Marmara’dan geçen ana fayın 4 parçasının da 7.5 büyüklüğünde bir depremle bir defada kırılması olasılığına göre (yani en ağır senaryo üzerinden) hazırlanan rapora göre;

Depremden en çok etkilenecek bölgeler şunlar: Eminönü, Fatih, Zeytinburnu, Bakırköy, Bahçelievler, Küçükçekmece’nin güneyi ve Avcılar ilçeleri. Ana faydan bu bölgelere göre daha uzak olmasına karşın, Beyoğlu, Eyüp ve Bayrampaşa da yüksek hasar beklenen bölgeler.

Elbette bu bölgelerde de, daha çok yoksulların oturduğu evlerin yıkılacağını söylemeye bile gerek yoktur.

Yine rapora göre,

İstanbul’daki binaların üçte biri, yani 310 bin bina **depremden etkilenirken**, bunlardan;

70.000’i ağır hasar görecekt;

200.000’i orta derecede hasar görecekt

40.000’i ise tam hasar görecekt.

Hasar Görecek Binaların Tamiri Mümkün, Ama...

Mustafa Erdik başkanlığında hazırlanan rapora

göre, yaklaşık 600 bin ailenin deprem sonrası yardıma ihtiyaç duyacağı belirtilirken, ağır ve orta derece hasar görecekt binaların tamiri ve takviyesinin mümkün olduğunun altı çiziliyor. “Ancak bunun için siyasi iradenin ortaya konulup toplumsal bir projenin yürürlüğe konması gerekmektedir” diye eklemeyi de unutmuyor rapor.

Çünkü siyasi iktidarın gerçeğini raporu hazırlayanlar da biliyor. Bırakın deprem öncesi önlemleri, deprem sonrası için ne tıbbi, ne de deprem bölgelerine alternatif ulaşım yönünden bir hazırlık gören var mı?

Biz hazırlıklı olmalıyız. Mahallelerde halk örgütlenmeleri yaratarak, deprem öncesi ve sonrası için hazırlıklarımızı dayanışma içinde çözmeliyiz. Ve daha önemlisi, insanı düşünmeyen bu çürümüş düzeni başımızdan defetmek için korkuları, kaygıları bir yana bırakmalıyız.

Çünkü bu düzenin değişmesi, her yönden bir yaşam sorunu haline gelmiştir. Açlıktan ölmek için, depremlerde, sellerde ölmek için değişmelidir bu düzen.

IMF’ye, tekellere dost, halka düşman bir devlet bizi yönetemez.

Çürümüş binaların altında kalmamak için çürüten düzene karşı örgütlenelim, mücadele edelim!

Bir arkadaşı **Semra Başyigit**'i anlatıyor:

“Devrim Çarkının Bir Dişlisi Oluşuyordu”

1993 yıllarında bir gezide rastlayıp tanıdım ilk Semra'yı. Yaşatı olan diğer gençlerden hemen ayrılıyordu.

Neşeli ama şımarık değil, pek konuşkan olmayan, utangaç, sessiz sakin mizaçlı bir "ufaklık". Ama hep gülümseyen bir yüz.

Ortak tanıdıklarımız olması nedeni ile rastlaşmalarımız, çocuğumun O'nun yaşında olması nedeni ile de ortak sohbetlerimiz daha kolay oluyordu. Bilemezdim elbette; gözlerimin önünde, gelişimini bizzat izleyeceğim, **bir devrimci yaşam başlıyordu**. Sohbetler artık yavaş yavaş sorunlara dertlere kayıyor hep ilgiyle dinliyor, öğrendiklerine şaşıyor, şaşırdıkça daha çok daha çok öğrenmeye çalışıyordu. Bu arada Kurtuluş'a daha sık gidip gelmeye başlamış, okuma grubu, folklor, türkü gruplarında yer almaya başlamıştı. Artık yaşamın içinde devrim çarkının bir dişlisi oluşuyordu.

1996 Ölüm Orucu Direnişi sonrası yine Bursa'da bir piknik düzenlendi. 250 kadar insan vardı. O sessizce, sakince hiç dikkat çekmeden her yerde. Köfte için ateş yakılacak, odun toplayan O, ilerideki tepeye su almaya giden O, yiyecekleri toparlayıp, hazırlayıp sofraya paylaştıran, çocuklarla ilgilenip dereye pek yaklaşmamalarını gözetken, bulaşık yıkayan, çay demleyip dağıtan, tanıdığı tanımadığı herkesle sohbet eden hep O. Toplanırken en son ayrılan, bakan gözetken yine O.

Kurtuluş temsilcisi tutuklanıp da büro boş kaldığında ilk **sahiplenen**, büroyu açık tutmaya, işleri toparlamaya çalışan Oydu. Birkaç gün sonra iş yerime geldi "arkadaşım". İlişki arıyordu, insanlara ulaşmaya çalışıyordu. Ve sessiz sedasız ama hırsla yanıp tutuşarak başladı Bursa yollarını dolaşmaya. Nöbeti devralmıştı bile artık. Kimse O'na bu işi sen yap demeden sorumluluk hissedip omuz vermişti, sahiplenivermişti hemencecik tam bir doğallıkla. Artık kah hapishane yollarında, kah kavganın baş-

kentinde, kah mahallelerde, tüm olması gereken yerlerdeydi Semra. Ve herkes tam bir doğallıkla hemen kabullenivermişti O'nu.

Bir düğün. Ortak tanıdığımız arkadaşlarımızın düğünü. Tabi O da orada ve bir türkü grupları var. Onlar da düğüne gelen misafirlere kavgaya türkülerinden bir demet sunacaklar. Düğünde daha önce Bursa'da sorumluluklar alan ama daha sonra insanı ilişkilerimizin bile kesildiği bir "çamur" da var. Eh! O'nun için tam fırsat. Ortalık boş! Semra da acemi (Semra'yı bize kazandıranlardan biri aslında) fırsat bu fırsat hemen boşluktan istifade edip, yine kafa kaldırıp yılanlık yapacak aklınca. Semra'nın etrafında dolaşıp duruyor eşiyile beraber. Ve bir ara Semra'ya yanaşıyor. Gözüm kulağım düğünün başından beri O'nda, ve şimdi Semra ile O'nda.

- Semra nasılsın? N'aber? Konuşalım biraz, seninle konuşacaklarım var. Hem de önemli.

- **BİZİM** seninle konuşacak hiçbir şeyimiz yok. (Sert bir ses ve sert ama sert bir bakış)

- Ama Semra dinle bak önem....

- Dostlarımı ve beni rahatsız ediyorsun (daha da sert) ayrıl buradan!

Sabah çıkıyor, cebinde beş kuruş yok. Ama O yine yollarda.

Birkaç gün sonra, bir sahil kasabasında buluşuyoruz. Zindanlar hareketli. Katliamla yüz yüzeyiz. Altımızda eskice bir araba var. Bir sonraki yerleşim yerine gidiyoruz ve benzinimiz bitiyor. Uğraşıp buluyoruz benzin parasını. Dağlarda dolaşacağız, açız. "**Benzin alalım hepsiyle**" diyor. "**Yaz şimdi, tarlalar insan dolu. Hem sohbet ederiz, hem karnımızı doyururuz.**" Halkının cömertliğinden emin, **hiç kuşkusu yok**, biliyor ki selam verip yanına gittiğinde tarlada çalışanlar, mutlaka ikramda da bulunacaklar sohbetle beraber. Bu bizim geleceğimiz, göreneğimiz böyle. Bir iki yere uğruyoruz, köylerde yatıyoruz.

Günler boyu nereden bulmuştuk o kadar çok

konusacak şeyi? Birkaç gün sonra ilk azarımı işitiyorum O'ndan. Söylediği bir işi geciktirip beceremiyorum. **İltimas yok.** Kıyasıya eleştiriyor, azarlıyor. O artık "komutan".

Bir müddet sonra tutuklandı. Ve aylar sonra ancak bir duruşmada görebildim "can dostum"u. **Ölüm orucuna başlamıştı.** Yanlışlıkla bir önceki duruşmaya O'nunla Züleyha'yı da aldılar. Ve ortalık birden karıştı. O bir taraftan, Züleyha bir taraftan, bizler öbür tarftan, salon bir anda karıştı. Hakimi, mahkemeyi takan yok. Öbür davanın tutsakları, bizim tutsaklarımız, aileler, arkadaşlar, birbirine selam yollamalar, el sallamalar, tam bir curcuna!

Duruşma başlayacak. Gözleri her zaman ki gibi ışıltı ışıltı gülüyor. Tokalaşmak için uzatıyorum jandarmaların arasından elimi, O da uzatıyor. Sadece kollarımıza dokunabiliyoruz ama sımsıkı sarılıyor, kucaklaşıyoruz aslında. Bir anda benim ve O'nun kollarında bir sürü el. Ayırmaya çalışıyor jandarmalar. Ayrılıyor. Köşeye doğru yürüyorum. Yüzlerini görebileceğim yegane nokta orası. O arada biri işaret ediyor. O ne! Yaka düğmem kopmuş, gözlüğüm yamuk, saçlarım, kafam acıyor. Yahu ben dayak yemişim, haberim yok. Bizi ayırmaya çalışırlarken yumruklanmışız da aynı zamanda. Devamlı bakışıp, gözlerimizle konuşup gülüşüyoruz. Ve bu son sarılışım, son görüşüm, son koklayışım "can dostumu".

Şehitlerimizle ilgili anılara pek meraklıydı. Daha önce okuduklarımı, dinlediklerimi anlatırdım bazen. Can kulağıyla dinler ve arada boyuna sorardı birşeyler. Hele ki şehitlerimizden birini yakinen tanıyan biriyle karşılaşmasın; anlatırır anlatırır boyuna. **"İşimiz çok ve işimizi iyi, daha iyi yapmalıyız"** diyordu. 70'lerden gelen 'Dönme Değil, Ölmeye Geldik', 80'lerden gelen 'Yoldaşlarımız Hesabını Soracak', 96'dan gelen 'Bir Mermi de Benden Aslanım' seslerine 2000'lerden ses katıyordu: **'Bir Bomba da Benden. Zafer. Ya Zafer ya da Zafer'.**

Mutluyum. Evet, çok, çok mutluyum. Yaşamımda Semra'yı tanıdığım için, ailemin yaşamında bir Semra olduğu için. "Ufaklık, arkadaşım, dostum, kızım, sırdaşım, omuzdaşım, yoldaşım, komutanım"a minnettarım; bana, bize bu mutluluğu yaşattığı için.

Ayrılışlardan sonra tekrar karşılaştığımızda sohbetimizin konusuydu; *"Kan damlası da acıyla, sevinçten hoplama da her an, yüreklerimiz yüz yüze sımsıkı kenetli birbirine Can Dostum."*

İHTİYAR

Alman Tutsak Dittrich:

Devletin ve Avrupa'nın düşlediği oldu!

Evet, sonunda yoldaşlarımızın tahmin ettiği gibi, Türk devletin ve emperyalist Avrupa'nın düşlediği gelişmelere tanık olduk. **Tutsakların en zorlu direnişinin bölünmesinden söz ediyorum.** 28 Mayıs 2002'de DHKP-C davası tutsakları bu konuya ilişkin yaptıkları açıklamada, bir direniş biçimi olan Ölüm Orucu'nu sürdüreceklerini bildirmiştiler.

Stammheim örneğine göre inşa edilen, F tipi hapishaneleri diye tabir edilen bu işkence merkezlerine karşı yürüttüğümüz **ortak mücadelede** daha bir çok kez teslimiyet ve bölünme kelimelerini okuyacağız. Bunun karşısına kimliğimizi koyuyoruz. **Uluslararası bir özelliğe sahip olan bu işkence merkezlerine** ve onların arkasındaki (yetkili) güçlere karşı en güçlü mücadele aracımız, bedenlerimizdir. Ve taleplerimizin yerine getirilmesini sağlayacak güçlü irademizdir. Bu irademizi, ne bu sekiz örgütün taktik değiştirmesi, ne de tutsaklara ve halka karşı beklediğimiz daha yoğun saldırılar kırabilir.

Yalanlar, yanıltmalar yanlış bilgilendirmeler ve şiddet kulanma tehdidinden cinayetlere kadar hepsi faşist devletin Avrupa emperyalizmiyle ve ABD ile ittifaklarının nitelikleridir.

Mücadele ve onunla özdeşleşmiş isimler unutulmayacak. Buchunwald toplama kampında sağ kalanlar, kurtuluşlarında şu yemini etmişlerdi: *Parçalanmış işçi sınıfı için mücadele edeceğiz. Bizler de bu söze sahip çıkmalıyız ve politik birliğimiz için mücadele etmeliyiz.*

Ben direnişimi Türkiye hapishanelerindeki yoldaşlarımın yanında, aynı şekilde sürdüreceğim. Zindan duvarlarının dışındaki ve içindeki insanlara, özellikle **Almanya'daki halklara sesleniyorum.** Harekete geçin ve güçlü eylemlerle mücadelemizi destekleyin.

Bu mücadelede şehit düşen 93 yoldaşımızın anısı önünde saygıyla eğiliyorum.

16 Ağustos 2002 / **Reiner Dittrich**

* **Reiner Dittrich** Almanya Lübeck Cezaevinde tutsak olan bir Alman devrimcisidir. Dittrich katliam öncesi ölüm orucuna destek amacıyla başladığı dönüşümlü açlık grevini halen sürdürüyor. *Birlikte kazananan kadar ben de Türkiyeli yoldaşlarımla birlikteyim* diyen Dittrich, tecrite karşı süren direnişi bütün dünya devrimcilerinin direnişi olarak sahiplenmeye devam ediyor.

Tarihe Belge-3: Fatma Bilgin'den Yoldaşlarına

“Zaferi Kızıl Bantlarımızda Parıldayan Yıldızımızla Öpeceğiz”

Direnişin 93. şehidi **Fatma Bilgin**'den “Tarihe belgeler” kaydetmeye devam ediyoruz. Her sayfasına kandan, eriyen hücrelerden damıtılmış mürekkeple zafere inancın nakşedildiği direnişin sayfalarına, geçen hafta, mezarı başında okunması için yazdığı mektubu ve ölüm orucuna ilişkin düşüncelerini kaydetmiştik. “**Yoldaşlarım**” hitabıyla yazdığı mektupla devam ediyoruz.

Yoldaşlarım...

Sizleri önderimizden, partimizden, şehitlerimizden ve tüm yüce ailemizden aldığım güçle selamlıyor, şanlı direnişimiz ve alın bandımın verdiği sonsuz gururla, coşkuyla kucaklıyorum.

Zafer inancım gün be gün büyüyor yoldaşlar. İradem öyle güçlü ki zulmü yenip, ölümü bir an önce bertaraf etmek için sabırsızlanıyorum. Direniş boyunca bir an dahi bizleri yalnız bırakmayan şehitlerimizden, bıraktıkları miraslardan kopmadan, bana bu onurlu görevi veren önderime layık olmak için, direnişte ölüm orucu şehidi olmak istiyorum. Gazilerimize layık olmak için, bütün tutsak yoldaşlarım, **bütün yoldaşlarım, vatanıma halkıma layık olmak için**, bu direnişte Ölüm Orucu şehidi olmak istiyorum.

Bu istekle yola çıktım. Bu istek sizlerin büyütüğü devrimci irademle büyüdü.

Şehitlik hücreleri parçalamaktır. Tecrit ve zulüm altındaki yoldaşlara güç ve moral vermektir. Yüz canımızın şehit düşmesine neden olan her bir kişiden, düşmandan hesap sormaktır.

Kararlılığımız, teslim olmayacağımızı, mutlaka kazanacağımızı yeniden, yeniden göstermektir. Bunu bu süreç boyunca direnişimizden öğrendim. Önderim, parti-cephemize ve yoldaşlarım daha-daha bağlandım. Sizleri çok seviyorum. Ve sizlere olan sevgim, saygım ve bağlılığımdan başka bir şey hissetmiyorum. Güç veriyorlar bana.

Yoldaşlar affınıza sığınarak sizlere bunları yazıyorum. Kararınızı vermeden önce şunu bilin ki, şuna inanın ki, yaptığım her şey, her düşünce duygu vb. direnişimize dönük zaferi kazanmak

içindir. Zulmü yenmek içindir...

Zafer, zafer, zafer...

Ugruna canım, kanım herşeyim feda olsun...

Bu süreçte bir yanda 1 Mayıs'ta alanlarda yayılan muhteşem güç, görkem, kızıl bayraklar, bantlarımızı. Onlar direnişimizin devamı, büyüklüğüydü. Bir yandan 8. Ekiplerin tek parti-cephe tutsaklarının olması ve tüm bunlar moralimize moral kattı. Daha bir gördük zaferimizin büyüklüğünü. Şimdi tüm bunlardan sonra oportünizm yarı yolda bıraktı.

Biz öldükçe o tükeniyor

Düşman Sincan'da yoldaşlarımı tek tek hücrelere koymuş. Ölüm Orucu Savaşçısı iki yoldaşımız buna dahil. Daha birçok yerde baskı ve zulüm artıyor. Ve yoldaşlarım tecrit içinde tecrit yaşıyorlar. Malatya'da bulunan yoldaşlarımı başka hapis haneye götüreceklermiş. “Gitmezseniz operasyon çekeriz” diyorlarmış. Düşman namert, kanımıza doymuyor. **Biz öldükçe o tükeniyor**, daha pervasızca saldırıyor. Korkmuyoru(m)z. Yılmadan yolumuza devam edecek, zaferi kızıl bantlarımızda parıldayan yıldızımızla öpeceğiz.

Buna **en ufak bir şüphem yok.**

Bu uğurda her bedeli ödemeye hazırım. Bu direnişte ölmek bugün dünyanın en onurlu işidir benim için. İşte bunun için kendi vicdanım, sorumluluk bilincim, yoldaşlarım olan sevgim, tüm aileme olan bağlılığım ve bu son gelişmeler beni bir an önce şehitliğe ulaşmak için çağırıyormuşçasına yakıyor. Artık zamanı geldi. Artık gitmeliyim diyorum durmadan.

Sadece zulüm işkence tecrit altında tutulan yoldaşlarım, tüm şehitlerimiz ve gazilerimiz için şehit düşmek istiyorum. Bana verilen kutsal emaneti yerine ulaştırmak, sizlere layık olmak istiyorum. Aciz değilim. Yorulmadım. Bıkmadım. Ama artık öfkem o kadar büyük ki...

Sizleri çok seviyorum. Saygılarımla...

3 Haziran 2002 / Ankara Numune Hastanesi

Fatma Bilgin

İTTİFAK; Kiminle, Kime Karşı?

Milliyetçilik, çelişki ve açmazlardan kurtulamıyor

Kürt milliyetçiliği seçim konusunda da kararsız;
sağ'la mı, sol'la mı?
IMF, AB güçleriyle mi, halk güçleriyle mi?
İlla parlamento mu, halkın mücadelesi mi?

Kürt milliyetçiliği, hemen her temel öneme haiz siyasi gelişmede, kendini büyük bir çelişki ve açmaz içinde buluyor. Geçtiğimiz günlerde ABD'nin Irak'a saldırısı konusunda böyle oldu. Önce tüm milliyetçi pragmatizmleriyle, kendilerine "faydası" olacağı düşüncesiyle, ABD'nin Irak'a "müdahalesini" (saldırısını) koşulsuz desteklediler. Sonra, emperyalizmin ve oligarşinin ortak saldırısının kendilerini tasfiye etme hedefinden vazgeçmediğini sezdiklerinde tavrı değiştirmeye yöneldiler. Ama bu tavrı değişikliği, onları anti-emperyalist yapmadı. Doğru çizgiye getirmede. Saldırıya "karşı çıkan" bir noktada bulunmaları, yine pragmatizmlerinden. Niçin böyle; çünkü, yarın olur ya, kendilerinin tasfiye edilmeyeceğinin "mesajını" alırlarsa, yine saldırıyı desteklemeyeceklerinin garantisi yoktur.

Seçimler konusu da Kürt milliyetçiliğini aynı açmaza sürükledi.

Öncelikli tercih, egemen sınıf ittifakları

Demokrasi mücadelesine doğru bakış; sol, demokratik güçlerle ittifakı gerektiriyor.

Ama düzen tarafından kabul edilme, devlete güven verme, illa parlamentoya girme çizgisi, ittifak için gözlerini egemen sınıflar cephesine çevirmeyi gerektiriyor.

Peki aslanan hangisi?

Kürt milliyetçiliğinin bugüne kadarki çizgisine bakıldığında, aslananın egemen sınıflar cephesinden kabul görmek olduğu ortaya çıkıyor.

Gözleri önce Derviş'de oldu. Onun YTP'si, veya Baykal'lı solda birliği, olmazsa "AB'yi savunmakta birlikte oldukları" ANAP diğer ittifak adayydı. İlla parlamentoya girme isteği ise, Saadet Partisi'ni ittifak adayı haline getirdi.

Olmazsa "demokratik, sosyalist" güçler!

Ama düzen henüz yeterince güvenmiyor HADEP'e. Öyle ki Ankara DGM Başsavcılığı "HADEP'le ittifak yapmayın" diye düzen partilerini uyaran bir karar alıyor.

Derviş'ler kapısını çalmıyor HADEP'in.

Bu olgu, aşağı yukarı netleştğinde, Kürt milliyetçiliği cephesinde sosyalist, demokratik güçlerle ittifak görüşü öne çıkmaya, buna daha çok vurgu yapılmaya başlandı.

İdeolojisizlik, ilkesizlik, her türlü savrulmaya açık olmaktır

Özgür Politika'da 17 Ağustos 2002'de KADEK yöneticilerinden Mustafa Karasu'nun seçim ittifaklarına ilişkin görüşleri yayınlandı.

Bu yazının başlığı şöyleydi: "İttifaklar demokratik ilke ve ihtiyaçlar temelinde olmalıdır."

Başlık, doğru. Ama onun altında söylenenler, o ilkeleri halıaç pamuğu gibi atmakta bir sakınca görmüyor. Şöyle diyor:

"İttifağın geniş olmasında yarar vardır. Liberal partilerden, sol ve sosyalist güçlere kadar HADEP'in de içinde olduğu bir ittifak öncelikli düşünülebilir. Eğer çeşitli çıkar çevrelerinin, odaklarının Ecevit'in ve MHP'nin tehdit ve töhmet altında bırakmasından çekinerek Kürt demokratik hareketi ve sol güçlerle ittifaka gelme durumu olmayacaksa, bu durumda HADEP'in öncülük yaparak sol ve sosyalist güçleri etrafına toparlaması tercih edilmelidir. Böyle bir ittifakta HADEP, ÖDP, SHP, sosyalist demokrasi partisi kurmak isteyen çevreler, EMEP ve diğer siyasal güçler yer alabilir."

Esas olan "liberal" çevreler. Kast edilen Derviş'li, Baykal'lı, Cem'li, Mesut Yılmaz'lı çevreler. Eğer bu olmazsa, sol, sosyalist güçler!

Kafa karışık, çizgi bulanık. Kürt milliyetçiliğinin sola karşı

klasik küçümseyen, her koşulda kendine tabi sayan yaklaşımı açıktır. Kürt milliyetçiliği, herhalde Türkiye solunun Derviş'in "solda birlik" masallarına inandığını düşünmüyordur sanırım.

Egemen sınıflar tarafından itildikçe, sol, sosyalist güçlerle ittifak üzerinde daha çok duruyorlar. Mesela, 20 Ağustos'ta Özgür Politika başyazısında şöyle dediler:

"... pragmatik yaklaşımlardan öte ilkesel düzeyde solun birliği esas olmalıdır. Dar çıkarlara halklarımızın genel ve acil çıkarları feda edilmemelidir. ... demokratik.. sol, sosyalist seçeneğe yüklenen kazanacaktır. Bu temelde birleşen, ittifaklaşan ve cepheleşen demokratik, sol, sosyalist güçler, halklarımızın desteğini arkasında bulacaktır." (20 Ağustos 2002, Özgür Politika, Ufuktan)

Ama gönülleri bir türlü egemenlerden, düzenden kopamıyor. Aynı gazetede, aynı köşede bir gün sonra şöyle yazılabiliyor:

"Örneğin 'solu birleştirmek' sloganı ile harekete geçen **Derviş Cem**'in Yeni Türkiye'si, **Baykal**'ın CHP'si, günlerdir ittifak arayışındalar. **Elbette çabaları yerinde ve önemlidir.** Ancak ne hikmetse 38 belediye başkanlığı bulunan, Kürt illerinde tartışmasız tek parti olan... HADEP'i dışta tutuyorlar. ... CHP, YTP, HADEP, SHP ile ÖDP, EMEP gibi partilerden oluşacak bir demokrasi bloku Türkiye'nin temel yapısal sorunlarını içeren bir ittifak-koalisyon programı ile sosyal demokratları kolayca iktidara taşıyabilecektir. Bunun için henüz zaman var. Lakin ne yazık ki, bunu gerçekleştirecek **stratejik bir liderlik** yok. **Derviş** buna soyundu ama henüz elde ettiği bir kazanım görülmemektedir." (22 Ağus-

tos Özgür Politika, Ufuktan)

Derviş'i "demokrasi bloku"nun "stratejik liderliğine" la-yık gören bir bakış açısı, halkların lehine olabilir mi? Sol olabilir mi?

Kafaları kurcalayan soru: Birincilerle ittifak yapıldığında, ikincilere karşı savaşacak mısınız?

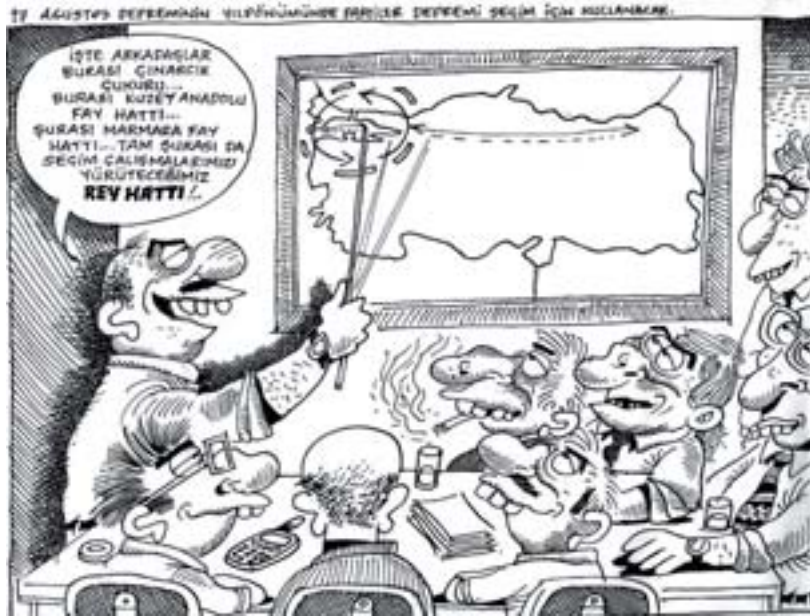
Diyeğim ki, Kürt milliyetçiliğinin öncelik verdiği bu ittifaklardan biri gerçekleşti. CHP, YTP, SP, veya ANAP'la, bunlardan biriyle ittifak yapıldı. Ne olacak o zaman?

Bu partiler açık ki, iktidarda oldukları zamanlarda da, muhalefetteyken de, hep devrimcilere karşı infazların, katliamların, işkencelerin savunucusu ve uygulayıcısı olmuşlardır. Yine öyle olacaklardır. Kürt milliyetçiliği onlarla "bu zeminde" de anlaşacak mı?

Bunları "demokrasi bloku" olarak göstermek, oligarşinin demokrasi aldatmacasına, emperyalizmin solu tasfiye planına ortak olmaktır. Buna ortak olduğunda, bir adım daha ilerisine gidilmeyeceğinin garantisi nedir?

Kürt milliyetçiliği, bu zig-zaglı, bu her türlü savrulmaya açık çizgiden hızla uzaklaşmak zorundadır. Düzenin onları ittiği açık. Ama düzenin itmesini beklemeden, kendileri o cepheden hızla uzaklaşmalıdırlar. Derviş'li formüllerin içinde yeralmayı istemek, emperyalizmle aynı safta olmayı istemektir. Çıplak gerçek budur.

ÇİZGİYLE

3-10 Ağustos tarihleri arasında İtalya'da anti-emperyalist kamp Emperyalizme Karşı Mücadele Çağrısı

Dünyanın bir çok yerinden 40'a yakın anti-emperyalist, komünist, sosyalist, devrimci örgüt ve kurum emperyalist politikaları ve emperyalizme karşı mücadeleyi tartışmak üzere İtalya'nın Assisi köyünde düzenlenen bir kampta bir araya geldi.

Kampın ilk gününde "Interpol tarafından arandığı" belirtilen Şili'li devrimci örgüt MIR'in eski bir gerillası olan Dr. Jota Prieto'yu tutuklamak için kampa gelen İtalyan polisi katılımcıların kararlı tutumu sayesinde geri çekilmek zorunda kaldı. Daha sonra bir kiliseye sığınan Dr. Jota Prieto, kiliseyi basan polisler tarafından tutuklanarak Güney Afrika'ya gönderildi.

Her gün düzenlenen forumlardan ilki 4 Ağustos'ta gerçekleşti. "Antiglobalizm ve dünya sosyal forumu" konulu forumda, Prof. J. Peirero (Brazilya), Anti-emperyalist Koordinasyon ve Komünistlerin Konfederasyonu (İtalya) konuşmacı olarak yer aldı. Aynı gün akşam düzenlenen forum da yine anti-emperyalist mücadelede birlik oluşturulması hedeflenen Selanik 2003 toplantıları üzerineydi. Konuşmacı olarak ise, Atina öğrenci hareketi ve YKP yer aldı.

Her gün üç forum düzenlenirken, bu forumlardan bazılarının başlıkları şöyleydi: *Globalizm aldatmacası, Terörizme karşı savaş mı, yoksa özgürlüklere karşı savaş mı?*, *Guantanamo'dan UCM'ye: Amerika'nın uluslararası konvansyonları çiğnemesi, 11 Eylül, Anti-emperyalistlere saldırılar ve İtalya'daki müslümanlar, Savaş suçluları mahkemesi ve Miloseviç'in savunması, NATO'nun darbe stratejisi ve Rusya'nın cevabı, Afganistan: Amerika'nın göstermelik zaferi, Medya sürekli savaşın 4. kolu, Terör listesi, Emperyalist fetihin savaş aleti uluslararası mahkemeler, Güney doğu Asya'da Amerikan saldırısı, Barış mı silahlı mücadele mi?*, *Latin Amerika'nın Vietnamlştırılması; işgaler*, Kolombiya: Barış süreci ve iç savaşın genişlemesi, *Arjantin: Kapitalizmin çöküşü ve halk hareketlerinin dinamiği*, Bolivya: köylü savaşlarının yeni dalgası ve Evo Morales'in seçim zaferi, *İntifada, Ortadoğudaki barutun içindeki kıvılcım, ABD stratejileri ve yeni savaş senaryoları...*

"KENDİ LİSTEMİZİ OLUŞTURALIM"

Forum konularından biri de "kara liste" diye ifade edilen emperyalizmin "terör listeleri" idi.

Konuşmacı olarak Batasuna, KADEK, DHKC, RKP-KRP ve Filistinli İbnaa Al Balaad'ın yer aldığı

forumda, ilk sözü Batasuna aldı. Batasuna temsilcisi, Bask ülkesinin mücadelesinden bahsettiği konuşmasında, *"halkların kendini savunma hakkı vardır. Bu düzeni yıkabilen, halkın bağımsızlığını hedefleyen bir alternatif yaratmak gerekiyor."* dedi. KADEK temsilcisinin ardından konuşan DHKC temsilcisi ise, terör listelerinin muhalif hareketleri yoketme, bastırma amaçlı olduğuna vurgu yaparak, *"emperyalizmin kendi terör tanımlamasını tüm dünyaya yaymaya çalıştığını"* söyledi ve *"bu kara listeyi yargıyalalım ve kendi kara listemizi oluşturalım"* çağrısı yaptı.

Türkiyeli devrimcilerin konuştuğu bir başka forum ise, **"Barış mı, silahlı mücadele mi?"** konuluydu. KADEK ve DHKC temsilcilerinin yer aldığı forumda, DHKC, "devrim hedefli silahlı mücadele hala gündemde ve gereklidir" derken, KADEK, *"artık siyasal savaşın seçildiğini"* belirtti ve *"Emperyalizm bize demokratik bir saha veriyorsa elbette faydalanmak gerek"* dedi.

SONUÇ BİLDİRGESİ:

"Baskı varsa direniş de vardır"

Yoğun ve canlı tartışmalarla geçen forumların ardından, katılımcı örgütlerin imzaladığı ve basına açıklanan sonuç bildirgesinde emperyalist politikalar lanetlendi ve mücadele kararlılığının altı çizildi. Anti-emperyalist kamp, Anti-globalist hareketteki sosyal demokrat eğilimleri yargımlarken, kendisini Anti-glo-

TUTSAKLARA DESTEK KARARI

19 Aralık'ta Uluslararası Yürüyüş

Sonuç bildirgesinde yapılması kararlaştırılan eylem kararlarına da yer verildi. Bunlardan ikisi "Kara liste'nin kaldırılması için 26 Ekim'de büyük bir yürüyüş" ve "28 Şubat'da Filistin için yürüyüşler" iken, bir diğeri de, Türkiye'deki devrimci tutsakları desteklemek için dünyanın dört bir yanından katılımcılarla katliamın yıldönümünde, 19 Aralık 2002'de yapılacak olan yürüyüş oldu.

Direniş örneği olarak devrimci tutsakların direnişinin gösterildiği sonuç bildirgesinde, şu ifadele-re yer verildi: **"Örnek olarak Türkiye'deki hapishanedeki devrimcilerin savaşını veriyoruz. NATO ülkesinin direnişi bastırmasına karşın biz 19 Aralık'ta uluslararası yürüyüşe çağırıyoruz."**

balist hareketin bir parçası olarak nitelendi.

Yeni dünya düzeninin mahkum edildiği, "terör listeleri"nin yargılandığı sonuç bildirgesinde yeralan tespit ve çağrılardan bazıları şöyle sıralandı:

"- *Emperyalist terör savaşını durdurun! - Birlik için çağrı yapıyoruz ve bu çerçevede herkesi Selanik 2003'e davet ediyoruz. - Miloseviç'in yargılandığı Den Haag'daki mahkeme hukuk dışıdır. - Uluslararası Ceza Mahkemeleri emperyalizmin çıkarına ve direnişlerin bastırılması için kurulmuştur. Biz, örnek olarak Guantanamo'yu yargılıyoruz. - Endonezya'daki 1965 katliamının sorumluları yargılanmalı, ABD'deki tutsak 5 Küba'lı bırakılmalı. - UKKTH'nı savunuyoruz. - "Şer eksenini" yargılıyoruz. - Bask'ın KKTH vardır. - Chavez'e karşı düzenlenen darbeyi yargılıyoruz. - Kolombiya halkın bağımsızlık mücadelesini destekliyoruz. - Siyonizmi lanetliyoruz. Filistin'in savaşı anti-emperyalist savaş olarak bir semboldür. 2. İntifadanın başlangıç tarihinde, 28 Şubat'da yürüyüşler düzenleyeceğiz. - Irak işgaline karşı Irak Halkını destekleme çağrısında bulunuyoruz.*

- *Baskı olan her yerde, direniş de vardır!*

- *Kahrolsun ABD ve AB'nin terör listesi-demokratik temel hakları savunun!*

- *Emeryalist savaş sosyalizm ve ulusal kurtuluşlar için devrimci harekete dönüştürelim!"*

Kampı organize eden RKL'nin son gün düzenlediği basın açıklamasında ise, ABD'nin "teröre karşı savaş" adıyla sürdürdüğü savaş, "her türlü muhalefeti bastırma ve ABD'nin emperyalist hegemonyasını geliştirme denemesi" olarak nitelendirilirken, terör listelerine atıf yapılarak, bu listelerde yeralan örgütlerin, "ABD'yi ve işbirlikçilerini terörist devlet ilan ettikleri" ifadesine yer verildi.

Uribe FARC'ı Durduramıyor

Kolombiya'da **ABD destekli Uribe** iktidarı gerillanın halkla bütünleşmesini ve savaşını durduramıyor. Bir yandan kontralar öte yandan askeri güçlerin saldırıları halka ve gerillaya yöneliyor. Uribe çıkardığı yeni yasa ile demokratik hakları kısıtlarken, kontra yöntemlerini yasallaştırdı. Süren saldırılarda ise; kontralar Antioquia eyaletinde bir kasabayı basarak 120'den fazla kişiyi kaçırırken, 4 sendikacıyı da bir gün içinde katletti.

Saldırılarına rağmen gerilla hareketi de darbeler vurmaya devam ediyor. **FARC**, halka zulmeden ölüm mangalarının ordu tarafından eğitildiği bir üssü 4 gün süren çatışmalar sonunda yoketti. Saldırıda 29 kontra ve 5 asker öldürüldü. Diğer yandan ordunun bir başka karargahına düzenlenen saldırıda da 2 asker ve bir ölüm mangesi cezalandırıldı.

*

Halkın Danışma Meclisi: "IMF'ye Hayır"

1998 yılında IMF'nin pençesine düşen ve o günden bu yana giderek yoksullaşan Endonezya'nın önde gelenlerinden oluşan Halkın Danışma Meclisi aldığı kararla devlet başkanı Sukarnoputri'ye, mevcut anlaşmanın bitimi olan, 2003'de "IMF ile yeniden masaya oturmama" çağrısı yaptı. Toplantı sonunda yayınlanan bildiriye, "Endonezya kendi başına da ekonomisini sağlıklı kavuşturabilecek durumdadır" denildi.

*

Amerikalı Siyahlar Yürüdü

Amerika'da binlerce siyah yaptıkları yürüyüşle, kölecilik döneminde, köleleri çalıştırarak zenginleşen tekellere karşı tazminat davaları açacaklarını dile getirdiler. N'COBRA, İslam Ulusu ve Yeni Kara Panter Partisi gibi siyahları temsil eden örgütlerin katıldığı Kongre binası önündeki yürüyüşte, bütün siyahlara birlik çağrısı yapıldı.

*

Zengin Çiftlik Sahipleri Gözaltında

Zimbabve'de "artık sosyalizme geçiyoruz" açıklamasıyla, toprak reformu programını başlatan ve bu çerçevede çoğunluğu Avrupalı beyazlardan oluşan büyük çiftlik sahiplerinin, topraklarını terk etmesi için süren Devlet Başkanı Mugabe yoksullara toprak dağıtımında kararlı. Verilen sürenin dolması sonucu, karara uymayan 133 çiftlik sahibi 9 Ağustos'ta tutuklandı. Yapılan açıklamada, "toprakları terk etmeyenlerin gözaltına alınması sürecidir" denildi.

*

Darbecileri Aklayan Mahkemeye Öfke

Yüksek Mahkemenin, **Venezüella** devlet başkanı **Hugo Chavez**'e karşı düzenledikleri başarısız darbeye yer alan komutanların "suçsuz" olduğuna karar vermesi Chavez'i destekleyen yoksul halkı sokağa döktü. Günlerce süren gösterilerde halk polisle sokaklarda çatıştı. Yoksullar Amerikancıları aklayan mahkemeye karşı kendi iradesini sokağa taşıırken, ABD'nin Venezüella'da yeni komplolar peşinde olduğu biliniyor.

basın
tv

KIRILIR YALANIN ÇARKI

Basına Terör ve Medya

Merkez büromuzun basılması TV ve gazetelerde çeşitli biçimlerde yeraldı.

Ekmek ve Adalet'in yasal olarak yayın yapan, her bayide bulunan bir dergi olduğu konusunda kimi TV ve gazetelerin kafasında bir soru işareti mi var?

Şunun için sorduk bu soruyu; TV ve gazeteler polis bülteninden alınmış ifadelerle yaptıkları haberlerin daha başından **"DHKP-C'nin yayın organı"** ifadesiyle başlıyor. Peki kanıtı, belgesi nerede? Ne gerek var, polis söylüyor ya! O zaman en başta habere böyle başlayanın kendisi, bırakın basın kuruluşu olmayı, **polisin günlük bülteni** olmayı kabulleniyor demektir. Zaten bunun ardından da onlarca polis kaynaklı iftiranın sıralanmasında sakınca görülmez.

Kimi gazetelerde ise bir basın organının tam bir terör havası estirilerek basılması kısa bir haber oldu ya da haber dahi olamadı. Onlar için basına saldırının hiçbir önemi yoktu, çünkü Ekmek ve Adalet onların anladığı bir basın organı değildi. Tekellerle içli dışlı değildi mesela. Ya da hükümet operasyonlarının şurasında burasında yeralmıyordu.

Ne yazdığımızı dünya alem biliyor.

Basın örgütlerini de çok fazla ilgilendirmedi bir yayın organı üzerinde estirilen terör.

Bu tablo neredeyse bütün baskınlarda benzerdir.

Ama bir de Star gazetesinde çıkan haber var ki, burjuva medyanın devrimci basına saldırılarda nasıl bir ruh

halinde olduğunu, burjuva medyada yetişen bir muhabirin beyninin ne hale getirildiğini görmek açısından önemlidir:

"Yumruk baskın" demiş Star 21 Ağustos günkü haberinin başlığına. Belki gerçekleri görür diye adını vermediğimiz muhabir belli ki çok sevinmiş!

Devam ediyoruz;

"Hasan Özdemir'e Hollanda'da saldırı oldu. Basın olayı kapkaç olarak verdi. Sadece Star 'Terörist saldırı' dedi, doğru çıktı. DHKP-C saldırıyı üstlendi. Emniyet de dün saldırıyı övücü yayın yapan 'Ekmek ve Adalet' (e) şok baskın düzenledi..."

Aferin Star'a! Tüm basını nasıl da atlatmış! DHKP-C'nin üstlendiği yalanını tutun bir kenara atın, peki bir gazeteci sormaz mı; *"İyi de Özdemir, yediğin dayak için neden gidip bir dergiye basıyorsun, onlar mı dayak attı sana"* demez mi? *"Hani AB yasalarında basına özgürlüklerden söz edilmişti ne oldu"* diye sormaz mı? Ayrıca Özdemir'e saldırıyı nasıl haber yapsaydık; örneğin *"Hain, kalleş, hunhar, vahşice..."* diye ne kadar saçmasapan kelime varsa sıralayıp Hasan Özdemir'e yağ mı çekseydik!?

"EVLİ YAKTILAR"... diyor Star, ve devam ediyor; *"Çelik kapıyı açmak için balyoz ve kaynak makineleri kullanıldı. Dergi çalışanları, kurtulamayacaklarını anlayınca içerdeki dökümanları yakmaya başladılar."*

Kim nereden kurtuluyor? Oranın bir dergi bürosu olduğunu bilmiyor mu? Biliyor ama kafa çarpık, kafa polise endeksli. Bu kafa dönüp polise, bu ne vahşet, balyozlarla bir dergiye nasıl saldırırsın demiyor.

Komedi sürüyor;

"Bilgisayar ve örgütsel döküman da ele geçti."

Star'ın bu hızlı muhabiri haberlerini kurşun kalemle kağıda mı yazıyor acaba? Bir yayın organında bilgisayar bulunmasından doğal ne olabilir?

Polis bülteni olmayın! Gerçekleri yazın; estirilen terörü görün, bu terörün kaynağını düşünün!

14.6 Milyonluk Yalan Bombardımanına Hazır Olun!

ABD yönetimi, Saddam Hüseyin karşıtı Iraklı muhaliflere destek için 14,6 milyon tahsis ettiğini açıkladı. Paranın nerede kullanılacağı konusunda da bilgi veren ABD, *"Irak içinde yazılı ve görsel yayınları da kapsayan, Saddam karşıtı medya kampanyaları için kullanılacağı"* söyledi.

Ver parayı, bastır yalan bombardımanını.

Bu demektir ki, 14.6 milyon dolarlık yalan üretilecek saldırı öncesi ve sırasında. Bu arada TV'ler, gazeteler ve bilimum propaganda araçları da üstlerine düşeni yapmanın karşılığı olarak bütçeden paylarını alacaklar.

Turizm mevsiminde turist bekleyen otel sahipleri gibi, Amerika'nın borazanı medya da, savaş bekliyor.

Amerika'nın savaşı demek yalanın savaşı demektir. Amerika'nın savaşı demek, medyayla beynlere zehirler akıtılması, bunun için milyonlarca doların dökülmesi demektir.

Kapatın kulaklarınızı, beyinlerinizi bu yalanlara! Amerika ve Amerikancı medya AK diyorsa siz KARA bilin. O, birilerine **"TERÖRİST"** diyorsa, siz **EMPERYALİZME KARŞI DİRENENLER, SAVAŞANLAR** anlayın...

kahramanlar Ölmez

Sadrettin UĞURLU

Şehitlik tarihi:

28 Ağustos 1980

İstanbul 1 Mayıs Mahallesi'nde halkın mücadelesi içinde yer aldı; kendisine "devrimciyim" diyen bir grup tarafından öldürüldü.

Kemal ALTUN

30 Ağustos 1983

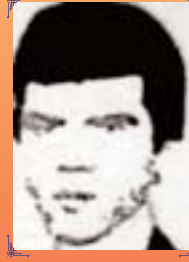
Almanya'nın kendisini Türkiye'ye iade etmek istemesi üzerine, iade politikasını ölümlü seçerek protesto etti.

Zekai BÖLÜKBAŞI

Şehitlik tarihi:

Ağustos 1979

Mehmet AKŞER

Şehitlik tarihi:

Ağustos 1980

Şükran KURU

Şehitlik tarihi:

Ağustos 1980

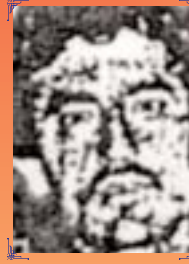
Konya'da anti-faşist mücadelede kaybettik.

YILDIZ

Yarın kelebek mevsimi de geçecek
İnsan yine dört mevsim
Aç ölecek inançla
Sen karanfil tarlasında
Yağmurun en önemli damlasında
Bir sevda tutuştuğunda
Güneşe koşanların ortasında
Sen vardın insanın hasında.

Dün de seni düşündüm, asi karakız
Alnına ne de güzel yakışmıştı
O yıldız

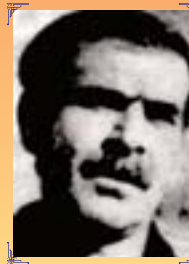

Barbaros KADIOĞLU

Şehitlik tarihi:

Ağustos 1980

Kırşehir'de, Çarıklı Çiftliği'nde, polis ve jandarmanın düzenlediği baskında savunmasız durumdayken jandarma-polis ateşiyle katledildi.

Kasım YILMAZ

Ağustos 1991

Yozgat Akdağmadeni'nde geçirdiği bir trafik kazasında kaybettik.